

REGERINGSKANSLIET

Remiss

2013-06-18

M2013/1578/Ke

Miljödepartementet

Kemikalieenheten

Sofia Tingstorp

Telefon +46 8 405 21 76

STOCKHOLMS STAD Kommunstyrelsen Registraturet	
Ink.	2013-06-26
Dnr:	001-1072/2013
Till:	RII

Remiss av Naturvårdsverkets rapport med förslag till svenskt genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv (2002/19/EU) av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning (WEEE)

Remissinstanser:

1. Kammarrätten i Stockholm
2. Förvaltningsrätten i Stockholm
3. Domstolsverket
4. Åklagarmyndigheten
5. Kommerskollegium
6. Försvarsmakten
7. Läkemiddelsverket
8. Tullverket
9. Statskontoret
10. Länsstyrelsen i Kronobergs län
11. Länsstyrelsen i Västra Götalands län
12. Länsstyrelsen i Gävleborgs län
13. Länsstyrelsen i Västernorrlands län
14. Länsstyrelsen i Norrbottens län
15. Kemikalieinspektionen
16. Konkurrensverket
17. Tillväxtverket
18. Elsäkerhetsverket
19. Statens energimyndighet
20. Konsumentverket
21. Sigtuna kommun
22. Stockholms kommun
23. Eskilstuna kommun
24. Linköpings kommun
25. Värnamo kommun
26. Alvesta kommun
27. Oskarshamns kommun
28. Västerviks kommun
29. Gotlands kommun

30. Karlskrona kommun
31. Kristianstads kommun
32. Malmö kommun
33. Vellinge kommun
34. Halmstads kommun
35. Göteborgs kommun
36. Härryda kommun
37. Mariestads kommun
38. Tanums kommun
39. Karlstads kommun
40. Kumla kommun
41. Arboga kommun
42. Västerås kommun
43. Falu kommun
44. Bollnäs kommun
45. Strömsunds kommun
46. Åre kommun
47. Lycksele kommun
48. Umeå kommun
49. Kiruna kommun
50. Luleå kommun
51. Sveriges Kommuner och Landsting
52. Naturskyddsföreningen
53. Svensk Handel
54. Svenskt Näringsliv
55. AB Electrolux
56. Avfall Sverige
57. Belysningsbranschen
58. Boliden AB
59. Branschförening för storköksleverantörer
60. Branschkansliet
61. Dell AB
62. Elektronikåtervinningsföreningen
63. El-kretsen i Sverige AB
64. Elektriska Hushållsapparat Leverantörer
65. Ericsson AB
66. Greenpeace
67. Regelrådet
68. SEG – Sveriges elgrossister
69. Sims Recycling Solutions AB
70. SIS-Swedish Standards Institute
71. Stena Metall AB
72. Svensk Dagligvaruhandel
73. Svensk Elektronik
74. Sveriges konsumenter i samverkan
75. Sveriges Radio- och Hemelektronikleverantörer
76. SWEDAC, Styrelsen för ackreditering och teknisk kontroll
77. Teknikföretagen

78. Världsnaturfonden (WWF)

79. Återvinningsindustrierna

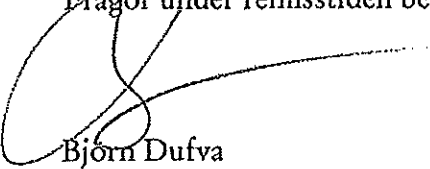
Remissvaren ska ha kommit in till Miljödepartementet senast den 1 oktober 2013. Svaren bör lämnas både på papper i två exemplar och per e-post till m.registrator@regeringskansliet.se.

I remissen ligger att regeringen vill ha synpunkter på Naturvårdsverkets förslag till svenskt genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv (2002/19/EU) av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning (WEEE). Direktivet kommer huvudsakligen att genomföras i förordning. Tidigare har även remitteras förslag till ändringar i lag.

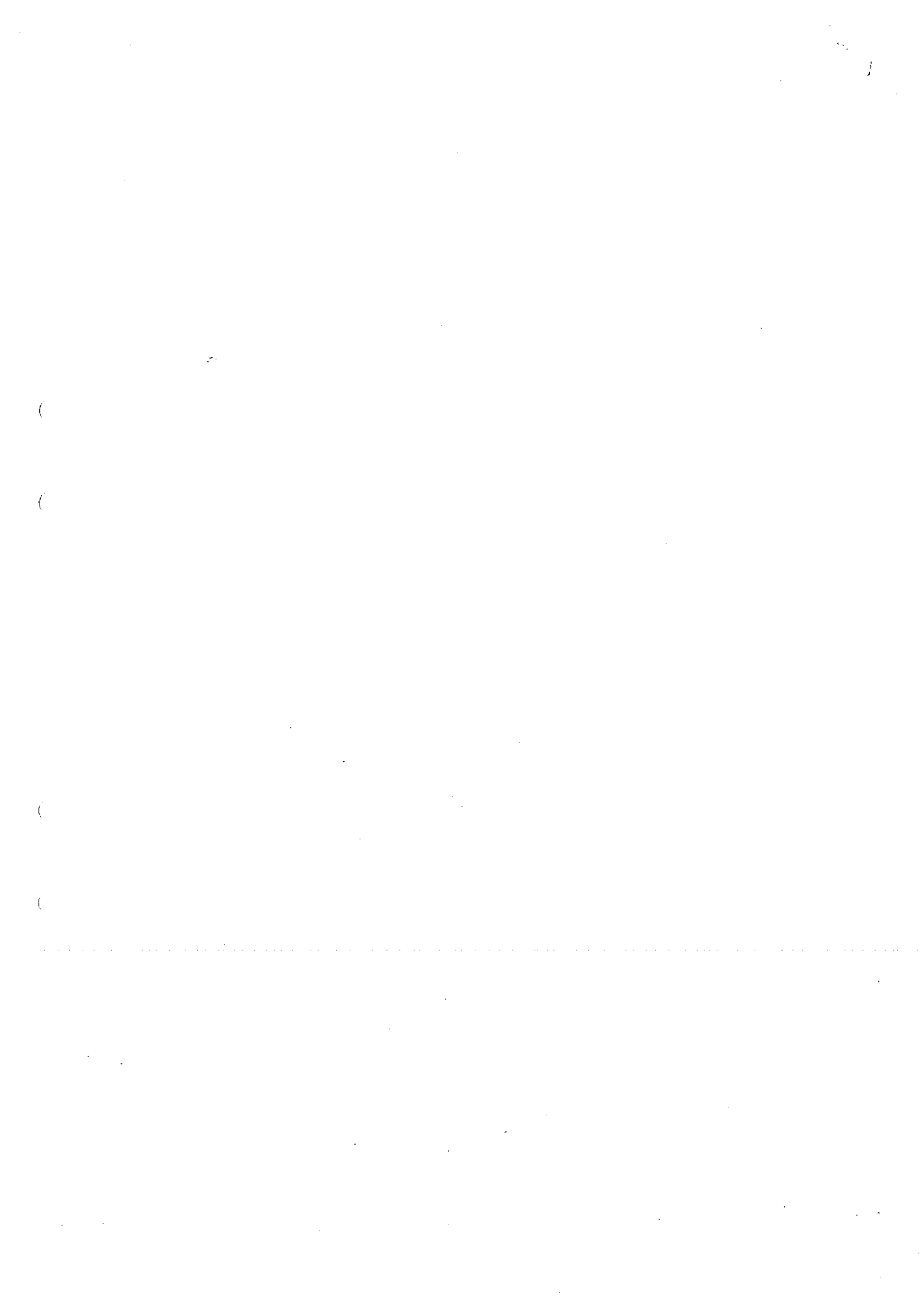
Myndigheter under regeringen är skyldiga att svara på remissen. En myndighet avgör dock på eget ansvar om den har några synpunkter att redovisa i ett svar. Om myndigheten inte har några synpunkter, räcker det att svaret ger besked om detta. För andra remissinstanser innebär remissen en inbjudan att lämna synpunkter.

Råd om hur remissyttranden utformas finns i Statsrådsberedningens promemoria *Svara på remiss – hur och varför* (SB PM 2003:2). Den kan laddas ner från Regeringskansliets webbplats www.regeringen.se. På webbplatsen finns även det remitterade materialet tillgängligt. När svarstiden för remissen har gått ut, så publiceras dessutom alla remissyttranden som kommit in på www.regeringen.se.

Frågor under remisstiden besvaras av Sofia Tingstorp, tfn 08-405 21 76.

Björn Dufva
Departementsråd

Rapport gällande genomförande av det omarbetade WEEE-direktivet.

Innehåll

1.	SAMMANFATTNING	4
2.	INLEDNING	7
3.	BAKGRUND	8
3.1	Direktivet	8
3.2	Naturvårdsverkets uppdrag	9
3.3	Samarbete under utredningsprocessen	9
3.4	Övergripande mål	9
3.5	Avgränsningar	10
4	GÄLLANDE REGELVERK OCH FÖRUTSÄTTNINGAR	11
4.1	Regelverket gällande elavfall	11
5	FÖRSLAG TILL REGELÄNDRINGAR	16
5.1	Förordningens namn	16
5.2	Syfte och mål	16
5.3	Definitioner	18
5.4	Tillämpningsområde	21
5.5	Utformning av produkter	23
5.6	Anmälnings och rapporteringsplikt	23
5.7	Märkning av produkter	25
5.8	Finansiering	25
5.9	Skyldighet att ta hand om produkter	27
5.10	Insamling av elavfall	28
5.11	Information	44
5.12	Samråd	45
5.13	Myndigheternas rapportering och tillsyn	45
5.14	Gränsöverskridande transporter	46
5.15	Bemyndiganden	46
5.16	Straffbestämmelser	47
6	REGELFÖRENKLING	48
7	KONSEKVENsutredning	49
7.1	Inledning	49
7.2	Referensalternativ	50
7.3	Berörda aktörer	50
7.4	Konsekvenser för berörda aktörer	51

7.5	Generella samhällsekonomiska aspekter	62
7.6	Slutsatser	64

BILAGOR

1. Uppdragsbeskrivning
2. Rapport till miljödepartementet om behov av lagändringar för genomförande av WEEE-direktivet
3. Referensgrupp, förankring
4. Genomförandepromemoria
5. Författningstabell
6. Förslag till ändring i miljötillsynsförordningen
7. Förslag till ändring i förordningen om miljöstraffavgifter
8. Förslag till ny förordning om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

1. Sammanfattning

Naturvårdsverket föreslår att:

- Det beslutas om en ny förordning, Förordning om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall, som ersätter den tidigare förordningen (2005:209). Många bestämmelser från den tidigare förordningen har dock överförts till den nya förordningen.
- Målen för insamling av elavfall ska vara 15 kg/person och år till och med 2015 och därefter 65 % av den genomsnittliga mängd produkter som släppts ut på marknaden i Sverige under de tre föregående åren.
- Flertalet av de definitioner som finns i direktivet förs in i den svenska förordningen med samma ordalydelse som i direktivet. Vidare föreslås att följande begrepp definieras i förordningen: direktiv 2012/19/EG, elprodukt, elavfall, återförsäljare, konsumentprodukt, professionell produkt, farliga ämnen, förbehandling och godkänt insamlingssystem.
- Det tillämpningsområde som anges i direktivet genomförs i förordningen både i fråga om vilka produktkategorier och produkter som ska omfattas och vilka undantag som ska gälla.
- En regel införs som anger att en producent ska se till att produkter som sätts på den svenska marknaden inte genom särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser försvårar förberedelse för återanvändning eller annan återvinning
- Kraven på uppgifter som ska lämnas till EEB-registret vid anmälan och rapportering anpassas till de krav som ställs i direktivet. Vidare föreslås att förbehandlare åläggs att rapportera insamlade och behandlade mängder elavfall
- Kravet på märkning av produkter med ansvarig producent plockas bort i enlighet med direktivet.
- En producent ska finansiera insamling och hantering av allt elavfall som lämnats till producenterna. Enda undantaget är historiskt elavfall från professionella produkter, där producenterna får kräva att användarna står för dessa kostnader.
- Deltagande i ett godkänt insamlingssystem ska vara tillräckligt för uppfyllande av kravet på finansiell garanti
- En producent ska ta hand om elprodukter som blivit avfall genom att inrätta eller delta i individuella eller kollektiva insamlingssystem
- Elavfall som lämnas till en producent eller ett insamlingssystem ska tas om hand och hanteras på ett sätt som är lämpligt för avfallet i fråga och som är godtagbart ur miljösynpunkt.
- Alla insamlingssystem ska uppfylla ett antal uppställda krav i fråga om service, geografisk spridning, underlättande av utsortering från annat avfall, främjande av återanvändning och förberedelse för återanvändning samt att systemet ska vara utformat så att de som hanterar elavfallet inte utsätts för hälso- eller säkerhetsrisk.

- Ett insamlingssystem för konsumentprodukter ska godkännas av Naturvårdsverket innan det tas i bruk. För att godkännas ska insamlingssystemet bl.a. drivas av en juridisk eller fysisk person som är etablerad i Sverige, ställa finansiell garanti åt sina medlemmar, ta emot alla typer av elavfall från konsumentprodukter och ha insamlingsplatser i samtliga landets kommuner om man inte kan visa att alternativa lösningar kan uppfylla kraven på service och tillgänglighet.
- En ansökan om godkännande av ett insamlingssystem ska vara skriftlig och innehålla de uppgifter som behövs för att bedöma om kraven för godkännande uppfylls. Ett godkännande ska återkallas om insamlingssystemet inte längre uppfyller kraven för godkännande.
- Ett godkänt insamlingssystem ska även efter att det blivit godkänt uppfylla vissa krav: man ska samverka med övriga godkända system, ha rutiner för återbetalning av avgifter för elprodukter som släppts på marknaden utanför Sverige, ge Naturvårdsverket möjlighet att ta del av anteckningar om insamlade och behandlade mängder elavfall som förs enligt bestämmelser i avfallsförordningen och särskilda föreskrifter samt underrätta Naturvårdsverket om sådana förändringar i verksamheten som kan innebära att kraven för godkännande inte längre uppfylls.
- Återförsäljare av elprodukter ska tillhandahålla insamling av elavfall. Dels ska en återförsäljare kostnadsfritt ta emot konsumentprodukter som blivit avfall om avfallslämnaren samtidigt köper en ny produkt av samma typ eller med samma funktion. Dels ska återförsäljare med en butiksytta avsedd för elprodukter som överstiger 400 m² kostnadsfritt tillhandahålla insamling av mycket smått elavfall, vars yttermått inte i något avseende överstiger 25 cm. En återförsäljare ska tillåtas transportera insamlat elavfall som utgörs av hushållsavfall till en ansvarig producent eller ett godkänt insamlingssystem
- Godkända insamlingssystem och återförsäljare ska kunna vägra ta emot elavfall som på grund av sitt innehåll kan innebära en hälso- eller säkerhetsfara för den personal som ska hantera avfallet.
- Svenska företag som säljer direkt till slutkonsumenter i andra medlemsstater ska utse behöriga ombud i de länder där de själva inte är etablerade. Ett ombud som utsetts i Sverige att företräda en producent som är etablerad i en annan medlemsstat ska vara en fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige. Ett ombud ska utses genom skriftlig fullmakt. En producent befrias inte från sitt producentansvar genom att utse ett behörigt ombud.
- En återförsäljare som ska samla in elavfall ska även åläggas om att informera den som köper produkter om denna skyldighet.
- Samråd mellan kommuner och godkända insamlingssystem ska genomföras om någondera parten begär det.
- Miljötillsynsförordningen ändras så att Naturvårdsverket har tillsyn över producentansvar och annat ansvar enligt den nya förordningen,

med undantag för frågor om hur insamlingen lokalt uppfyller kraven i förordningen.

- Direktivets krav gällande gränsöverskridande transporter av begagnade varor som misstänks vara elavfall ska genomföras i förordningen.
- Naturvårdsverket får möjlighet att meddela föreskrifter angående tillämpningen av bestämmelser om rapportering till EEB-registret, krav på insamling, finansiell garanti, behöriga ombud och återförsäljares informationsplikt.
- Det ska vara sanktionerat med böter att inte utse behörigt ombud. Det föreslås också att förbehandlare som inte rapporterar till EEB-registret enligt kraven i förordningen ska kunna påföras miljöstraffavgift. I övrigt är sanktionsbestämmelserna desamma som i dagens förordning.

2. Inledning

EU:s direktiv (2002/96/EG) om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE-direktivet) syftar till att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga uppkomsten av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) och att det dessutom sker återanvändning, materialåtervinning och andra former av återvinning av sådant avfall för att minska bortskaffandet av avfall. Det syftar också till att förbättra miljöprestandan hos alla aktörer som berörs under de elektriska och elektroniska produkternas livscykel, t.ex. tillverkare, distributörer/återförsäljare och konsumenter, särskilt de aktörer som är direkt berörda av behandlingen av avfall från sådana produkter.

I juli 2012 antogs ett omarbetat WEEE-direktiv (2012/19/EU) som ska genomföras i medlemsstaternas nationella lagstifning senast den 14 februari 2014. Det gamla direktivet upphör att gälla den 15 februari 2014.

Det äldre WEEE-direktivet (2002/96/EG) är huvudsakligen genomfört i svensk rätt genom förordning (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter.

Miljödepartementet har bitt Naturvårdsverket att utreda förutsättningarna för genomförande av det omarbetade WEEE-direktivet i svensk rätt (bilaga 1).

Naturvårdsverket har i november 2012 överlämnat en rapport till Miljödepartementet gällande behovet av lagändringar för genomförandet av WEEE-direktivet i svensk rätt (bilaga 2).

Syftet med denna rapport är att redovisa ett förslag till genomförande av direktivet, innefattande ett förslag till ny förordning, samt att redogöra för bakgrunden och förutsättningarna för förslaget.

Rapporten innehåller en beskrivning av bakgrunden till dagens regelverk och av Naturvårdsverkets uppdrag att genomföra det omarbetade direktivet, 3 kap. En redogörelse för gällande regelverk finns i 4 kap. I 5 kap. återfinns de regeländringar som föreslås. 6 kap. handlar om regelförenkling. 7 kap. innehåller en konsekvensutredning av de nya regler som föreslås. Som bilagor till rapporten finns Naturvårdsverkets uppdrag, förslaget till ny förordning samt förslag till ändring i miljötillsynsförordningen, författningstabell, rapport som lämnades till regeringen i december 2012 angående behov av lagändringar för att kunna genomföra direktivet samt en förteckning över vilka som deltagit i processen med att ta fram rapporten.

3. Bakgrund

3.1 Direktivet

Europaparlamentets och rådets direktiv (2002/96/EG) om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE-direktivet) syftar till att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga uppkomsten av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) och att det dessutom sker återanvändning, materialåtervinning och andra former av återvinning av sådant avfall för att minska bortskaffandet av avfall. Det syftar också till att förbättra miljöprestandan hos alla aktörer som berörs under de elektriska och elektroniska produkternas livscykel, t.ex. tillverkare, distributörer/återförsäljare och konsumenter, särskilt de aktörer som är direkt berörda av behandlingen av avfall från sådana produkter.

På EU-nivå har konstaterats att det krävs betydande förändringar i dagens utvecklings- produktions- konsumtions- och beteendemönster om en hållbar utveckling ska kunna uppnås. Därför har rekommenderats att bl.a. slöseriet med resurser minskas och att föroreningar förebyggs. Avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning (WEEE) är ett av de viktigaste målområdena för reglering med tillämpning av principerna om förebyggande, återvinning och säkert bortskaffande av avfall. Det är också ett av de avfallsslag som ökar mest. Detta har föranlett en översyn av bl.a. WEEE-direktivet.

I juli 2012 antogs ett omarbetat WEEE-direktiv (2012/19/EU) som ska genomföras i medlemsstaternas nationella lagstiftning senast den 14 februari 2014. Det gamla direktivet upphör att gälla den 15 februari 2014.

WEEE-direktivet är antaget med stöd av artikel 192.1 i EU-fördraget, vilket innebär att det är ett s.k. minimidirektiv.

Det omarbetade direktivet innebär inga stora principiella förändringar jämfört med gällande regler men innehåller en rad nya bestämmelser som behöver implementeras i svensk författning. Merparten av de regeländringar som krävs kommer att genomföras på förordnings- eller föreskriftsnivå. Även vissa lagändringar är dock nödvändiga. Naturvårdsverket har tidigare undersökt och redovisat behovet av lagändringar. Denna rapport, som återfinns i bilaga 2, skickades till Miljödepartementet i november 2012. Det som föreslås är nya bemyndiganden i miljöbalken för att kunna genomföra ett krav på godkännande av insamlingssystem och bestämmelser om behöriga ombud.

Det äldre WEEE-direktivet (2002/96/EG) är huvudsakligen genomfört i svensk rätt genom förordning (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter. Förordningen innebär sammanfattningsvis att en producent har ansvar för insamling, borttransport, och återvinning eller annan behandling av uttjänta produkter. En producent är i detta sammanhang någon som yrkesmässigt tillverkar eller importerar elektriska produkter och säljer dem vidare. I producentansvaret ingår också att man ska märka sina produkter och informera de som använder produkten om till exempel lämpliga insamlingsystem och de effekter på miljö och hälsa produkten kan ge upphov till.

Det finns förarbeten till den svenska förordningen i form av bl.a. förordningsmotiv, Fm 2005:1. Man kan också läsa mer om den befintliga WEEE-förordningen på EEB-registret (<http://eeb.naturvardsverket.se>)

3.2 Naturvårdsverkets uppdrag

Miljödepartementet har bitt Naturvårdsverket att utreda förutsättningarna för genomförande av det omarbetade WEEE-direktivet 2012/19/EU. I uppgiften ingår att ta fram förslag till ny förordning, en rapport som motiverar de ändringar som föreslås, en konsekvensutredning samt en författningstabell. Det ingår även att de föreslagna ändringarna ska vara förankrade i branschen. Uppdragsbeskrivningen finns redovisat i sin helhet i bilaga 1.

Slutsatserna ska redovisas till Miljödepartementet senast 1 juni 2013.

3.3 Samarbete under utredningsprocessen

Naturvårdsverket har under arbetets gång haft diskussioner med ett stort antal externa aktörer som på olika sätt berörs av de nya reglerna. Ett antal möten har genomförts med en referensgrupp för att i en större grupp kunna diskutera olika frågeställningar. Mellan dessa möten har även frågor lyfts via telefon, videokonferensmöten, maildiskussioner etc. Även inom Naturvårdsverket har ett antal personer i olika befattningar och roller bidragit i utredningsarbetet.

En lista på de aktörer som på olika sätt bidragit till arbetet finns i bilaga 3.

3.4 Övergripande mål

Ett antal mål har formulerats för Naturvårdsverkets utredningsarbete. De är:

1. Maximerad insamling av WEEE

2. Ett system som är administrativt och organisatoriskt enkelt för myndigheter, företag och allmänhet.
3. En ekonomiskt effektiv hantering av WEEE
4. Kontinuitet för slutanvändare, både vad gäller insamling och information.
5. Samordning med annan relevant avfallslagstiftning.

3.5 Avgränsningar

Artiklarna 18-22 och 25-27 i direktivet behöver inte införas i svensk förordning och behandlas därför inte i denna rapport. Detsamma gäller artiklar som ger EU-kommissionen mandat att vidta åtgärder, t.ex. 7:4-7 och 8:4 samt artiklar som inte berör Sverige, bl.a. art. 7.3.

4 Gällande regelverk och förutsättningar

4.1 Regelverket gällande elavfall

4.1.1 WEEE-direktivet

EU:s direktiv 2002/96/EG om insamling och återvinning av elektriska och elektroniska produkter (WEEE), syftar till minskad uppkomst och ökad återanvändning och återvinning av elavfall. Syftet är även att förbättra miljöprestandan hos alla aktörer som berörs under produkternas livscykel.

Direktivet gäller för de elektriska och elektroniska produkter som omfattas av de kategorier som anges i bilaga till direktivet. Vidare finns en bilaga med en uttömmande förteckning över vilka produkter som ingår i de olika kategorierna och därmed ska omfattas av direktivet.

Enligt direktivet ska producenter vara skyldiga att ta hand om de elektriska och elektroniska produkter som de släppt ut på marknaden efter år 2005 och även ta del i omhändertagandet av produkter som släppts ut på marknaden före denna tidpunkt och som blir hushållsavfall. Producenterna får enligt direktivet inrätta och driva enskilda och/eller kollektiva system för återlämnande av elavfall från privathushåll. Vidare får medlemsstaterna kräva att producenter som tillhandahåller en ny produkt ansvarar för att ta emot avfall enligt en 1 mot 1-modell, under förutsättning att den återlämnade produkten är av samma typ och har fyllt samma funktion. Producenterna ska se till att insamlat elavfall transporteras bort och behandlas på ett sätt som är godtagbart från miljösynpunkt. Medlemsstaterna ska se till att finansieringen av återvinningen säkerställs genom att producenterna lämnar en garanti som visar att behandlingen av allt elavfall kommer att finansieras. Garantin kan utgöras av att delta i lämpligt system för finansiering, en materialåtervinningsförsäkring eller ett spärrat konto. (I det svenska systemet finns idag både 1 mot 1-modellen och kollektiva system uppbyggda främst kring återvinningscentraler. Både särskilda finansieringssystem (E1-Kretsen) och försäkringslösningar (EÅF) förekommer. Historiskt elavfall (från hushållsprodukter) ska delas mellan samtliga förekommande insamlingssystem.)

Direktivet ställer också krav på att producenterna ska märka sina produkter dels med symbol som visar att elavfall ska samlas in separat, dels med uppgift om att produkten släppts ut på den gemensamma marknaden efter den 12 augusti 2005 samt de uppgifter som behövs för att identifiera den ansvarige producenten. Producenterna är också skyldiga att lämna upplysningar

om farliga ämnen som finns i produkterna och annat som underlättar omhändertagandet av dem när de blir avfall.

Medlemsstaterna ska se till att hushållen får tillgång till all nödvändig information om skyldigheten att sortera ut elavfallet, tillgängliga insamlings-system, sin roll i återanvändning och återvinning av elavfall, de potentiella effekterna på miljön och människors hälsa till följd av förekomsten av farliga ämnen i elektriska och elektroniska produkter.

Direktivet kräver att medlemsstaterna årligen ska rapportera sålda, insamlade och behandlade mängder elavfall till kommissionen. Denna rapportering bygger på uppgifter som årligen lämnas av producenterna till Naturvårdsverkets EEB-register.

4.1.2 Den svenska förordningen om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter

Ett svenskt producentansvar för elektriska och elektroniska produkter tillkom redan 2001, som en följd av en process som startat vid nittiotalets början. Det fanns alltså redan ett etablerat system i Sverige när den svenska WEEE-förordningen infördes 2005 som en följd av WEEE-direktivet. Då var den svenska insamlingsnivån långt högre än direktivets uppsatta mål på 4 kg per invånare och medlemsstat. År 2002, ett år efter att producentansvaret hade trätt i kraft, låg den svenska insamlingsnivån på 5,7 kg per invånare. Sedan dess har det skett en fortsatt ökning. År 2012 låg insamlingsnivån enligt preliminära siffror på c:a 16,5 kg per invånare. Den siffran är hög i relation till andra länder, men det är viktigt att påpeka att insamlingssiffran i sig inte ger en fullständig bild av hur väl ett insamlingssystem fungerar. Insamlingen står givetvis i relation till bl.a. hur många elprodukter som sålts.

Idag utgör två kollektiva insamlingssystem grunden för insamling av elavfall i Sverige. Dessa båda system har ett inbördes samarbete angående spridning av insamlingsplatser och fördelning av insamlade mängder genom ett så kallat clearing-house.

El-Kretsen, som är störst av de båda systemen bildades 2001 och bygger främst sin insamling på avtal med kommuner. Deras insamling sker t.ex. via återvinningscentraler och återvinningsstationer. Det andra insamlingssystemet, Elektronikåtervinningsföreningen (EÅF), bildades 2008 och sköter sin insamling via butiker.

Förordningens tillämpningsområde är detsamma som direktivets i fråga om vilka produkter som ska omfattas. Ett företag som tillverkar och säljer eller importerar och säljer någon av de produkter som anges i bilaga 1 till förord-

ningen ska registreras hos Naturvårdsverket. Företagen ska även rapportera sålda mängder, insamlade och behandlade mängder för varje kalenderår och hur den finansiella garantin säkerställs. Naturvårdsverket har samordnat registreringsförfarandet för WEEE-direktivet på sin egen webbplats med ett elektroniskt rapporteringsverktyg, EE-registret. Under EE-registret finns en utförlig förklaring av producenternas skyldigheter, nyheter om förordningen, vilka produkter som omfattas och övrig nödvändig information för att producenten ska kunna uppfylla producentansvaret. Naturvårdsverket har från starten av 2009 gett insamlingssystemen möjlighet att rapportera för sina medlemmars räkning. Dock är det fortfarande den enskilda producenten som ansvarar för att rapporteringen görs.

Rapporterna för sålda, insamlade och behandlade mängder ska vara Naturvårdsverket tillhanda före den 31 mars varje år. Producenter som inte rapporterar in i tid riskerar att påföras en miljöstraffavgift. Avgiften är på 10 000 kronor för utebliven eller försenad rapportering av sålda mängder och 10 000 kronor för utebliven rapportering av insamlade och behandlade mängder.

Enligt den svenska förordningen måste producenterna säkerställa att finansieringen av producentansvaret uppfylls även om en producent upphör med sin verksamhet.

Producenten ska upprätta en finansiell garanti som sørjer för att totalkostnaderna för omhändertagandet av den uttjänta produkten täcks. Hösten 2007 tog Naturvårdsverket fram allmänna råd för finansiella garantier med fyra möjliga garantier

som fastställer producentens säkerställande:

1. Försäkringsgaranti – ska säkerställa ett omhändertagande för de produkter producenten sätter på marknaden.
2. Bankgaranti – ett belopp som motsvarar producentens samlande garantiåtagande.

Beloppen kan justeras årligen. Skulle producenten gå i konkurs kan tillsynsmyndigheten göra anspråk på beloppet.

3. Ett spärrat bankkonto – samma princip som bankgarantin med den skillnaden att tillsynsmyndigheten förvaltar garantin och måste ge sitt medgivande om producenten vill lyfta pengar från kontot.

4. Ett finansiellt säkerställande kan även göras kollektivt om:

- systemets medlemmars kreditvärdighet är godtagbar i förhållande till medlemmarnas garantiåtagande.
- systemet inte är beroende av några få medlemmar.
- systemet har avsatt tillräckligt med pengar för att säkerställa den finansiella garantin.

Enligt nu gällande regler görs skillnad mellan historiskt elavfall, från produkter som satts på marknaden före den 13 augusti 2005, och nytt elavfall

från produkter som satts på marknaden efter den 12 augusti 2005. För historiskt elavfall ska producentens ansvar stå i relation till den nuvarande marknadsandelen. Alltså finansierar dagens producenter kostnaden för hanteringen av det historiska elavfallet som uppkommer. För elavfall som satts på marknaden efter den 12 augusti 2005 ställs ytterligare två krav på producenten: den finansiella garantin och kravet om märkning. Märkningen innebär att produkten ska vara märkt med en symbol med en överkryssad soptunna.

Det ska enligt nu gällande regler även framgå genom märkning vilken producent som satt produkten på marknaden och när detta gjordes. Detta i syfte att möjliggöra ett individuellt producentansvar. Det har dock saknats ett fungerande märkningssystem för detta såväl i Sverige som inom övriga EU.

Enligt förordningen är det producenterna som har det finansiella ansvaret för insamlingen av elavfall från hushållen.

Enligt förordningen är det kommunernas ansvar att informera hushållen om elavfall i samband med övrig information om avfallshantering.

Naturvårdsverket och kommunerna har delat operativt tillsynsansvar för att producenterna lever upp till sitt producentansvar enligt förordningen. Naturvårdsverkets tillsynsansvar enligt 2 kap. 24 § miljötillsynsförordningen (2011:13) innefattar främst ansvar för att tillse att producenterna registrerar sig, rapporterar på ett korrekt sätt, säkerställer den finansiella garantin och märker produkten på ett godtagbart sätt. Parallellt med detta har kommunen, enligt 26 kap. 3 § MB ansvar för tillsynen över bl.a. avfallshanteringen enligt 15 kap. MB, vilket i detta sammanhang främst innebär tillsyn över att insamlingen lokalt uppfyller de krav som ställs på bl.a. tillgänglighet, enkel sortering och god service.

4.1.3 Kopplingar till annan lagstiftning

Inom EU finns, utöver WEEE-direktivet, också RoHS-direktivet (2011/65/EU)¹ som förbjuder eller begränsar användningen av vissa ämnen i elektriska och elektroniska produkter på marknaden. I omförhandlingen av WEEE-direktivet har viss samordning skett med RoHS-direktivet.

¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/65/EU av den 8 juni 2011 om begränsning av användning av vissa farliga ämnen i elektrisk och elektronisk utrustning, EUT L 174, 1.7.2011, s. 88 (Celex 32011L0065)

Det finns även en Reach-förordning (förordning (EG) nr 1907/2006)² som antogs i EU år 2006 som är av betydelse för utformningen av elprodukter. Reach står för registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier.

Även Ekodesigndirektivet (2009/125/EG)³ har kopplingar till WEEE-reglerna, eftersom det inom ramen för detta direktiv kan beslutas om krav på utformningen av bl.a. elektriska och elektroniska produkter

² Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) och inrättade av en europelsk kemikaliemyndighet, EUT L 396, 30.12.2006, s. 1 (Celex 32006R1907)

³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 o upprättade av en ram för att fastställa krav för energianvändande produkter, EUT L 285, 31.10.2009, s. 10 (Celex 32009L0125)

5 Förslag till regeländringar

Nedan presenteras de förslag nya bestämmelser och förändringar av gällande regler som föreslås i den nya förordningen.

5.1 Ny förordning

Vi föreslår en ny förordning med rubriken Förordning om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall.

Naturvårdsverket bedömer att det omarbetade WEEE-direktivet förutsätter så pass stora ändringar av nu gällande regler att det lämpligaste är att ersätta den nu gällande förordningen (2005.209) med en ny förordning. Av namnet på den nya förordningen bör framgå att den avser inte bara producentansvar utan även annat ansvar samt att det avser ansvar för såväl elprodukter som elavfall. I nu gällande förordning är det i princip endast ansvar för producenter som regleras. Enligt vad som föreslås nedan kommer det i förordningen att finnas bestämmelser om ansvar även för insamlingsystem, återförsäljare och förbehandlare.

5.2 Syfte och mål

Naturvårdsverket föreslår att syftet med förordningen ska anges vara att bidra till en hållbar utveckling genom att elprodukter utformas och framställs på sådant sätt att uppkomsten av avfall förebyggs och, i fråga om det avfall som ändå uppkommer, att

1. producenter ska tillhandahålla system för insamling av elavfallet,
2. elavfallet kan återvinnas, varvid förberedelse för återanvändning och materialåtervinning ska prioriteras,
3. de mål för insamling och återvinning som anges i bilaga 3 och 4 till denna förordning nås.

Målen för insamling av elavfall ska vara 15 kg per invånare och år till och med 31 december 2015 och därefter 65 % av den totala vikten av elprodukter som släppts ut på marknaden i Sverige under de tre föregående åren

Målen för återvinning av elavfall ska vara desamma som i direktivet och genomförs som en bilaga till förordningen.

Lagrum

Artikel	1
Paragraf	1

Syfte

Förordningen främsta syfte, liksom direktivets, är att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga uppkomsten av elavfall samt förebygga och minska de negativa följderna av generering och hantering av elavfall. Vi föreslår att detta framgår av en inledande bestämmelse i förordningen.

I enlighet med principen om att förorenaren bör betala har redan tidigare införts ett producentansvar för elprodukter och elavfall. Producenterna har som följd därav bl.a. ansvaret för att finansiera kostnaderna för omhändertagande av produkterna när de blir avfall. Producentansvaret är också ett sätt att uppmuntra utformning och framställning av produkter som fullt ut beaktar och underlättar reparationer, återanvändning, materialåtervinning etc. Producentansvaret bör pekas ut redan i den inledande bestämmelsen i förordningen.

Insamlings- och återvinningsmål

I direktivet anges vissa minimimål för såväl insamling som återvinning av elavfall. Enligt artikel 7 i direktivet ska varje medlemsstat se till att principen om producentens ansvar tillämpas och på denna grundval en lägsta insamlingsnivå uppnås årligen. Till och med den 31 december 2015 ska minst 4 kg elavfall per invånare och år samlas in, om inte den årliga mängd elavfall i kilo som genomsnittligen samlades in under de tre föregående åren är större och därmed ska tillämpas. Från och med år 2016 ska den lägsta insamlingsnivån vara 45%. Nivån ska därefter öka gradvis till och med år 2019, såvida inte nivån på 65%, som ska gälla från och med år 2019, redan nåtts.

Medlemsstaterna får sätta upp mer ambitiösa nivåer för separat insamling av elavfall och ska i så fall rapportera detta till kommissionen.

I Sverige samlades, enligt preliminära siffror, under 2012 in 16.5 kg per invånare vilket motsvarar ca 60 % av sålda mängder under de tre föregående åren. Vid en bedömning av vilken nivå som är lämplig att sätta som mål under de närmaste åren måste också beaktas t.ex. att elprodukter tenderar att minska i storlek. Idag finns det en trend mot att mindre och lättare apparater ersätter större och tyngre varför insamlingsnivåerna kan väntas minska mätt som andel sålda mängder i vikt. Detta bekräftas av att siffran för 2012 preliminärt är lägre än föregående år.

Kommissionen har getts befogenhet att utreda och senast den 14 augusti 2015 eventuellt besluta om en annan metod för beräkning av vikt för insamlat elavfall, som bygger på mängden genererat elavfall.

Kommissionen ska också utreda och senast den 14 augusti 2015 lägga fram en rapport bl.a. om att eventuellt fastställa individuella insamlingsnivåer för en eller flera av produktkategorierna som omfattas av direktivet. Sådana kommande beslut kan föranleda ändringar i den svenska förordningen, vilket dock inte behöver anges nu i förordningen.

I artikel 11 och i bilaga till direktivet återfinns de minimimål som ska gälla för återvinning. Målen för återvinning är uppdelade dels på olika tidperioder, dels på olika produktkategorier.

Det är svårt att bedöma vilka återvinningsnivåer som är möjliga att nå i Sverige. Det finns en stor marknad för återvinning av elavfall som inte är begränsad till Sverige. Redan idag skickas en stor del av det elavfall som samlas in i Sverige till andra länder för återvinning. Problemet med illegala avfallsströmmar har uppmärksammats under de senaste åren. Ett sätt att få ökad kontroll över flödena av elavfall är att, som vi föreslår, kräva att det elavfall från konsumentprodukter som samlas in ska lämnas till producent eller godkänt insamlingssystem. Även förslaget att godkänna insamlingssystem kan bidra till bättre kontroll över hur elavfallet hanteras

Idag får Naturvårdsverket ingen information om elavfall som samlats in via andra aktörer än producenter och deras insamlingssystem. Vi föreslår nu att förbehandlare ska rapportera de mängder elavfall de tar emot för behandling från andra än producenter. Detta är i överensstämmelse med direktivet och förväntas öka inrapporterade mängder återvunnet elavfall.

Sammantaget bedömer vi dock att direktivets minimimål för återvinning är rimliga att sätta upp som mål i Sverige och föreslår att de genomförs i den svenska förordningen genom att direktivets bilaga läggs som bilaga till förordningen.

5.3 Definitioner

Naturvårdsverket föreslår att ett antal definitioner i direktivet förs in i förordningen i enlighet med dess ordalydelse i direktivet. Därutöver föreslås att följande begrepp definieras i förordningen: direktiv 2012/19/EG, elprodukt, elavfall, återförsäljare, konsumentprodukt, professionell produkt, farliga ämnen, förbehandling, godkänt insamlingssystem.

Lagrum

Artikel	3
Paragraf	2-3

Det är viktigt, inte minst för producenter som är verksamma inom flera medlemsstater, att begreppen i direktivet inte ges olika innebörd i olika länder. Vi föreslår därför att ett flertal definitioner genomförs i förordningen i stort sett ordagrant enligt direktivet.

För att göra de svenska reglerna tydligare och mer lättillämpliga föreslår vi också att vissa av begreppen i direktivet får en annan benämning i den svenska förordningen, men ges samma innebörd som motsvarande begrepp i direktivet. Det gäller elektriska och elektroniska produkter (EEE), avfall som utgörs av sådana produkter (WEEE) och WEEE från privathushåll. Se vidare nedan.

Begrepp som återkommer på flera håll i förordningstexten bör definieras i inledningen av förordningen för att underlätta tillämpningen. Annars kan ett begrepp definieras i den bestämmelse där det används. Detsamma gäller utskrivandet av fullständiga namn på EU-direktiv.

En av de största förändringarna i det omarbetade direktivet är definitionen av vem som är producent.

Producentdefinitionen har varit föremål för många diskussioner om tolkning inom Sverige respektive inom EU. Direktivets definition har utgått från att EU är en enda stor marknad och att den är producent som satt en produkt på EU-marknaden. I motsats till vissa andra medlemsstater har Sverige istället valt att utgå från den nationella marknaden, eftersom det bara är den som kan täckas in av den nationella tillsynen. Den som för in en produkt till Sverige har alltså räknats som producent. Detta överensstämmer nu med producentdefinitionen i det omarbetade direktivet, där det i huvuddrag anges att den är producent som, oberoende av försäljningsmetod, är etablerad i en medlemsstat och på marknaden i den medlemsstaten släpper ut en produkt för första gången. Producentdefinitionen omfattar nu också uttryckligen distansförsäljning, så att den som är etablerad i en medlemsstat och säljer produkter direkt till en slutanvändare i en annan medlemsstat ska anses vara producent.

Vi föreslår att direktivets definition av *producent* genomförs i förordningen med samma ordalydelse som i direktivet.

Begrepp som är nödvändiga för förståelsen av producentdefinitionen bör också definieras i förordningen. Därför föreslås definitionerna av *tillhandahållande på marknaden* och *utsläppande på marknaden* införas och definieras i enlighet med ordalydelsen i direktivet.

I direktivet, liksom i nuvarande WEEE-förordning, används *begreppet elektrisk och elektronisk utrustning eller EEE*. Detta begrepp bör i den svenska förordningen ersättas med *elprodukter* men definieras i enlighet med direktivets definition av elektriska och elektroniska produkter. Den är densamma som enligt nuvarande regler. WEEE har blivit ett etablerat begrepp för de producenter och andra aktörer som är direkt berörda av bestämmelserna i WEEE-direktivet. För andra, exempelvis hushåll, är det inte lika uppenbart vad WEEE står för. I den svenska föreskrifter ska dessutom det svenska språket användas. Förkortningarna EEE och WEEE är därför inte lämpliga att använda i förordningstexten.

I linje med detta bör *avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektronisk utrustning eller WEEE* ersättas med benämningen *elavfall*, men definieras på samma sätt som i direktivet.

I nuvarande förordning används begreppet hushållsprodukter för sådana elektriska och elektroniska produkter som typiskt sett förekommer i hushåll och som därför kan förväntas bli hushållsavfall. Motsvarande definition finns inte i direktivet, däremot används begreppet *WEEE från privathushåll*, för att beskriva avfall från elprodukter som kommer från privathushåll. Vi har funnit att begreppet hushållsprodukter lätt förknippas med köksprodukter och liknande, trots att begreppet i detta sammanhang har en avsevärt vidare betydelse än så. Vi föreslår därför att begreppet hushållsprodukter ersätts med *konsumentprodukter*, att det ska definieras som *elprodukter som typiskt sett förekommer i hushåll och att elprodukter som sannolikt kommer att användas både av hushåll och av andra (professionella) användare, ska anses vara konsumentprodukter*. Direktivets definition *WEEE från privathushåll* blir då i den svenska förordningen *konsumentprodukter som blivit avfall*.

De produkter som inte är konsumentprodukter föreslås i den svenska förordningen benämnas *professionella produkter* och definieras som *elprodukt som inte är en konsumentprodukt*. På det viset riskerar inga produkter att hamna utanför någon av definitionerna.

I direktivet definieras begreppet distributör. Vi menar dock att bestämmelserna i art 5.2 om butiksinsamling kan genomföras med användande enbart att begreppet återförsäljare (de föreslagna 29 och 30 §§ i förordningen). Syftet med bestämmelserna i direktivet om att kunna återlämna elavfall till distributör eller återförsäljare är främst att underlätta för slutkonsumenter att återlämna elavfall. De distributörer av konsumentprodukter som säljer direkt till slutanvändare är också att anse som återförsäljare. Vi föreslår därför en

definition av återförsäljare som varje fysisk eller juridisk person som säljer elprodukter direkt till slutanvändare.

Enligt vårt förslag till förordning ska insamlingsystem för konsumentprodukter som blivit avfall godkännas innan de tas i bruk. Mot den bakgrunden föreslår vi att det införs en definition av begreppet *godkänt insamlingsystem* som ett insamlingsystem för konsumentprodukter som blivit elavfall och som godkänts enligt denna förordning.

I förslaget till förordning har också tillkommit ett krav på rapportering från förbehandlare, vilket följer av direktivet. Förbehandling är inte uttryckligen definierat i vare sig miljöbalken eller avfallsförordningen. Vi föreslår därför att det införs en definition av *förbehandling* som sådan behandling som avses i 27 § avfallsförordningen (2011:927),

I direktivet saknas en definition av vad som är farliga ämnen. En sådan har tidigare funnits i den svenska förordningen och vi föreslår att den behålls i den nya förordningen.

Utöver ovan nämnda definitioner föreslår vi att följande definitioner införs i förordningen i enlighet med ordalydelsen i direktivet.

- Storskaliga stationära industriverktyg
- Storskalig fast installation
- Mobil maskin som inte är avsedd att användas för transport på väg
- Finansieringsavtal
- Avlägsnande
- Medicintekniska produkter
- Medicinteknisk produkt avsedd för in vitro-diagnostik
- Aktiv medicinteknisk produkt för implantation

5.4 Tillämpningsområde

Naturvårdsverket föreslår att förordningens tillämpningsområde till och med den 14 augusti 2018 ska omfatta samma tio produktkategorier och förteckning över produkter som enligt nu gällande förordning. Därefter ska förordningen gälla för sex nya produktkategorier och de exempel på pro-

dukter som enligt särskild bilaga till förordningen omfattas av dessa. Allt i enlighet med vad som föreskrivs i direktivet. I förordningen föreslås en bestämmelse som anger hur länge nuvarande kategorier ska tillämpas och när man ska övergå till att tillämpa de nya. Produktkategorier och förteckningar över produkter som ska omfattas läggs, liksom idag, som bilagor till förordningen.

Naturvårdsverket föreslår vidare att de bestämmelser om att vissa produkter ska undantas från direktivets tillämpningsområde införs i förordningen och formuleras så som i direktivet.

Lagrum

Artikel	2
Paragraf	5-10

I nu gällande förordning finns, i enlighet med det äldre direktivet, en uttömmande förteckning över de produkter som ska ingå i de tio olika produktkategorier som ska omfattas av bestämmelserna. Enligt det omarbetade direktivet ska detta tillämpningsområde vara oförändrat till och med den 14 augusti 2018. Då ska man övergå till att tillämpa sex nya produktkategorier och en icke uttömmande förteckning över vilka produkter som ska omfattas av dessa kategorier.

Vi föreslår att den nya förordningen ska innehålla bestämmelser avseende såväl det tillämpningsområde som ska gälla till och med den 14 augusti 2018 som det som ska gälla därefter. Vi ser det inte som en lämplig lösning att istället använda sig av övergångsbestämmelser i fråga om tillämpningsområdet till och med 2018. Dels eftersom man då skulle behöva tillämpa två förordningar parallellt under en lång tidsperiod, dels eftersom det måste vara möjligt att ändra bestämmelserna om tillämpningsområde, till följd av eventuella beslut om detta från kommissionen.

Bestämmelserna om tillämpningsområde kan genomföras i stort sett ordagrant enligt artikel 2 i direktivet. I direktivet anges produktkategorierna och de produkter som kan omfattas av kategorierna i två olika bilagor för respektive period. Vi föreslår att detta sammanförs i en enda bilaga för respektive period, så som man valt att göra i nu gällande förordning.

I direktivet finns i art 2 uppräknat ett antal produkter som ska undantas från direktivets tillämpningsområde. Vi föreslår att dessa bestämmelser i direktivet införs med samma ordalydelse i förordningen.

5.5 Utformning av produkter

Naturvårdsverket föreslår en ny bestämmelse i förordningen som innebär att en producent ska se till att de produkter som släpps ut på den svenska marknaden inte genom särskilda konstruktionsegenskaper eller produktionsprocesser försvårar eller förhindrar att produkterna återanvänds eller förbereds för återanvändning när de blivit avfall, såvida dessa konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser inte har avgörande fördelar till exempel med hänsyn till skyddet av miljön och/eller säkerhetskrav.

Lagrum

Artikel	4
Paragraf	11-12

Enligt artikel 4 i direktivet ska medlemsstaterna bl.a. vidta lämpliga åtgärder så att de ekodesignkrav som ska underlätta återanvändning och behandling av WEEE och som fastställdes inom ramen för ecodesigndirektivet 2009/125/EG tillämpas och att producenterna inte, genom särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser, förhindrar att elavfall återanvänds, såvida inte särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser har avgörande fördelar, till exempel med hänsyn till skyddet för miljön och/eller säkerhetskrav.

Beslut som meddelas inom ramen för Ekodesigndirektivet ska tillämpas av producenter av elprodukter oavsett om så anges i en WEEE-förordning eller ej. Vi ser inte skäl att införa någon bestämmelse om detta i förordningen. Däremot föreslår vi att det, i enlighet med vad som anges i art 4 i direktivet, införs en bestämmelse i förordningen om att producenterna inte får släppa ut produkter på den svenska marknaden som genom särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser försvårar eller förhindrar att produkterna återanvänds eller förbereds för återanvändning när de blivit elavfall. Även detta kan följa av ecodesignbestämmelser. Möjligheten till resurseffektiv återvinning av elprodukter har dock en så stark koppling till producentansvaret för elprodukter och kraven i förordningen på att elavfall ska behandlas enligt gällande bestämmelser om avfallshantering, att det bör införas ett särskilt krav i denna förordning om detta.

5.6 Anmälnings och rapporteringsplikt

Naturvårdsverket föreslår att kraven på uppgifter som ska lämnas till EEB-registret vid anmälan och rapportering anpassas efter de krav som ställs i direktivet. Det innebär ingen egentlig förändring jämfört med dagens reg-

ler, ifråga om producenternas rapporteringsskyldighet.

Naturvårdsverket föreslår vidare att förbehandlare åläggs att rapportera insamlade och behandlade mängder elavfall som inte mottagits av producent eller godkänt insamlingssystem, för att även elavfall som hanterats av andra aktörer ska omfattas av rapporteringen i fråga om insamlat och behandlat elavfall.

Lagrum

Artikel	7.2, 16.4
Paragraf	13-15

Sedan tidigare ansvarar Naturvårdsverket för drift av EEB-registret. Till EEB-registret ska, enligt nu gällande regler, producenterna anmäla sig om de säljer sådana produkter som omfattas av producentansvaret för elprodukter. Vidare ska producenterna årligen rapportera in sålda mängder, insamlade mängder och hur elavfallet behandlats. Producenter får uppdra åt ett insamlingssystem att rapportera för deras räkning.

I artikel 7.2 i det omarbetade direktivet anges att medlemsstaterna ska se till att samla in information om elavfall som

- tagits emot av insamlings- och behandlingsanläggningar
- lämnats till distributörerna och
- samlats in separat av producenter eller tredje part som agerar för deras räkning.

Vi föreslår att producenterna även fortsättningsvis ska bära ansvaret för att rapportera in de mängder elprodukter de sålt och de mängder elavfall som samlats in och behandlats etc. enligt 20 § i nu gällande förordning. Vidare ska producenterna även fortsättningsvis kunna uppdra åt det insamlingssystem de deltar i att rapportera för deras räkning.

Så som systemet idag fungerar är det således enbart producenternas uppgifter som ligger till grund för Sveriges statistik och rapportering till kommissionen.

Information om sådant elavfall som lämnas till distributörer och återföljare kommer liksom tidigare att kunna rapporteras av producenterna om det lämnas till producent eller insamlingssystem som företräder producenter.

Vad som idag saknas i den svenska rapporteringen är information om det elavfall som inte samlats in via producent, utan gått direkt till en behandlingsanläggning. Enligt uppgifter från branschen skulle rapporterade mängder insamlat elavfall kunna öka med så mycket tjugo procent om

information inhämtas även från sådana behandlingsanläggningar. Med stöd av artikel 7.2 och 16.4 i direktivet förslår vi därför att det införs en bestämmelse i förordningen att förbehandlare ska rapportera till Naturvårdsverket de mängder elavfall som mottagits för behandling från annan än producent, samt att de också lämnar uppgift om hur elavfallet behandlats, angivet i mängd i kilo för respektive kategori. För att undvika dubbelrapportering från flera förbehandlare ska då endast sådant elavfall som inte tidigare förbehandlats på annat sätt än sortering omfattas av rapporteringen. Vidare ska det bara röra sig om avfall som uppkommit i Sverige.

5.7 Märkning av produkter

Naturvårdsverket föreslår att kravet på märkning med ansvarig producent plockas bort i enlighet med vad som anges i direktivet. I övrigt gäller samma krav på märkning av produkter som tidigare.

Lagrum

Artikel	14.4
Paragraf	16

De regler som gäller märkning av elprodukter är harmoniserade, dvs de genomförs på samma sätt i hela EU. Det föreslås därför att vi behåller kravet på märkning med överkorsad soptunna, som är den symbol som föreskrivs i direktivet. Den visar att elprodukten inte får slängas i hushållssoporna utan ska samlas in separat.

Det föreslås vidare att produkterna, i enlighet med krav i direktivet, ska vara märkta så att det kan läsas ut att produkten är satt på marknaden senare än 15 augusti 2005, vilket är det datum då producentansvaret enligt EU-direktivet började gälla.

Vidare föreslås att det nu gällande kravet på märkning med ansvarig producent i 11 § 1 st 3 p tas bort, eftersom det inte längre är ett krav enligt direktivet.

5.8 Finansiering

Naturvårdsverket föreslår att en producent ska finansiera insamling och hantering av allt elavfall som lämnats till producenter, insamlingssystem eller distributörer/återförsäljare. Undantag från denna huvudregel görs endast för elavfall från professionella produkter sålda före 15 augusti 2005,

såvida de inte återlämnas i samband med att en ny produkt med samma funktion köps.

Naturvårdsverket föreslår även att deltagande i ett godkänt insamlingsystem ska vara tillräckligt för uppfyllande av kravet på finansiell garanti.

Lagrum

Artikel	12-13
Paragraf	17-18

5.8.1 Producenternas finansieringsskyldighet

För reglerna om finansiering av hantering av elavfall delar direktivet in elavfallet i WEEE från privathushåll (art 12) och WEEE från andra användare än privathushåll (art 13). I den svenska förordningen föreslår vi nu att begreppen konsumentprodukt och professionella produkter används. Det får till följd att man i den svenska förordningen också använder begreppen elavfall från konsumentprodukter respektive professionella produkter. Se ovan under avsnittet om definitioner. För konsumentprodukter gäller att en producent ska finansiera hantering av sitt elavfall samt att producenterna solidariskt ska finansiera hanteringen av historiskt elavfall, dvs sådant som såldes före 15 augusti 2005. Eftersom producenter i Sverige finansierar hanteringen av elavfall från konsumentprodukter via de kollektiva insamlingsystem de ska upprätta och de kollektiva systemen ansvarar för både historiskt och nytt avfall anser vi inte att lagstiftningen för konsumentprodukter behöver skilja mellan historiskt avfall och annat avfall.

För professionell utrustning krävs uttryckligen i artikel 13.1 att användare ska finansiera kostnader för hantering av historiskt elavfall om den som lämnar elavfallet inte samtidigt köper en ny produkt av samma typ eller funktion. Detta är det enda fallet där vi anser att man i lagstiftningen måste skilja på reglerna för historiskt och annat avfall. Man bör dock inte formulera det som ett skall-krav, utan som en rättighet för producenterna att kräva att användarna finansierar kostnaderna för hantering av historiskt avfall om det inte lämnas till producent i samband med köp av ny produkt av samma slag. Det fungerar nämligen så idag att historiskt avfall även från professionella produkter till stor del hanteras inom de insamlingsystem som upprättats för konsumentprodukter. I allmänhet görs ingen kontroll av om insamlat elavfall är historiskt eller ej. Ett absolut krav på att användare ska betala hantering av historiskt avfall skulle innebära att man måste börja med mottagningskontroll av allt inlämnat elavfall för att bedöma om det är historiskt eller ej. Detta skulle innebära merkostnader både för producent och användare.

Vi föreslår att vad som ska gälla beträffande producenternas skyldighet att bekosta insamling och behandling av elavfall införs i en gemensam bestämmelse i förordningen, 17 §.

I samma bestämmelse tas då även ovan nämnda undantag in, om att producenterna får kräva att slutanvändare finansierar kostnaderna för insamling och behandling av historiskt avfall från professionella produkter, om det inte återlämnas till producent i samband med köp av ny produkt av samma slag.

Enligt art 12.2 i direktivet får medlemsstaterna också uppmana producenter att stå för kostnaderna för insamlingen av elavfall från privathushåll till insamlingsplatser. Detta anser vi inte bör genomföras i svensk författning. Vi ser att det är svårt att reglera på ett sätt som praktiskt genomförbart. Det riskerar att få orimliga konsekvenser för producenterna, om de inte har möjlighet att påverka hur denna insamling ska gå till och de kostnader den medför.

5.8.2 Finansiell garanti

Kravet på finansiell garanti för konsumentprodukter återfinns idag dels i 18 § i förordningen, dels i Naturvårdsverkets allmänna råd till 18 §, NFS 2007:6. Enligt gällande regler krävs någon form av bankgaranti, spärrat konto, försäkringslösning eller deltagande i kollektiv lösning.

Det som nu föreslås är att ett deltagande i ett godkänt insamlingssystem ska vara tillräckligt för att uppfylla kravet på finansiell garanti. Teoretiskt sett finns fortfarande möjlighet att använda sig av bankgaranti, spärrat konto etc. I praktiken bör dock dessa lösningar bli överflödiga, då samtliga producenter av konsumentprodukter ska vara med i ett godkänt insamlingssystem

Mot den bakgrunden föreslås en bestämmelse i förordningen om att en producent ska lämna en garanti för att säkerställa att allt elavfall tas om hand enligt kraven i denna förordning. Garantin kan bestå i att producenten deltar i godkända insamlingssystem för finansieringen av omhändertagandet av elavfallet, eller av en materialåtervinningsförsäkring, spärrat konto eller bankgaranti

5.9 Skyldighet att ta hand om produkter

Kravet på att producenter att ta hand om sina elprodukter när de blir avfall kommer att följa av de föreslagna bestämmelserna om att producenterna ska inrätta eller delta i insamlingssystem, att elavfall som lämnats till producent eller insamlingssystem ska hanteras på ett sätt som är godtagbart ur

miljösynpunkt och att producenterna ska finansiera insamling och hantering av produkterna när de blir avfall.

Lagrum

Artikel	5,8
Paragraf	17 -20

Producenternas skyldigheter pekas ut främst i de föreslagna 17-20 §§ i den nya förordningen. Den som enligt den föreslagna definitionen i förordningen är att anse som producent ska vara skyldig att upprätta eller delta i ett individuellt eller kollektivt insamlingssystem för elavfall. Elavfall som lämnas till producent eller insamlingssystem ska transporteras bort och hanteras på ett sätt som är godtagbart ur miljösynpunkt och med beaktande av vad som bedöms lämpligt med hänsyn till avfallets art. Enligt avfallshierarkin innebär det att avfall i första hand ska förebyggas, i andra hand hanteras enligt den ordning som innebär att förberedelse för återanvändning har företräde framför materialåtervinning, att materialåtervinning har företräde framför annan återvinning och att annan återvinning har företräde framför bortskaffande.

Producentens ska också ha skyldighet att finansiera insamlingen och hanteringen av avfall som samlats in av producenter, återförsäljare och insamlingssystem, samt ställa finansiell garanti för konsumentprodukter som släpps ut på marknaden. Dessa skyldigheter beskrivs närmare under respektive avsnitt.

5.10 Insamling av elavfall

5.10.1 Insamlingssystem

Naturvårdsverket föreslår att alla insamlingssystem ska uppfylla ett antal i förordningen angivna krav. Dessa krav överensstämmer med vad som gäller idag för insamlingssystem, ifråga om service, geografisk spridning, underlättande av utsortering av elavfall, främjande av återanvändning och förberedelse för återanvändning samt kravet att systemet ska vara utformat så att de som hanterar avfallet inte på grund av produkternas beskaffenhet utsätts för säkerhets- eller hälsorisk.

Det föreslås vidare att insamlingssystem som hanterar konsumentprodukter som blivit avfall ska godkännas innan det tas i bruk och då uppfylla ytterligare ett antal krav. Till att börja med ska krävas att insamlingssystemet inrättas i form av juridisk eller fysiskt person som är etablerad i Sverige. Vidare ska systemet ställa finansiell garanti för samtliga sina medlemmar. Insamlingssystemet ska ta emot alla typer av konsumentprodukter som

blivit elavfall. Man ska ha insamlingsplatser i alla kommuner, om man inte kan visa att alternativa lösningar kan uppfylla kraven på service och tillgänglighet. Det ska också redovisas vad som framkommit i de samråd som hållits med berörda kommuner. Man ska kunna visa att de krav som följer av andra föreskrifter om avfallshantering iaktas, liksom att systemet kan ge god service åt kommunerna som vill lämna ifrån sig elavfall. De krav som ställs upp för godkännande anges i förordningen men bör kunna regleras närmare i föreskrifter.

En ansökan om godkännande ska vara skriftlig och innehålla de uppgifter som behövs för att den myndighet som prövar ansökan ska kunna bedöma om kraven för godkännande uppfylls. Ansökan ska godkännas om kraven bedöms som uppfyllda.

Ett godkännande ska kunna återkallas om insamlingssystemet inte längre uppfyller kraven för godkännande.

Naturvårdsverket föreslås vara den myndighet som ska godkänna insamlingssystem.

Ett godkänt insamlingssystem ska också efter att det godkänt uppfylla vissa krav.

- Insamlingssystemet måste samverka med övriga godkända insamlingssystem.
- Det ska finnas rutiner för återbetalning av avgifter som erlagts till systemet för produkter som släppts ut på marknaden utanför Sverige.
- Naturvårdsverket ska ges möjlighet att ta del av anteckningar som förts enligt bestämmelser i avfallsförordningen och särskilda föreskrifter om insamlade och behandlade mängder elavfall samt om var och hur elavfallet behandlats.
- Naturvårdsverket ska underrättas om alla sådana förändringar i verksamheten som kan innebära att kraven för godkännande inte längre uppfylls.

Lagrum

Artikel	5
Paragraf	21-26

Vi föreslår att kraven på insamlingssystem delas upp så att det i en bestämmelse anges vilka krav som ska uppfyllas av samtliga insamlingssystem och i en andra bestämmelse anges vilka krav ett insamlingssystem för konsumentprodukter måste uppfylla. En tredje

bestämmelse anger även krav som ska uppfyllas löpande men inte bör kontrolleras i samband med godkännandet.

I den föreslagna 21 § anges ett antal krav som ska uppfyllas av samtliga insamlingssystem, både för konsumentprodukter och professionella produkter. Dessa krav är i huvudsak desamma som idag återfinns i 16 och 17 §§ i dagens förordning och som gäller för både elavfall från hushåll och annat elavfall.

Ett system där en producent själv samlar in avfallet från de produkter den släpp ut marknaden ska ses som ett individuellt insamlingssystem. Detta rör enbart producenter av professionell utrustning

I artikel 5.3 i direktivet anges att medlemsstaterna får utse de aktörer som ska få samla in elavfall från privathushåll, vilket i Sverige då motsvarar insamling av konsumentprodukter som blivit avfall. Fördelarna med att införa ett sådant godkännandeförfarande är främst att det ger större möjlighet till kontroll av avfallsströmmarna inom och ut från Sverige och bättre förutsättningar för tillsyn. Tillsyn över hur producentansvaret uppfylls riktas idag mot varje enskild producent och inte mot den som för en eller flera producenters räkning bedriver ett insamlingssystem. Med tanke på mängden producenter blir därför en effektiv tillsyn över hur insamlingen fungerar i stora delar omöjlig. Vårt förslag är att ett godkänt insamlingssystem ska vara en självständig aktör som tillsynsmyndigheten kan bedriva tillsyn över. De enskilda producenternas ansvar kvarstår bl.a. genom skyldigheten att se till att deras produkter omfattas av ett insamlingssystem. Ett system med godkända insamlingssystem gör det också svårare för oseriösa aktörer att agera på avfallsmarknaden. Producenter som ska ansluta sig till ett insamlingssystem vet att de system som godkänts uppfyller kraven enligt förordningen. Godkännandet kan ses som ett kvitto för de godkända insamlingssystemen på att de är seriösa aktörer.

I fråga om elavfall ser man från producenternas och kommunernas sida positivt på förslaget att endast godkända insamlingssystem ska få samla in konsumentprodukter som blivit avfall. Naturvårdsverket föreslår att ett förfarande införs för godkännande av insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit avfall. Ett sådant system syftar till att säkerställa att de insamlingssystem som finns tillgängliga uppfyller de krav som bör ställas på ett insamlingssystem.

När det gäller frågan om det måste vara producenter som inrättar godkända insamlingssystem är det något som varit föremål för diskussion i referensgruppen. El-Kretsen och Avfall Sverige anser att det vore olyckligt att lägga fast ansvarsfördelningen för elavfall frikopplat från hur hanteringen av övrigt avfall organiseras. De menar att det ur ett

konsumentperspektiv är centralt med en sammanhållen avfallshantering med så få aktörer som möjligt och att frågan om hur insamlingssystem ska organiseras bör kopplas till utfallet av den pågående översynen av avfall från hushåll. Det skulle, enligt Avfall Sverige kunna innebära att kommunen ska vara huvudman för insamling av elavfall från hushåll och att kommunen då ansvarar för att transportera avfallet till en avlämningsplats som utpekats av ett godkänt insamlingssystem. Mot den bakgrunden anser Avfall Sverige att implementeringen i detta skede endast bör omfatta de delar i direktivet som Sverige ännu inte reglerar och som är növändiga för genomförandet av direktivet. Återvinningsindustrierna förespråkar en mer öppen marknad och betonar samtidigt att elavfall omfattas av producentansvar och därför inte ska ingå i kommunernas monopol på hushållsavfall.

När det gäller möjligheten för andra aktörer än producenter att inrätta insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit avfall kan följande konstateras. Liksom enligt nu gällande förordning ska en producent vara skyldig att se till att det finns insamlingssystem för elavfall från konsumentprodukter. Av nu gällande regler följer att det är enbart kommuner eller producenter eller den som företräder producent som får transportera och behandla hushållsavfall. Konsumentprodukter som blivit avfall får som regel betraktas som hushållsavfall, med den nuvarande definitionen i miljöbalken. Det innebär att utrymmet för andra aktörer än producenter att inrätta insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit elavfall i nuläget är starkt begränsat. Samtidigt saknas lagstöd för att föreskriva att endast producenter får samla in elavfall. Enligt 15 kap. 6 § miljöbalken får föreskrivas om skyldighet för producenter att se till att avfall samlas in, transporteras bort och behandlas. Det innebär inte ett bemyndigande att föreskriva att enbart producenter får göra detta. Det kan också ifrågasättas om en sådan reglering är önskvärd, med hänsyn till de konkurrensbegränsningar det skulle kunna tänkas innebära. Skulle exempelvis definitionen av hushållsavfall ändras så att avfall från verksamheter inte i samma utsträckning som idag ska ses som hushållsavfall innebär det genast ökade möjligheter för andra aktörer än producenter att bedriva insamlingsverksamhet. Mot denna bakgrund gör vi bedömningen att det inte ska införas några bestämmelser i denna förordning som innebär att möjligheten att inrätta ett insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit elavfall förbehålls producenter. Risken för att det blir ett alltför stort antal aktörer på marknaden som ägnar sig åt insamling av elavfall bedömer Naturvårdsverket som mycket liten, med hänsyn till de kriterier som uppställs, inte minst i fråga om geografisk spridning, för ett godkännande av ett insamlingssystem.

Bland annat för att undvika att eventuella godkända insamlingssystem som inte företräder producenter ges konkurrensfördelar genom att inte behöva ta samma ansvar som producenter i olika avseenden föreslås ett krav på att

godkända insamlingssystem ska samverka och fördela ansvaret i fråga om insamlade och behandlade mängder elavfall.

Krav för godkännande av ett insamlingssystem

I den föreslagna 22 § anges ett antal kriterier som ska uppfyllas för att ett insamlingssystem för elavfall från konsumentprodukter ska godkännas. De föreslagna kriterierna är följande.

1. Insamlingssystemet ska vara en fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige. I dagens förordning är det den enskilda producenten som bär ansvaret för att ett insamlingssystem inrättas enligt kraven i förordningen och att skyldigheterna i övrigt enligt förordningen uppfylls.

För att inrätta ett system med godkända insamlingssystem, där specifika krav riktas direkt mot insamlingssystemet, måste insamlingssystemet ges en viss form, associationsrättsligt sett. Det ska kunna riktas krav mot insamlingssystemet i sig och inte bara gentemot enskilda producenter. Det måste finnas en tydlig adressat att rikta exempelvis ett föreläggande till. Mot den bakgrunden föreslår vi att insamlingssystemet ska vara en fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige. Det kan i det sammanhanget noteras att tjänstedirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2006/123/EG av den 12 december 2006 om tjänster på den inre marknaden) gör undantag från friheten att tillhandahålla tjänster i fråga om avfallshantering.

2. Insamlingssystem ska ta emot alla typer av konsumentprodukter som blivit elavfall.

Ett system där det finns ett stort antal aktörer på marknaden som samlar in olika typer av avfall riskerar att medföra ett överskådligt system av insamlingsplatser och innebär inte nödvändigtvis att mängden insamlat elavfall ökar. Ur konsumentperspektiv bör det underlätta att veta att allt elavfall kan lämnas på ett och samma ställe. Nu föreslås dessutom butiksinsamling av elavfall, vilket kommer att tillföra ett stort antal nya, lättillgängliga insamlingsplatser för hushållen.

Genom att kräva att insamlingssystemet ska ta emot alla typer av elavfall från konsumentprodukter undviker man också att det kommer in aktörer på marknaden som enbart vill samla in sådant elavfall som har ett högt återvinningsvärde och lämnar kvar till andra system att ta hand om sådant avfall som är kostnadskrävande att ta om hand. Även om insamlingssystemen ska samverka och fördela ansvaret för

elavfallet finns en risk för att det skapas en situation på marknaden som ger en negativ inverkan totalt sett på insamlingen av elavfall.

3. Det ska finnas insamlingsplatser för elavfall i alla kommuner, såvida man inte kan erbjuda alternativa lösningar som kan anses uppfylla kraven på service och tillgänglighet.

Kravet på insamlingsplatser i samtliga landets kommuner finns även i dagens förordning och bedöms ha varit av stor betydelse för uppbyggandet av ett stabilt och väl fungerande system för insamling av elavfall i hela Sverige. Det har bidragit till konkurrens på lika villkor och hindrat oseriösa aktörer från att etablera sig. I andra nordiska länder har man sett nackdelar med att alltför många små aktörer agerat på insamlingsmarknaden. Detta beror sannolikt till stor del på att andra nordiska länder inte ställt samma krav på geografisk spridning av insamlingsplatserna. Kravet på geografisk spridning över hela landet har också bidragit till att förhindra så kallad cherry-picking, som kan innebära att aktörer endast samlar in elavfall med positivt värde.

För att kunna ge god service till de som kan tänkas vilja lämna in elavfall till insamlingssystemet krävs en god spridning av insamlingsplatser i hela landet. I de flesta kommuner är kravet på en insamlingsplats per kommun ett mycket lågt ställt krav och ska ses som en absolut miniminivå. Enligt det nu föreslagna kravet finns dock en liten öppning för alternativa lösningar, om de kan anses uppfylla kraven på service och tillgänglighet. Det är svårt att i dagsläget precisera hur ett sådant system skulle kunna se ut. Det vore dock olyckligt att sätta hinder i vägen för framtida uppslag som kan utveckla och förbättra insamlingen av elavfall, genom att ställa upp ett absolut krav på insamlingsplatser i varje kommun.

4. Insamlingssystemet ska ställa finansiell garanti enligt 18 § för samtliga producenter som omfattas av systemet.

Enligt den föreslagna 18 § kan garantin bestå i att en producent deltar i godkänt insamlingssystem för elavfall. Detta innebär att insamlingssystemet måste kunna visa att man har tillräckligt god likviditet för att ställa finansiell garanti åt sina medlemmar. Vad som kan betraktas som godtagbar finansiell garanti bör, liksom idag, regleras närmare i föreskrifter.

5. Insamlingssystemet ska redovisa vad som framkommit i samrådet med berörda kommuner

Då ett insamlingssystem innan det tas i drift ska genomföra samråd med berörda kommuner är det även rimligt att insamlingssystemet redovisar vad som framkommit i dessa samråd. Vad som avhandlas i samrådet med kommunerna är sådant som är av betydelse för bedömningen av om insamlingssystemet uppfyller kraven framförallt i fråga om service och tillgänglighet.

6. Ge service åt kommuner genom att produkterna kan lämnas till insamlingssystemet, eller hämtas av någon som företräder insamlingssystemet, på åtminstone den plats eller en av de platser som den berörda kommunen har anordnat för sin hantering av elavfall. Kommunen och producenten får komma överens om avvikelser från detta krav.

Överensstämmer med krav i gällande förordning.

7. Insamlingssystemet ska visa att det uppfyller de krav som ställs på insamling, behandling och bortskaffande av avfall enligt andra föreskrifter om avfallshantering.

Insamlingssystemet ska kunna redogöra för hur insamling, lagring, transport och behandling av elavfallet är tänkt att ske. De ska exempelvis kunna visa att det finns rutiner för att säkerställa att den som ska hantera avfallet innehar de tillstånd som krävs, exempelvis för transport och lagring.

Godkännande myndighet

Naturvårdsverket är den myndighet som ansvarar för rapportering, vägledning och tillsynsvägledning gällande producentansvaret för elprodukter och föreslås därför vara den myndighet som ska godkänna insamlingssystem.

En ansökan om godkännande av ett insamlingssystem ska vara skriftlig. Ansökan ska innehålla de uppgifter som möjliggör en bedömning av om kraven för godkännande uppfylls. Någon närmare beskrivning av ansökans innehåll ska inte behövas i förordningstext

Ett insamlingssystem ska godkännas om det uppfyller samtliga krav som ställs enligt förordningen och enligt föreskrifter meddelade med stöd av förordningen.

Ett godkännande måste också kunna återkallas om insamlingssystemet inte längre uppfyller kraven för godkännande. Det är då kraven för godkännande ovan som avses.

Utöver de krav som ställs för att bli godkänt måste ett insamlingssystem också fortlöpande uppfylla vissa krav efter att de godkänts. Vi föreslår att följande krav ska ställas på de godkända insamlingssystemen.

1. Ett godkänt insamlingssystem ska samverka med övriga godkända insamlingssystem, för att på ett lämpligt sätt fördela ansvaret för insamlade och behandlade mängder elavfall.

Precis som idag kommer det att föreligga skillnader mellan olika insamlingssystemens insamlade mängder och dess marknadsandel. De godkända insamlingssystemen bör därför åläggas en skyldighet att samverka så att kostnaderna för insamlade och behandlade mängder elavfall fördelas på ett rättvist sätt.

För att få ett fungerande system där ansvaret fördelas på ett rättvist sätt mellan de insamlingssystem som godkänts måste systemen samverka. Detta har hittills skett genom ett clearinghouse som upprättats mellan de insamlingssystem som nu finns på marknaden. Detta är dock inget som reglerats i föreskrifter och det bör det inte heller göras framöver. Insamlingssystemen bör istället få frihet att lösa dessa frågor sinsemellan, via avtal.

2. Ett godkänt insamlingssystem ska ha rutiner för återbetalning av avgifter som erlagts till systemet för elprodukter som släppts ut på marknaden utanför Sverige.

Enligt direktivet ska medlemsstaterna vidta åtgärder för att se till att det tas fram lämpliga rutiner för återbetalning av bidrag till producenterna när elavfall överförs för att släppas ut på marknaden utanför den berörda medlemsstaten. Sådana rutiner får tas fram av producenter eller insamlingssystem. Översatt till svenska förhållanden innebär detta att insamlingssystemen måste ta fram rutiner för att återbetala avgifter som erlagts till systemet för elprodukter som släppts ut på marknaden utanför Sverige. Detta ska därför införas som ett krav i förordningen.

3. Ett godkänt insamlingssystem ska informera Naturvårdsverket om alla sådana förändringar i verksamheten som kan innebära att systemet inte längre uppfyller kraven för godkännande.

Att kräva att insamlingssystemen årligen lämnar uppgifter till Naturvårdsverket som visar att kraven för godkännande fortfarande uppfylls innebär en större administrativ börda för insamlingssystemen. Även för Naturvårdsverket blir det en ökad administration om man ska granska uppgifterna från

insamlingssystemen varje år. Ett tillfredsställande resultat bör kunna nås om alla förändringar i verksamheten som kan innebära att kraven för godkännande inte längre uppfylls ska rapporteras in.

Naturvårdsverket har som tillsynsmyndighet möjlighet att kräva in uppgifter vid misstanke om att insamlingssystemet inte längre uppfyller kraven och systemet inte självmant inkommit med några uppgifter om förändringar i verksamheten.

4. Ett godkänt insamlingssystem ska ge Naturvårdsverket möjlighet att ta del av anteckningar om insamlade och behandlade mängder elavfall och om var och på vilket sätt elavfallet behandlats, som förts enligt bestämmelser i avfallsförordningen och föreskrifter meddelade med stöd av avfallsförordningen

I avfallsförordningen och i Naturvårdsverkets föreskrifter (NFS 2005:10) om yrkesmässig förbehandling m.m. finns bestämmelser om anteckningsskyldighet för verksamhetsutöver i fråga om bl.a. insamlade och behandlade mängder elavfall samt om var och hur avfall behandlats. Som central myndighet på avfallsområdet bör Naturvårdsverket ha möjlighet att vid behov få ta del av sådana anteckningar i syfte att följa upp och kontrollera hur och var elavfall behandlas.

5.10.2 Insamling av elavfall hos återförsäljare

En återförsäljare föreslås få ansvar för att avgiftsfritt ta emot visst elavfall från konsumentprodukter. Dels ska återförsäljare avgiftsfritt ta emot konsumentprodukter som blivit elavfall som lämnas till återförsäljaren på försäljningsstället i samband med att en ny produkt av samma typ eller med samma funktion säljs. Vidare ska återförsäljare med en butiksyta avsedd för försäljning av elprodukter som överstiger 400 kvm avgiftsfritt tillhandahålla insamling av mycket smått elavfall från konsumentprodukter. Med mycket smått avses elavfall vars yttermått inte i något avseende överstiger 25 cm.

Det föreslås också att allt elavfall från konsumentprodukter som samlats in via återförsäljare ska överlämnas till en producent eller ett godkänt insamlingssystem.

Återförsäljare ska avgiftsfritt få återlämna insamlat elavfall till producent eller godkänt insamlingssystem.

Det föreslås att kommunens ansvar enligt 15 kap. 8 § MB för transport av hushållsavfall ska inskränkas i fråga om transport av sådant elavfall som lämnats till återförsäljare.

Lagrum

Artikel	5.2
Paragraf	27-29

En-till-en

Enligt art 5.2b i direktivet ska distributörer ta emot elavfall från konsumentprodukter som lämnas till distributören i samband med försäljning av en ny produkt som är av samma typ och som har fyllt väsentligen samma funktion som den återlämnade. Medlemsstaterna får göra undantag från denna bestämmelse om det inte gör det svårare för slutanvändarna att återlämna elavfall och det förblir avgiftsfritt för slutanvändarna.

Enligt Naturvårdsverkets bedömning skulle ett system som även tillhandahåller insamling i elavfall i butiker underlätta avsevärt för slutanvändarna. Vi föreslår att återförsäljare ska vara skyldiga att återta elavfall enligt bestämmelsen i direktivet och att möjligheten till undantag således inte ska nyttjas. I svensk förordningstext föreslår vi att begreppet återförsäljare används istället för distributör. Eftersom bestämmelsen avser distributörer som säljer elprodukter är distributörerna alltså återförsäljare.

För att undvika att det uppstår oklarheter kring när och hur avfallet ska få återlämnas föreslås att det i den svenska bestämmelsen anges att avfallet ska lämnas till återförsäljaren *på försäljningsstället i samband med försäljning* av en ny produkt.

Butiksinsamling av mycket smått elavfall

Enligt art 5.2c i direktivet ska distributörer tillhandahålla insamling hos återförsäljare för elprodukter i butiker med en försäljningsyta avsedd för elprodukter på minst 400 kvadratmeter, eller i dess omedelbara närhet. Kravet avser endast mycket smått elavfall, vars yttermått inte i något avseende överstiger 25 cm. Det ska vara kostnadsfritt för slutanvändaren att återlämna sådant elavfall till butiken. Det finns en möjlighet för medlemsstaterna att göra undantag även från denna bestämmelse, under förutsättning att en bedömning visat att alternativa befintliga strukturer för insamling sannolikt är minst lika effektiva.

Enligt Naturvårdsverkets bedömning skulle införandet av butiksinsamling av smått elavfall underlätta betydligt för slutanvändare att lämna ifrån sig sitt elavfall. Det är svårt att visa att befintliga strukturer för insamling kan vara lika effektiva.

Naturvårdsverket föreslår därför att det i förordningen införs ett krav på återförsäljare att samla in smått elavfall, i enlighet med bestämmelsen i direktivet.

Förutsättningarna för återförsäljare att hantera insamlat elavfall

Smått elavfall som samlas in hos återförsäljare i enlighet med art 5.2 c i direktivet utgörs av hushållsavfall, enligt nu gällande definition i 15 kap. 2 § MB. Det är fråga om konsumentprodukter som blivit avfall och som återlämnas av hushåll. Detsamma kan antas gälla merparten av det elavfall som återlämnas till återförsäljare på en-till-en basis, i enlighet med artikel 5.2 b i direktivet. Enligt 15 kap. 8 § MB ska kommunen svara för att transportera bort sådant hushållsavfall, om det inte föreskrivits om producentansvar enligt 15 kap. 6 § som innebär att en producent får samla in, transportera och ta hand om elavfall även från hushåll. I 7 a § i nu gällande förordning anges att bestämmelserna om att kommunerna ska ansvara för transport, återvinning eller bortskaffande av hushållsavfall inskränks av bestämmelserna i förordningen endast i fråga om avfall som med stöd av förordningen lämnas till en ansvarig producent eller till ett insamlingssystem som inrättats av producenter. Följden av detta är att återförsäljare, om de inte själva är producenter, är förhindrade att transportera det elavfall de samlat in till en behandlingsanläggning. Att lösa detta genom att kräva att en producent eller ett insamlingssystem måste hämta upp elavfallet från samtliga återförsäljare är, enligt Naturvårdsverkets uppfattning, inte möjligt. Det riskerar att få orimliga konsekvenser för såväl återförsäljare som producenter. Det är fråga om ett mycket stort antal butiker av skiftande storlek. I synnerhet för mindre återförsäljare måste det finnas en möjlighet att själva kunna transportera bort det elavfall som lämnas in till dem. Ett sådant undantag kan inte föreskrivas med stöd av 15 kap. 6 § MB. Däremot måste det anses följa av bestämmelserna i direktivet att återförsäljare ska ha möjlighet att åtminstone transportera avfallet till en producent eller ett godkänt insamlingssystem. Det får betraktas som en förutsättning för ett fungerande system. Det föreslås därför att kommunernas ansvar för att transportera hushållsavfall inskränks också av bestämmelserna i förordningen i fråga om sådant elavfall som lämnas till återförsäljare. Vi bedömer att en sådan bestämmelse kan meddelas med stöd av 15 kap. 28 § MB.

Om en återförsäljare tillåts att själv transportera elavfall som samlats in till producent eller godkänt insamlingssystem så krävs, enligt 36 § i avfallsförordningen (2011:927), tillstånd för sådan transport. Även detta utgör ett administrativt hinder som försvårar för återförsäljare. I preambel 14 till direktivet poängteras vikten av att distributörerna deltar i inrättande av insamlingspunkter där privathushåll avgiftsfritt kan lämna sitt elavfall och att insamlingspunkter i återförsäljningsbutiker därför inte bör omfattas av registrerings- eller tillståndskraven enligt avfallsdirektivet. Någon uttrycklig

bestämmelse om detta finns dock inte i direktivet. Det kan konstateras att det enligt avfallsdirektivet krävs att verksamhetsutövare som samlar in eller transporterar avfall ska registreras hos behörig nationell myndighet. Det skulle således strida mot avfallsdirektivet att helt undanta återförsäljare från anmälnings- eller tillståndsplikt för transportererna av insamlat avfall. Kravet på tillstånd i den svenska förordningen sträcker sig dock längre än registreringskravet i direktivet. Det vore, enligt Naturvårdsverket, önskvärt att se över dessa bestämmelser i avfallsförordningen. Sammantaget konstaterar vi att det med nu gällande bestämmelser inte är möjligt att undanta återförsäljare från kravet på tillstånd att yrkesmässigt transportera avfall.

Ytterligare ett hinder vid inrättande av samlingsplatser hos återförsäljare är kravet på tillstånd för eller anmälan av mellanlagring av avfall, enligt bestämmelserna i förordning (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. All lagring av elavfall kräver åtminstone en anmälan av verksamheten enligt punkt 90.60 i bilagan till förordningen. Det pågår dock en omarbetning av förordningen där det finns ett förslag om att anmälningsplikten inte ska gälla för anläggning för lagring som en del av insamlingen om mängden avfall inte vid något tillfälle uppgår till mer än 1 ton elektriska eller elektroniska produkter, 1 500 kg blybatterier eller 200 kg annat farligt avfall, exempelvis batteriholkar, butikens och serviceföretags lagring av återtaget avfall.

Finansiering av kostnaderna för insamling av elavfall i butiker

Som nämnts ovan ska producenterna stå för kostnader för insamling av elavfall. Enligt artikel 12.1 i direktivet ska producenterna sörja för åtminstone finansieringen av insamling av elavfall från privathushåll som lämnats vid samlingsplatser som utgör del av samlingsssystem eller vid samlingsplatser hos återförsäljare. Den fråga som då uppkommer är vad det egentligen är som producenterna ska finansiera, d.v.s. vad som kan anses ingå i kostnaderna för insamling. De kostnader som blir aktuella för en återförsäljare som samlar in elavfall avser framförallt av inrättandet av själva samlingsplatsen och transportererna av elavfallet till en producent eller ett samlingsystem.

Från Svensk Handels sida har konstaterats att det är mycket svårt att uppskatta kostnaderna för hantering av elavfall i butik. Det är inte endast fråga om kostnader för den yta och den utrustning som behövs för insamling, utan även kostnader för arbetstid och eventuell administration. En mycket klar kostnadspåverkan är, enligt Svensk Handel, om butiksinsamlingen blir obligatorisk eller fortsätter vara "frivillig". I det första fallet innebär obligatoriet att kommunen ska utöva tillsyn. Därmed får butiken en kostnad för detta samt eventuella sanktioner vid avvikelser. Det tillkommer också avgift för

yttre tillsyn. Svensk Handel menar, med hänsyn till att Sverige ligger långt över kravet i direktivet, att obligatorisk insamling i butik innebär en oproportionerlig åtgärd. Vidare är man av uppfattningen att initiativ som tillkommer på affärs- eller policy mässiga grunder är betydligt mer uthålliga.

Naturvårdsverket konstaterar att kostnaderna för att inrätta en insamlingsplats kommer att vara mycket varierande framförallt beroende på omfattningen av återförsäljarens verksamhet, men även beroende på återförsäljarens ambitionsnivå. Skulle producenterna behöva stå för dessa kostnader måste de också ha en möjlighet att påverka hur insamlingsplatsen inrättas och hur insamlingsverksamheten bedrivs. Det förutsätter i så fall en närmare reglering i förordning eller föreskrifter, för att tydliggöra vad en återförsäljare kan kräva att producenterna ska bekosta. Sådana regler riskerar att begränsa och hindra återförsäljarnas möjligheter att själva utforma sina insamlingsplatser. Mot en sådan reglering, att producenterna ska bära dessa kostnader, talar också formuleringen i direktivet, att producenterna ska finansiera kostnaderna för insamling av elavfall som lämnats vid en insamlingsplats hos en återförsäljare. Det får närmast tolkas som att det är insamlingen från insamlingsplatsen som avses, inte inrättandet av insamlingsplatsen eller driften av insamlingsverksamheten. Naturvårdsverket anser att kostnaderna för att inrätta insamlingsplatser mot den bakgrunden ska bäras av återförsäljarna själva.

När det gäller återförsäljares kostnader för transport av insamlat elavfall från butik till en producent eller ett insamlingssystem kommer de också, av naturliga skäl, att variera oerhört mycket beroende på vilka mängder det är fråga om att transportera. Det är också svårt att reglera hur sådana transportkostnader ska fastställas. Det bör därför lämnas till återförsäljarna att komma överens med producent eller insamlingssystem hur man ska kompenseras för de kostnader man har för transporter.

Enligt art 5.4 i direktivet får medlemsstaterna kräva att det avfallsom samlats in av bl.a. återförsäljare ska lämnas till producent eller tredje part som agerar för producentes räkning. Vi förelår ett genomförande av denna bestämmelse så att återförsäljare ska överlämna det elavfall som samlats in i deras butiker till antingen producent eller ett godkänt insamlingssystem som har rätt att hantera avfallet i fråga. Tillägget "har rätt att hantera avfallet i fråga" föranleds av att det kan tänkas tillkomma insamlingssystem som inte drivs av producenter. Ett sådant insamlingssystem får isåfall inte transportera och hantera hushållsavfall. Skälet till att vi föreslår ett genomförande av denna bestämmelse är att det ger en ökad möjlighet till kontroll av strömmarna av elavfall och av hur elavfall hanteras.

Av direktivet följer att en återförsäljare avgiftsfritt ska få lämna insamlat elavfall till en producent eller godkänt insamlingssystem. En bestämmelse med denna innebörd föreslås därför i förordningens 17 § om producenternas finansieringsskyldighet.

5.10.3 Rätt att vägra ta emot elavfall

Godkända insamlingssystem och återförsäljare ska kunna vägra att ta emot elavfall som på grund av sitt innehåll kan innebära en hälso- eller säkerhetsrisk för den personal som ska hantera avfallet.

Lagrum

Artikel	5.2e
Paragraf	30

Enligt direktivet ska det på de insamlingsplatser som inrättats för elavfall vara möjligt att vägra att återta sådant avfall som på grund av kontaminering utgör en hälso- eller säkerhetsrisk för personalen. Vi föreslår att detta införs som en bestämmelse i förordningen.

5.10.4 Korrekt hantering av elavfall

Enligt artikel 8 i direktivet ska medlemsstaterna se till att allt separat insamlat WEEE behandlas på ett korrekt sätt. Medlemsstaterna ska, enligt artikel 6, förbjuda bortskaffande av insamlat WEEE som inte behandlats enligt artikel 8. Dessa bestämmelser har i svensk lagstiftning genomförts i avfallsförordningen och i Naturvårdsverkets föreskrifter om yrkesmässig insamling, förbehandling och återvinning av avfall som utgörs av elektriska och elektroniska produkter, NFS 2005:10.

I direktivet finns också krav på att medlemsstaterna ska verka för att elavfall i ökad omfattning förbereds för återanvändning. I artikel 6 anges t.ex. att medlemsstaterna ska se till att insamlingen och transport av insamlat elavfall sker på ett sätt som optimererar möjligheterna till förberedelse för återanvändning och materialåtervinning. Vidare ska medlemsstaterna verka för att det vid insamlingsplatser ska vara möjligt att avskilja elavfall som ska förberedas för återanvändning från annat separat insamlat elavfall och kan i det syftet särskilt verka för att personal från återanvändningsbranschen beviljas tillträde till dessa platser.

När det gäller hanteringen av elavfall, från det att det lämnas vid en insamlingsplats till det att det slutligt återvinns, finns bestämmelser i miljöbalken, avfallsförordningen och föreskrifter om hur detta ska gå till. Det åligger den som innehar avfall att hantera avfallet på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt. Avfallshierarkin i avfallsdirektivet har ännu

inte genomförts i svensk lag, men ska enligt pågående arbete med att ändra avfallsförordningen och miljöbalken, genomföras i miljöbalken. Det innebär att en producent ska vara skyldig att iaktta avfallshierarkin vid bedömningen av hur avfall bör hanteras på lämpligaste sätt. I första hand ska avfall förebyggas, i andra hand ska avfall hanteras enligt den ordning som innebär att förberedelse för återanvändning har företräde framför materialåtervinning, att materialåtervinning har företräde framför annan återvinning och att annan återvinning har företräde framför bortskaffande.

Vi ser inte behov av att i den nu aktuella förordningen reglera hur insamlat elavfall ska behandlas i syfte att i högre grad förbereda avfallet för återanvändning, utan förutser att detta kommer att regleras på ett tillfredsställande sätt i miljöbalken och avfallsförordningen.

5.10.5 Behörigt ombud

Naturvårdsverket föreslår att det införs ett krav på att svenska producenter som säljer elprodukter direkt till slutkonsument i andra medlemsstater ska utse ett behörigt ombud i de länder producenten säljer till men inte själv är etablerad i. Det behöriga ombudet ska se till att producentens samtliga skyldigheter enligt direktivet fullgörs i den aktuella medlemsstaten. Svenska myndigheter ansvarar för att tillse att svenska producenter utser ett behörigt ombud i en annan medlemsstat när så krävs.

Det föreslås att den som med uppsåt eller av oaktsamhet underlåter att utse behörigt ombud ska dömas till böter.

Vilka krav som ska ställas på det behöriga ombudet måste regleras i respektive medlemsstats lagstiftning. Det föreslås att ett behörigt ombud som utsetts att i Sverige företräda en producent ska vara fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige. Det behöriga ombudet ska ansvara för att producentens samtliga skyldigheter enligt förordningen fullgörs i Sverige. Behörigt ombud ska utses genom skriftlig fullmakt.

Producenten befrias inte från sitt producentansvar genom att utse ett behörigt ombud.

Lagrum

Artikel	17
Paragraf	31-33

En nyhet i direktivet är bestämmelserna om behöriga ombud. Enligt artikel 17.2 ska varje medlemsstat se till att en producent som säljer elprodukter

direkt till slutanvändare i en annan medlemsstat än där de själva är etablerade utser ett behörigt ombud i den medlemsstat till vilken försäljningen sker som ska ansvara för att producentens skyldigheter enligt direktivet uppfylls.

Vi föreslår därför att det i den svenska förordningen införs ett krav på att en svensk producent som säljer produkter direkt till slutanvändare i en annan medlemsstat där denne inte är etablerad utser ett behörigt ombud i den medlemsstaten. Vilka krav som ska ställas på ett behörigt ombud i den andra medlemsstaten måste regleras i respektive medlemsstats nationella lagstiftning.

Det är viktigt att systemet med producentansvar säkerställer att en svensk producent som säljer på distans tar sitt producentansvar för de produkter som släpps på marknaden i en annan medlemsstat. En överträdelse av kravet på att utse behörigt ombud förslås därför sanktioneras med böter.

Vidare föreslås att det i förordningen införs en bestämmelse om att ett behörigt ombud som utsetts att i Sverige företräda en producent som är etablerad i en annan medlemsstat, ska se till att producentens samtliga skyldigheter enligt denna förordning fullgörs. I enlighet med kraven i direktivet ska behörigt ombud utses genom skriftlig fullmakt. Vad gäller kraven på ett behörigt ombud i övrigt är det, ur tillsynsperspektiv, av avgörande betydelse att det går att rikta krav mot det behöriga ombudet, i de fall producentens skyldigheter enligt förordningen inte fullgörs. Sådana krav ska också gå att verkställa. Det behöriga ombudet måste därför vara under svensk jurisdiktion. Vi föreslår mot den bakgrunden att ett behörigt ombud ska vara en fysisk eller juridisk person som är etablerad i Sverige. Etablerad i Sverige ska innebära att man bedriver verksamhet i Sverige som är registrerad hos Bolagsverket.

Det bör särskilt anges i förordningen att producenten inte befrias från sina skyldigheter enligt den svenska förordningen eller enligt direktivet i och med att ett behörigt ombud utsetts. Skulle ett behörigt ombud inte se till att producentens skyldigheter fullgörs kvarstår ändå producentens ansvar.

Enligt artikel 17.1 i direktivet ska medlemsstaterna också se till att en producent enligt definitionen i artikel 3.1 f i-iii, d.v.s. alla producenter utom de som säljer på distans direkt till slutanvändare, och som är etablerad i en annan medlemsstat, genom undantag från artikel 3.1 f i-iii, har rätt att utse en juridisk eller fysisk person som är etablerad på dess territorium till behörigt ombud som ska ansvara för att producentens skyldigheter enligt direktivet uppfylls på dess territorium. I preambel 8 till direktivet anges att en producent, för att uppfylla skyldigheterna enligt direktivet i en viss medlemsstat, som regel bör vara etablerad i den medlemsstaten. I undantagsfall, för att minska kvarvarande hinder för en välfungerande marknad och de admi-

nistrativa bördorna, bör dock tillåtas att producenter som inte är etablerade på dess territorium, men som är etablerade i en annan medlemsstat, utser ett behörigt ombud som ansvarar för den producentens skyldigheter enligt detta direktiv.

Som detta får förstås ska alla producenter, istället för att behöva etablera sig i varje medlemsstat där de ska anses som producenter, ha rätt att utse ett behörigt ombud som ska se till att deras skyldigheter som producenter fullgörs i den medlemsstaten. Det är dock svårt att se i vilket sammanhang detta kan eller behöver nyttjas. Den som är producent i en annan medlemsstat och säljer till en importör i Sverige blir inte producent i Sverige. Normalt finns en importör som är etablerad i Sverige som ska betraktas som producent. Om det dessutom ska finnas ett behörigt ombud för samma produkter finns en uppenbar risk för dubbelrapportering och merarbete för tillsynsmyndigheten som måste reda ut vem som egentligen har ansvar för vad. Mot den bakgrunden ser vi inget behov av att genomföra denna bestämmelse.

EEB-registret som förs av Naturvårdsverket kommer att öppnas upp så utländska producenter har möjlighet att utse behöriga ombud i Sverige.

Som ovan nämnts görs det i tjänstedirektivet undantag från friheten att tillhandahålla tjänster på EU-marknaden i fråga om avfallshantering.

5.11 Information

Naturvårdsverket föreslår att återförsäljare som ska vara skyldiga att samla in elavfall enligt 27 och 28 §§ även ska åläggas att informera den som köper produkter om denna skyldighet.

Lagrum

Artikel	14
Paragraf	36

För att insamlingen av elavfall ska bli funktionell krävs att användarna har kunskap om var de kan lämna in sitt elavfall. Om det införs ett krav på återförsäljare att tillhandahålla insamling är det också rimligt att återförsäljarna åläggs att informera om möjligheten att återlämna elavfall till återförsäljaren. Det föreslås därför ett sådant krav införs i förordningen.

I övrigt är bestämmelserna om information till användare och behandlingsanläggningar desamma som idag. Det enda som tillkommit i det omarbetade direktivet är ett förtydligande i art 14 om att den information som är riktad till behandlingsanläggningarna ska tillhandahållas *kostnadsfritt* av producenterna.

Enligt direktivet får medlemstaterna kräva att producenterna vid tidpunkten för försäljning av nya produkter, för köparna visar kostnaderna för insamling, miljövänlig behandling och miljövänligt bortskaffande. Naturvårdsverket bedömer att ett sådant krav inte fyller någon väsentlig funktion och har fått medhåll i detta från branschens sida. Detta genomförs därför inte i svensk författning.

5.12 Samråd

Naturvårdsverket föreslår att samråd mellan kommun och insamlingssystem som godkänts eller som ansökt om godkännande ska genomföras när någondera parten begärt det.

Lagrum

Artikel	-
Paragraf	38-40

Sedan tidigare finns regler om att samråd ska genomföras mellan producenter och kommuner i syfte att samordna avfallshanteringen i kommunen. Dagens regler anger att samråd ska genomföras innan ett insamlingsystem tas i bruk eller annars när kommunen begär det. Detta föreslås gälla även enligt den nya förordningen. I syfte att underlätta samordningen mellan kommuner och godkända insamlingssystem föreslås att samråd ska genomföras när kommunen *eller* ett godkänt insamlingsystem begär det. Idag är det endast på begäran av kommun.

5.13 Myndigheternas rapportering och tillsyn

Naturvårdsverket föreslår att miljötillsynsförordningen (2011:13) ändras så att Naturvårdsverket ska ha tillsyn över producentansvaret och annat ansvar enligt den nya förordningen, med undantag för frågor om hur insamlingen av elavfall lokalt uppfyller kraven i förordningen.

Lagrum

Artikel	5, 23
Paragraf	2 kap. 24 § miljötillsynsförordningen

Bestämmelserna om att Naturvårdsverket årligen ska rapportera vissa uppgifter till kommissionen ska gälla som tidigare.

I fråga om Naturvårdsverkets tillsyn ser vi ett behov av en mindre regeländring. Enligt 2 kap. 24 § i miljötillsynsförordningen har Naturvårdsverket ansvar för tillsyn i fråga om producentansvaret enligt förordning om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter, med undantag för frågor om hur insamlingen av sådana produkter lokalt uppfyller kraven i förordningen. Enligt Naturvårdsverkets förslag ska införas ett system med godkännande av insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit avfall. Vidare föreslås att förbehandlare årligen ska rapportera mottagna och behandlade mängder elavfall till Naturvårdsverket. Det föreslås också att återförsäljare under vissa förutsättningar ska vara tvungna att ta emot elavfall från konsumentprodukter. Dessa bestämmelser som nu föreslås avser inte producentansvar, utan andra aktörers ansvar för hantering av elavfall som föreskrivs i samma förordning. Så som ovan nämnda bestämmelse i miljötillsynsförordningen är formulerad omfattas endast producentansvaret av Naturvårdsverkets tillsynsansvar. Det behöver vidgas till att omfatta även de övriga aktörer som nu åläggs ett ansvar enligt förordningen.

5.14 Gränsöverskridande transporter

Naturvårdsverket föreslår att bestämmelserna i direktivet om hur gränsöverskridande transporter av begagnade elprodukter ska genomföras ska införas i förordningen.

Lagrum

Artikel	23
Paragraf	44

I direktivets artikel 23 anges att gränsöverskridande transporter av begagnade elprodukter som kan misstänkas vara elavfall ska genomföras i enlighet med de minimikrav som uppställs i bilaga 6. Syftet med detta är att säkerställa att elavfall inte exporteras under benämningen begagnade produkter. Bilaga 6 föreslås införas ordagrant som en bilaga till förordningen. Den enda skillnaden är ett mindre förtydligande i punkt 1c, för att bilagan till den svenska förordningen ska överensstämma med den engelska versionen av direktivet.

5.15 Bemyndiganden

Naturvårdsverket föreslås få rätt att meddela de föreskrifter som behövs för tillämpningen av bestämmelserna om rapportering till EEB-registret, krav på

insamlingssystem och finansiell garanti, behöriga ombud och återförsäljares informationsplikt.

Lagrum

Artikel	-
Paragraf	45

Det föreslås att Naturvårdsverket bemyndigas att meddela föreskrifter i syfte att konkretisera vissa bestämmelser i förordningen. Det ska gälla bestämmelserna om rapportering till EEB-registret, insamling av elavfall, finansiell garanti, behörigt ombud och återförsäljares informationsplikt.

5.16 Straffbestämmelser

Naturvårdsverket föreslår att det ska vara sanktionerat med böter att inte utse behörigt ombud enligt kraven i förordningen. I övrigt ska böter kunna utdömas för samma överträdelser som enligt dagens förordning.

Det föreslås också att förbehandlare som inte rapporterar till EEB-registret enligt kraven i förordningen ska kunna påföras miljöstraffavgift.

Lagrum

Artikel	22
Paragraf	46-47

Samma överträdelser som idag bör även fortsättningsvis sanktioneras med böter. Det innebär, utifrån förslagen till nya bestämmelser, att den ska dömas till böter som inte fullgjort sina skyldigheter att

- märka sina produkter enligt 16 §,
- inrätta eller delta i ett insamlingssystem enligt 19 §,
- se till att det avfall som lämnas till producent eller insamlingssystem transporteras bort och behandlas enligt 20 §,
- lämna information om produkternas innehåll, enligt 38 §.

Därutöver föreslås att den som med uppsåt eller av oaktsamhet inte fullgjort sin skyldighet att utse behörigt ombud enligt 34 § ska dömas till böter.

Enligt gällande regler ska producenter som inte rapporterar till EEB-registret i tid påföras miljöstraffavgift, enligt 13 § förordning (2012:259) om miljöstraffavgifter. Samma sak bör gälla för de förbehandlare som föreslås omfattas av rapporteringsplikt enligt förordningen. Vi föreslår därför att en ny bestämmelse med denna innebörd införs i förordningen om miljöstraffavgifter.

6 Regelförenkling

Regelförenkling innebär bland annat att de regler som tas fram ska vara så enkla, kostnadseffektiva och ändamålsenliga som möjligt. De regler som föreslås ska vara tydliga, för att underlätta tolkning och tillämpning.

Naturvårdsverket har i utredningsarbetet haft målsättningen att förtydliga och förenkla reglerna på området. Många av de aktörer som berörs av de nu aktuella reglerna är verksamma i flera EU-medlemsstater. För att underlätta tillämpningen av regelverket kan det därför i många fall vara en fördel om de regler som införs i svensk rätt i så stor utsträckning som möjligt liknar direktivets. Samtidigt måste en avvägning göras mellan detta intresse och intresset av att införliva bestämmelserna i direktivet på ett sätt som är anpassat till svensk lagstiftning i övrigt. Varje medlemsstat bestämmer själv form och tillvägagångssätt för genomförande av ett EU-direktiv i den nationella lagstiftningen.

Bland de nya bestämmelser som nu föreslås kan bland annat följande lyftas fram som exempel på regelförenkling.

Flertalet definitioner i direktivet genomförs i stort sett ordagrant. I de fall begrepp i direktivet ges en annan benämning i den svenska förordningen är det för att göra reglerna mer tydliga och lättbegripliga. Det gäller exempelvis de nya begreppen elprodukter och elavfall.

Det nuvarande systemet med finansiell garanti har varit onödigt komplicerat. Det förenklas nu i och med att kravet på finansiell garanti föreslås uppfyllt i och med deltagandet i ett godkänt insamlingssystem.

Att kravet på märkning med ansvarig producent faller bort innebär en tydlig lättnad, såväl administrativt som ekonomiskt, för producenterna.

Bestämmelserna blir lättare att tillämpa om man inte längre behöver göra skillnad mellan historiskt och "nytt" avfall, annat än i fråga om professionella produkter i vissa fall.

7 Konsekvensutredning

7.1 Inledning

Denna konsekvensutredning syftar till att redogöra för konsekvenserna av ett genomförande av direktiv 2012/19/EU om avfall som innehåller eller utgörs av elektrisk eller elektronisk utrustning (WEEE), nedan kallat *direktivet*. Konsekvensutredningen utgår från bifogat förslag till ny förordning om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall (bilaga 4), nedan kallad *förordningen*.

Det finns tidigare i rapporten en beskrivning dels av nuvarande regler gällande ansvar för elprodukter och elavfall, dels av hur det omarbetade WEEE-direktivet föreslås bli genomfört i svensk lagstiftning.

För att få en bild av vilka konsekvenser ett förslag kan medföra för olika aktörer ska en konsekvensutredning göras i samband med att nya regler tas fram. Konsekvensutredningen är en viktig del av det beslutsunderlag som krävs i samband med beslut om en ny förordning.

Vilka delar som ska ingå i en konsekvensutredning regleras främst i förordning (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning.

Underlag till denna konsekvensutredning har hämtats bland annat från den förankringsprocess som skett genom referensgruppsmöten, enskilda möten med enskilda organisationer samt inhämtande av information via e-post i specifika frågeställningar. Referensgruppen har bestått av representanter för kommuner, producenter, återvinnare, återförsäljare och enskilda organisationer. Vidare har Naturvårdsverkets egna erfarenheter vägts in i rollen dels som central miljömyndighet, dels som tillsynsmyndighet i fråga om producentansvaret enligt förordningen (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter.

Endast de förslag till föreskriftsändringar som innebär en förändring i förhållande till nu gällande bestämmelser analyseras närmare i denna konsekvensutredning.

7.2 Referensalternativ

Att inte genomföra det omarbetade WEEE-direktivet i svensk rätt kan inte ses som ett alternativ, eftersom det rör sig om gemenskapslagstiftning som Sverige åtagit sig att genomföra.

Vissa av bestämmelserna i direktivet är dock av sådant slag att medlemsstaterna själva kan välja om de vill genomföra dem i den nationella lagstiftningen. Det gäller t.ex. möjligheten att utse de aktörer som ska ha tillstånd att samla in WEEE (art. 5.3), att kräva att allt WEEE från privathushåll som samlats in ska lämnas till producent eller tredje parter som agerar för producentens räkning (art 5.4), att verka för att personal från återanvändningsbranschen ska beviljas tillträde till insamlingsplatser i syfte att öka andelen WEE som förbereds för återanvändning (art. 6.2) och att fastställa minimikvalitetsnormer för behandling av insamlat elavfall (art 8.3). Vidare kan medlemsstater under vissa särskilt angivna förutsättningar avstå från att kräva att distributörer och återförsäljare tar emot elavfall enligt art 5.2 b och c. I de fall vi valt att föreslå att sådana bestämmelser i direktivet ska genomföras i den svenska förordningen beskrivs konsekvenserna av detta under respektive kapitel nedan. Det finns också några fakultativa bestämmelser i direktivet som inte omfattas av de regeländringar som nu föreslås. Vissa av dessa beskrivs närmare under kapitel 5 om förslag till regeländringar.

7.3 Berörda aktörer

En konsekvensanalys ska så långt som möjligt beskriva konsekvenserna för samtliga aktörer som påverkas av en föreslagen åtgärd. I denna konsekvensanalys studeras konsekvenserna dels för berörda myndigheter, dels för de aktörer som samlar in och i samband därmed lagrar elavfall.

De aktörer som berörs av de planerade föreskriftsändringarna är främst producenter, insamlingssystem, återförsäljare och förbehandlare av elprodukter. Även hushållen berörs.

Producent är, kortfattat beskrivet, den som första gången säljer en elprodukt på den svenska marknaden. Definitionen av producent återfinns i förordningstexten.

Ett godkänt insamlingssystem föreslås vara en självständig aktör med eget ansvar bl.a. för att se till att elavfall tas om hand på ett korrekt sätt.

Även återförsäljare är en ny aktör som får ett eget ansvar med de nu föreslagna regeländringarna.

Berörda myndigheter är främst kommunerna samt Naturvårdsverket.

7.4 Konsekvenser för berörda aktörer

7.4.1 Producenter och godkända insamlingssystem

Eftersom kraven på producenter och godkända insamlingssystem är nära kopplade till varandra är det svårt att analysera dessa aktörer separat. I konsekvensutredningen slås därför dessa grupper ihop. Idag finns närmare 2000 producenter av elprodukter i EEB-registret och två insamlingssystem för hantering av elavfall. Det är i huvudsak dessa som i nuläget berörs av de ändrade reglerna.

Producenter av elprodukter kommer att påverkas av följande förändringar i direktivet och som föreslås genomföras i förordningen.

Benämning	Paragraf	Artikel
Krav på märkning med ansvarig producent försvinner	16	14.4
Tillämpningsområde	5-7	2
Register	13-15	16
Information till återvinnare	37	15
Finansiell garanti	18	12
Godkännande av insamlingssystem	21-24	5.3
Behörigt ombud	31-33	17

7.4.1.1 KRAV PÅ MÄRKNING MED ANSVARIG PRODUCENT FÖRSVINNER

I dagens förordning finns i 11 § första stycket 3 ett krav på att man på produkten ska kunna se vem som är ansvarig producent. Detta krav saknas i nya direktivet och bör inte heller finnas med i nya förordningen. Märkningskravet har inneburit praktiska problem för många producenter, speciellt sådana som inte köper sina produkter direkt från tillverkaren utan via mellanhänder. Märkningen har vidare visat sig sakna praktisk betydelse så som förordningen kommit att tillämpas.

Ändringen innebär betydande regelförenkling, både för både producenter och tillsynsmyndigheter. Den medför också minskade kostnader och minskad administration för de producenter som idag märker om sina elprodukter.

7.4.1.2 TILLÄMPNINGSOMRÅDE

I fråga om förordningens tillämpningsområde är den största förändringen övergången till nya produktkategorier den 15 augusti 2018. Förutom att

produkterna delas in i nya kategorier blir det även en övergång från dagens system, där endast de produkter vars funktion är beskrivna i någon av kategorierna omfattas av producentansvaret, till ett system med en icke uttömmande förteckning över vilka produkter som kan ingå i de sex nya kategorierna. Detta innebär att fler produkter och därmed också fler producenter kommer att omfattas av reglerna om producentansvar. Vissa befintliga producenter kommer även att få ett utökat producentansvar, då fler av deras produkter kommer omfattas. Då kategorierna ändras kommer producenterna att behöva ändra sina etablerade rutiner för rapportering.

Övergången till nya produktkategorier innebär ökade kostnader framför allt för de producenter som inkluderas i producentansvaret i och med de nya reglerna. Samtidigt kommer kostnaderna att minska för producentkollektivet då fler producenter deltar i finansieringen av omhändertagandet av elavfall. Sannolikt innebär de förändrade kategorierna inte någon stor ökning av den totala mängden elavfall som omhändertas. Delvis beror det på att producenterna redan idag till viss del tar hand om elavfall som ännu inte omfattas av producentansvaret.

Det föreslås ett antal undantag från förordningens tillämpningsområde. Dessa undantag definieras på samma sätt som i direktivet. Vilka produkter som omfattas respektive undantas blir tydligare i förslaget till ny förordning.

7.4.1.3 ANMÄLAN OCH RAPPORTERING TILL EEB-REGISTRET

Kraven på anmälan och rapportering till EEB-registret kommer fortsättningsvis att vara i stort sett desamma som idag. Den största förändringen är övergången till nya produktkategorier från och med 15 augusti 2018. Den kan komma att innebära en engångskostnad för producenterna, för att lägga upp nya rutiner för rapportering.

Ifråga om rapporteringen kan också konstateras att det kan orsaka problem att brytpunkten för övergången till nya produktkategorier inträffar mitt i ett kalenderår. Den tidpunkten kan dock inte Sverige ensidigt ändra på, eftersom de uppgifter som enligt direktivet ska rapporteras till kommissionen behöver vara harmoniserade och avse samma tidsperioder och samma produktkategorier etc. för samtliga medlemsstater.

7.4.1.4 INFORMATION TILL BEHANDLINGSANLÄGGNINGARNA

Både dagens förordning och förslaget till ny förordning ställer krav på att en producent ska göra den information tillgänglig som behövs för att behandlingsanläggningarna ska kunna hantera produkten på ett bra sätt. Skillnaden i förslaget till förordning, vilket följer av direktivet, är att det uttryckligen anges att denna information ska vara kostnadsfri. Detta får anses utgöra en

självklar del av producentansvaret. Enligt Naturvårdsverkets uppfattning är det på detta sätt den nu gällande förordningen tillämpats, i de fall information tillhandahållits. Den föreslagna regeländringen bör inte innebära några ökade kostnader för producenterna, jämfört med dagens regelverk.

7.4.1.5 FINANSIELL GARANTI

En producent som säljer konsumentprodukter ska säkerställa finansiering för fullgörandet av sin skyldighet att ta hand om elavfall. Idag krävs att finansieringen utgörs av en finansiell garanti som kan utgöras av bankgaranti, spärrat konto, försäkringslösning eller deltagande i en kollektiv finansiell garanti.

Förslaget i förordningen, att det ska vara tillräckligt att delta i ett godkänt insamlingssystem för att uppfylla kraven på finansiell garanti, innebär en regelförenkling för producenterna. Det kan också innebära minskade kostnader.

Att en producent kan uppfylla kravet på finansiell garanti genom att delta i ett godkänt insamlingssystem innebär i sin tur att ett godkänt insamlingssystem måste avsätta tillräckliga medel för att kunna garantera att verksamheten kan fortsätta att bedrivas på ett godtagbart sätt även om insamlingssystemet eller flera av dess medlemmar skulle drabbas få akuta ekonomiska problem. Ett insamlingssystem ska inte godkännas om detta krav på finansiell garanti inte uppfylls. Naturvårdsverket ska granska insamlingssystemets likviditet och förmåga att ställa finansiell garanti i samband med att ansökan om godkännande av ett insamlingssystem prövas. Ett godkännande ska också kunna återkallas om kravet på finansiell garanti inte längre kan uppfyllas.

7.4.1.6 GODKÄNNANDE AV INSAMLINGSSYSTEM

Insamlingssystem som hanterar konsumentprodukter ska, enligt förordningsförslaget, godkännas innan de tas i bruk. Insamlingssystemet ska då uppfylla ett antal i förordningen uppställda kriterier för att kunna godkännas. Från producenternas sida ser man positivt på förslaget om godkända insamlingssystem. Ett godkännande innebär ett "kvitto" på att man är en seriös organisation som uppfyller de krav som ställs. Även nya producenter som ska ansluta sig för första gången till ett insamlingssystem har efterfrågat godkända insamlingssystem i syfte att veta att de system man går med i är seriösa.

En skillnad idag jämfört med när förra direktivet var nytt är att idag anses elavfall vara en resurs snarare än ett kostnadskrävande avfall. Det innebär att det finns ett ökat intresse från olika aktörer att samla in elavfall obero-

ende om man har producentansvar eller ej. Vare sig i dagens förordning eller förslaget till ny förordning finns något förbud för andra aktörer än producenter att samla in elavfall. Möjligheten för sådana aktörer begränsas dock av andra bestämmelser framför allt i fråga om hushållsavfall. Producenterna har en skyldighet att inrätta insamlingssystem. Om andra aktörer kommer in på marknaden kan det för producenterna komma att innebära minskade intäkter från insamlat elavfall och att man riskerar att missa sådant elavfall med positivt värde.

Nedan beskrivs de krav som ställs för att ett insamlingssystem ska godkännas.

Vara fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige

Till skillnad mot dagens regler, där det är producenten som bär ansvaret även för att insamlingssystemen uppfyller de krav som ställs, föreslås nu att insamlingssystemen som sådana ska få ett eget ansvar. Ett insamlingssystem ska kunna ikläda sig skyldigheter liksom förvärva rättigheter. Det innebär också att det måste gå att rikta krav mot insamlingssystemet, exempelvis i form av förelägganden. Det förutsätter att systemet har en viss associationsrättslig form. Mot den bakgrunden föreslås att ett godkänt insamlingssystem ska vara en fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige samt att etablerad i Sverige ska innebära att verksamheten är registrerad hos Bolagsverket.

För producenternas del innebär detta att de slipper det individuella ansvaret för att se till ett insamlingssystem för konsumentprodukter uppfyller kraven i förordningen. I övrigt innebär dock förslaget ingen egentlig förändring för producenterna. Om ett godkänt insamlingssystem underlåter att uppfylla de krav som ställs enligt förordningen och andra föreskrifter om avfallshantering är det insamlingssystemet som ska ställas till svars för detta.

Ställa finansiell garanti enligt 18 § för samtliga sina medlemmar

Med förslaget att medlemskap i ett godkänt insamlingssystem ska uppfylla kravet på finansiell garanti försvinner möjligheten för insamlingssystemen att ta ut en extra avgift för denna tjänst. I övrigt innebär dock detta krav marginella skillnader jämfört med dagens regler, för de insamlingssystem som finns redan idag. För de nya insamlingssystem som kan komma att etablera sig kan dock kravet att ha pengar avsatta inledningsvis innebära en börda.

Ta emot alla typer av konsumentprodukter som blivit elavfall

Detta är i enlighet med hur nu gällande regler tillämpats och ska därmed inte medföra några nya konsekvenser för insamlingssystemen eller producenter-
na.

Ha insamlingsplatser i alla kommuner, om det inte finns alternativa lösningar som kan anses uppfylla kraven på service och tillgänglighet.

Kravet på insamlingsplatser i samtliga landets kommuner finns även i dagens förordning och bedöms ha varit av stor betydelse för uppbyggandet av ett stabilt och väl fungerande system för insamling av elavfall i hela Sverige. Enligt det nu föreslagna kravet finns dock en liten öppning för alternativa lösningar, om de kan anses uppfylla kraven på service och tillgänglighet. För att kunna ge god service till de som kan tänkas vilja lämna in elavfall till insamlingssystemet krävs en god spridning av insamlingsplatser i hela landet. I de flesta kommuner är kravet på en insamlingsplats per kommun ett mycket lågt ställt krav och ska ses som en absolut miniminivå. Det är svårt att i dagsläget precisera hur ett sådant system skulle kunna se ut. Det vore dock olyckligt att sätta hinder i vägen för framtida uppslag som kan utveckla och förbättra insamlingen av elavfall, genom att ställa upp ett absolut krav på insamlingsplatser i varje kommun.

Det har bidragit till konkurrens på lika villkor och hindrat oseriösa aktörer från att etablera sig. I andra nordiska länder har man sett nackdelar med att alltför många små aktörer agerat på insamlingsmarknaden. Detta beror sannolikt till stor del på att andra nordiska länder inte ställt samma krav på geografisk spridning av insamlingsplatserna. Kravet på geografisk spridning över hela landet har också bidragit till att förhindra så kallad cherry-picking, som kan innebära att aktörer endast samlar in elavfall med positivt värde

Redovisa vad som framkommit i samråd med berörda kommuner

Insamlingssystem ska, enligt förordningsförslaget, innan det tas i bruk redovisa hur man fullgjort sin samrådsskyldighet med berörda kommuner. Att behöva lämna en redogörelse för genomförda samråd till Naturvårdsverket innebär inga ytterligare kostnader eller andra konsekvenser för producenter eller insamlingssystem, förutom att en mindre administrativ uppgift tillkommer.

Ge service åt kommuner genom att elavfall kan lämnas till insamlingssystemet, eller hämtas av någon som företräder insamlingssystemet på åtminstone den plats eller en av de platser den berörda kommunen anordnat för sin hantering av elavfall.

Kravet finns redan i gällande förordning och innebär därmed inga nya konsekvenser för producenter eller insamlingssystem.

Följa de krav på insamling behandling och bortskaffande som följer av andra föreskrifter

Det föreslagna kravet att kunna visa att man iakttar krav och bestämmelser gällande insamling, transport, behandling och bortskaffande av avfall som följer av andra föreskrifter om avfallshantering får i princip inga andra konsekvenser för insamlingssystemet än den administration det innebär att sammanställa de uppgifter som behövs för att i ansökan kunna visa att man uppfyller detta krav.

7.4.1.7 BEHÖRIGA OMBUD

Kravet på att utländska aktörer som säljer direkt till slutkonsument i Sverige ska utse ett behörigt ombud är nytt. Det innebär administration och kostnader för producenterna men även för tillsynsmyndigheterna. Exempelvis måste ett svenskt företag som säljer direkt till slutkonsument i alla EU-länder peka ut 27 behöriga ombud, ett för varje land. Kostnaderna för detta kommer att variera mellan de olika länderna.

Dessa kostnader för producenten måste vägas mot värdet av att samtliga producenter, även de som säljer elprodukter på distans, i och med de nya reglerna kommer att omfattas av producentansvaret. Enligt nu gällande regler behöver de producenter som säljer direkt till slutkonsument i en annan medlemsstat inte ta något producentansvar, vilket i princip innebär att kostnaden för omhändertagandet av deras produkter får bäras av andra producenter.

Många producenter som tidigare fått besked om att de inte omfattas av reglerna om producentansvar kommer att behöva informeras om de nya reglerna. Även i andra avseenden kommer reglerna om behöriga ombud att medföra nya tillsynsuppgifter för tillsynsmyndigheterna. Se mer om detta nedan.

7.4.2 Naturvårdsverket

Benämning	Paragraf	Artikel
Anpassa EEB-registret efter nya krav	13-15	16
Godkända insamlingssystem	22-26	5.3
Tillsyn	MTF ⁴	23
Internationellt samarbete		18

⁴ Miljötillsynsförordningen 2 kap 24§

För Naturvårdsverkets del innebär de föreslagna regeländringarna ett flertal nya uppgifter, innebärande en ökning av såväl administrativa uppgifter som tillsynsuppgifter. Det är i nuläget svårt att bedöma om dessa tillkommande uppgifter går att klara med befintliga ekonomiska och personella resurser.

7.4.2.1 ANPASSA EEB-REGISTRET EFTER NYA KRAV

Det omarbetade direktivet och förslaget till ny förordning ställer ett antal nya krav på hur rapportering ska gå till samt vilka som ska rapportera. EEB-registret behöver anpassas till dessa nya bestämmelser. Det gäller främst rapportering från förbehandlare och registrering av behöriga ombud. Övergången till nya produktkategorier år 2018 kommer också att kräva förändringar i registret. Anpassningarna är dock engångsåtgärder och bedöms innebära acceptabla omkostnader.

7.4.2.2 GODKÄNDA INSAMLINGSSYSTEM

Systemet med godkända insamlingssystem innebär att det blir tydligt vilka krav som ställs på ett insamlingssystem. Detta kommer sannolikt att underlätta tillsynsarbetet angående elavfall. Om Naturvårdsverket blir den myndighet som godkänner insamlingssystem kommer det att innebära en ny administrativ uppgift för Naturvårdsverket. Stora delar av arbetet med godkännandet bedöms kunna tillgodoräknas i tillsynsarbetet varför den ökning av administration som kan väntas bör vara acceptabel.

7.4.2.3 TILLSYN

Naturvårdsverkets tillsynsansvar kommer att utökas till att omfatta även insamlingssystem, behöriga ombud, förbehandlare. Även den kommande förändringen av tillämpningsområdet kan antas föranleda ytterligare tillsynsuppgifter.

Det blir en ny uppgift för myndigheten att se till att godkända insamlingssystem fortsatt uppfyller kraven för godkännande. Det kan öka kostnaderna för såväl tillsyn som administration.

Naturvårdsverket ska också se till att producenter som säljer på distans till andra medlemsstater utser ett behörigt ombud där. Vidare ska verket se till att de behöriga ombud som utses att här i Sverige företräda en producent som är etablerad i en annan medlemsstat fullgör producentens skyldigheter här. Detta är också nya uppgifter som kommer att kräva resurser.

Det kan framför allt för de första årens rapporteringsperioder krävas en omfattande tillsynsinsats i syfte att få in rapporter från förbehandlare runt om i landet. Framför allt beror det på att detta är en ny aktör, sett ur producentansvarsperspektiv. Det kan då behöva hittas nya vägar att nå ut med information till dessa aktörer.

Även det utökade tillämpningsområdet med nya kategorier kommer kräva omfattande tillsyns- och informationsinsatser. Naturvårdsverket, som tillsynsmyndighet, har regelbundet haft kontakt med producenter varav många fått information om att deras produkter inte omfattas av producentansvaret. När de nya kategorierna införs 2018 kommer flera av dessa producenter att omfattas och dessa måste nu få information om de nya reglerna.

Flertalet producenter kan nås via branschorganisationerna. För Naturvårdsverket del blir det därför främst fråga om kostnader för arbetstid för dessa informationsinsatser.

De nya bestämmelser om hur gränsöverskridande transporter av avfall ska genomföras innebär små förändringar i Naturvårdsverkets tillsyn, eftersom bestämmelserna grundar sig på riktlinjer som redan tillämpas. Detsamma gäller den tillsyn på området som utövas av andra myndigheter, främst Tullen, Polisen, Åklagaren, kommunerna och länsstyrelserna. Tillsynen kommer dock att underlättas i och med att man nu får reglerat i lag vad som tidigare endast funnits i form av riktlinjer.

Att kravet på märkning med ansvarig producent tas bort innebär också en lättning i Naturvårdsverkets tillsynsansvar.

7.4.2.4 INTERNATIONELLT SAMARBETE

Enligt direktivet ska tillsynmyndigheterna i de olika medlemsstaterna samarbeta med varandra. Detta är en ny uppgift för Naturvårdsverket. Det är svårt att idag bedöma konsekvenserna av samarbetet då det i dagsläget inte är klarlagt vilka former samarbetet kommer ta.

7.4.3 Kommunerna

Benämning	Paragraf	Artikel
Samråd	38-40	5
Tillsyn	MTF ⁵	23

⁵ Miljötillsynsförordningen 2 kap 24§

7.4.3.1 SAMRÅD

Enligt förordningsförslaget ska samråd genomföras om en kommun *eller* ett godkänt insamlingssystem begär det. Ett krav på att kommunerna ska acceptera inbjudan till samråd från godkända insamlingssystem eller insamlingsystem som ansökt om godkännande bedöms underlätta både för kommuner och för insamlingssystem. Det ger kommunerna möjlighet att samordna sin avfallshantering med producenternas hantering av elavfall. Kommunerna kommer även att få bättre kunskap, och därmed möjlighet att informera vidare, om de olika insamlingssystemen. Ändringen bedöms som positiv för samtliga inblandade aktörer.

7.4.3.2 TILLSYN

Då kommunerna ansvarar för tillsyn av hur insamlingssystemen fungerar lokalt kommer det i första hand vara kommunerna som ansvarar för den tillsyn som behövs för att säkerställa att återförsäljare uppfyller sina skyldigheter kopplat till insamling och information. Då återförsäljarna är en ny aktör kopplat till lagstiftningen om producentansvar för elprodukter kommer det, framför allt initialt, krävas både informations- och tillsynsinsatser. För de tillsynsinsatser som genomförs har kommunerna rätt att ta ut tillsynsavgift. Kommunerna bedöms därför inte få några ökade kostnader för tillsyn.

Även för kommunerna innebär det en lättnad att kravet på märkning med ansvarig producent tas bort.

Som nämnts ovan kan de nya bestämmelserna om hur transporter av begagnade elprodukter ska genomföras antas underlätta kommunernas tillsynsarbete.

7.4.4 Återförsäljare

Benämning	Paragraf	Artikel
Butiksinsamling	27-30	5.2
Informationskrav	36	14

7.4.4.1 BUTIKSINSAMLING

Kraven på återförsäljare att tillhandahålla insamling av elavfall är nya. Trots detta finns det många återförsäljare som redan idag tar emot elavfall från sina kunder. Detta sker ofta för att få goodwill från de kunder som gör sig av med elavfall. Ett av de två insamlingssystem för elavfall som idag finns i

Sverige arbetar med butiksinsamling och medlemmarna i det insamlingsssystemet har i allmänhet redan idag butiksinsamling av elavfall.

De krav som nu föreslås innebär dock att ett stort antal nya återförsäljare kommer att behöva tillhandahålla insamling av elavfall. Det kommer innebära kostnader för återförsäljarna i form av utrymme för insamlat elavfall samt vissa personalkostnader, dels för att underhålla insamlingsplatsen men även för att se till att insamlat elavfall transporteras bort.

Kravet på att återförsäljare ska ta emot elavfall innebär att vi får ett antal nya insamlingsplatser för elavfall. Insamlingsplatserna kommer att vara lokaliserade i eller i direkt anslutning till butiker dvs. på platser som är lätt tillgängliga för allmänheten. De nya insamlingsplatserna bör därför innebära att insamlingen av elavfall ökar då det blir lättare att göra sig av med sitt elavfall.

De regeländringar som nu föreslås innebär till att börja med att alla återförsäljare av elprodukter som är konsumentprodukter ska vara skyldiga att återta elavfall som lämnas till återförsäljaren i samband med försäljning av en ny produkt av samma typ. Ett mycket stort antal återförsäljare berörs av detta krav. Samtidigt kan det antas att många av dessa återförsäljare kommer att ta emot mycket små mängder elavfall.

När det gäller krav på insamling av smått elavfall i butiker kommer det inte att beröra lika många återförsäljare, eftersom det förutsätter en försäljningsyta avsedd för elprodukter på minst 400 m².

Insamlingen av elavfall innebär kostnader för återförsäljarna i form av att ytor behöver tas i anspråk samt för inrättandet och underhåll av insamlingsplatserna. I vissa fall även personalkostnader för detta. Dessa kostnader är beroende av vilken mängd elavfall en återförsäljare får ta emot. Det kan också vara fråga om kostnader för transport av elavfallet från butiken till en producent eller till ett godkänt insamlingsystem. Enligt förslaget till ny förordning får en återförsäljare inte lämna över insamlat elavfall till någon annan aktör.

Återförsäljarna kan också få kostnader i form av avgifter för kommunens tillsyn av insamlingsverksamheten. Dessa avgifter kommer att vara av varierande storlek. Tillsynen av elavfallsinsamlingen bör dock från kommunernas sida kunna samordnas med annan tillsyn hos berörda verksamhetsutövare, vilket bör kunna minska kostnaderna.

I fråga om kostnaderna för att transportera insamlat elavfall regleras det, enligt vad som nu föreslås, inte närmare, utan det överläts till producenter och återförsäljare att hitta lämpliga samarbetsformer för att lösa finansie-

ringsfrågan. I sammanhanget kan dock nämnas att det ska vara gratis för återförsäljarna att lämna in elavfallet till producent eller godkänt insamlingssystem.

Svensk Handel uppskattar att mer än hälften av deras c:a 13 000 medlemsföretag kommer att beröras av förslagen om obligatorisk insamling hos återförsäljare. Av dessa beräknas 3000-4000 påverkas avsevärt. Merparten av Svensk Handels medlemmar är små och medelstora företag. Svensk Handel har svårt att uppskatta kostnaderna för hantering av WEEE i butik. Enligt uppgifter från en av deras medlemmar som i dagsläget har 30 varuhus i landet har räknat ut att förslaget om skyldighet att återta elavfall en-till-en skulle innebära en kostnadsökning för dem med c:a 200 000 kr per år. Tillkommer insamling av smått elavfall innebär det ytterligare kostnader.

7.4.4.2 INFORMATIONSKRAV

För att butiksinsamlingen ska bli effektiv krävs att den som vill lämna sitt elavfall vet att de avgiftsfritt kan lämna in sitt elavfall hos återförsäljaren. Den kostnad det innebär för återförsäljarna att informera sina kunder är svårt att skatta då det är helt beroende av vilken metod som väljs. Enligt förslaget till förordningstext har butikerna stor möjlighet att själva hitta lämpliga sätt att informera sina kunder på ett informativt och kostnadseffektivt sätt.

7.4.5 Förbehandlare

Benämning	Paragraf	Artikel
Rapporteringsplikt	15	7.2

7.4.5.1 RAPPORTERINGSPLIKT

En aktör som förbehandlar elavfall, undantaget sortering, ska enligt vad som nu föreslås åläggas att rapportera de mängder elavfall de behandlat som

1. uppkommit som elavfall i Sverige
2. inte samlats in via producenter
3. inte tidigare förbehandlats på annat sätt än sortering.

Enligt uppgift från branschföreträdare berörs ca 300 förbehandlare av rapporteringskravet.

I avfallsförordningen och Naturvårdsverkets föreskrifter NFS 2005:10 finns bestämmelser om anteckningsskyldighet för aktörer som behandlar elavfall. De uppgifter som förbehandlare enligt vårt förslag skulle bli tvungna att rapportera till EEB-registret ska redan finnas tillgängliga till följd av redan

befintliga krav på anteckningsskyldighet. Att ta fram uppgifterna ska därför i sig inte behöva innebära någon ytterligare administrativ börda för förbehandlarna. Däremot innebär rapporteringen till EEB-registret en ny uppgift. För en förbehandlare som har de efterfrågade uppgifterna tillgängliga kan rapporteringen innebära en kostnad motsvarande några timmars arbetstid.

7.4.6 Hushållen/allmänheten

Benämning	Paragraf	Artikel
Insamling hos återförsäljare	27-28	5.2

De föreslagna föreskriftsändringarna syftar till stor del till att underlätta för hushållen att återlämna sitt elavfall. Med bestämmelser om butiksinsamling av elavfall kommer det att bli lättare för hushållen att bli av med sitt elavfall. Dels beror det på att det tillkommer ett stort antal insamlingsplatser men även på att dessa nya insamlingsplatser är lokaliserade på sådana platser där användarna av elprodukter kan förvänta sig vara på av andra skäl än att göra sig av med sitt elavfall.

Enligt Svensk Handel finns en risk för att återförsäljarna kompenserar sina ökade kostnader för hantering av elavfall genom att prishöjningar.

7.5 Generella samhällsekonomiska aspekter

7.5.1 Statsfinanserna

De nya uppgifter Naturvårdsverket föreslås få kan innebära ett ökat behov av såväl ekonomiska som personella resurser.

Naturvårdsverket kan inte se att statsfinanserna påverkas på annat sätt

7.5.2 Miljöpåverkan

Förordningen innehåller vissa regler om hur elprodukter ska vara utformade. Dessa regler syftar framför allt till att underlätta återanvändning och återvinning av produkterna och därmed minska miljöpåverkan av elavfallet.

Syftet med att införa butiksinsamling är att öka mängden insamlat elavfall genom att erbjuda fler lättillgängliga insamlingsplatser. En tänkbar nackdel med fler insamlingsplatser är att det kan föranleda fler transporter.

Förslaget att allt elavfall från konsumentprodukter ska lämnas till producent eller godkänt insamlingssystem syftar bland annat till att minska risken för illegala gränsöverskridande transporter av elavfall och därigenom också risken för att elavfall inte behandlas på ett sätt som är godtagbart ur miljösynpunkt. Samma syfte har de krav som införs för transporter av begagnade elprodukter som kan misstänkas vara avfall.

7.5.3 Påverkan på konkurrensförmåga, arbetsförutsättningar och villkor i övrigt

Som ovan nämnts finns närmare 2000 producenter registrerade i Naturvårdsverkets EEB-register. Det rör sig om företag av mycket varierande storlek. De föreslagna regeländringarna innebär inte stora förändringar för deras del. Någon egentlig påverkan på deras arbetsförutsättningar kan inte förutses.

De kostnader som uppkommer för producenter för att vara med i ett insamlingssystem regleras i avtal mellan producent och insamlingssystem. Det föreslås ingen närmare reglering av hur dessa kostnader ska fördelas mellan stora och små producenter. Naturvårdsverket kan inte se att reglerna om producentansvar för elprodukter hittills inneburit någon snedvridning av konkurrensen mellan olika producenter. De nya regler som nu föreslås antas inte innebära någon egentlig förändring i det avseendet.

Förslaget att allt elavfall som samlats in i butik ska lämnas till producent eller godkänt insamlingssystem innebär i princip att man utestänger andra aktörer från möjligheten att samla in sådant elavfall. Samtidigt finns andra bestämmelser som begränsar dessa aktörers möjlighet att hantera hushållsavfall. Det finns också, som ovan nämnts, miljöskäl att införa en bestämmelse som ger ökad kontroll över flödet av elavfall.

Möjligheten att inrätta ett insamlingssystem är enligt den föreslagna förordningen inte förbehållet producenter. För att kunna hantera hushållsavfall krävs dock att man är producent. Det innebär i sig en konkurrensbegränsning men är en följd av redan nu gällande regler i miljöbalken.

Samtliga butiker med en butiksyta avsedd för elprodukter på över 400 m² ska tillhandahålla insamling av smått elavfall. Detta kan ses som en konkurrensfördel för de mindre butiker som inte berörs av detta krav.

Ovan har nämnts att det enligt Svensk Handel är c:a hälften av deras 13 000 medlemsföretag som berörs av regeländringarna. Av dessa uppskattas 3 000-4000 påverkas avsevärt. Majoriteten av dessa är små och medelstora företag. Enligt Svensk Handel kan förslagen om butiksinsamling medföra

ökade kostnader främst för små och medelstora butiker, vilket kan innebära att de tvingas höja sina priser på denna typ av produkter alternativt att sortimentet av elprodukter försvinner från mindre butiker och endast säljs i större butiker som har möjlighet att ordna hanteringen av avfallet. Det innebär i så fall en konkurrensnackdel för mindre företag.

Den konkurrensfördel de producenter som sålt på distans direkt till slutanvändare hittills har haft försvinner i princip med de regler som nu föreslås om att de ska företrädas av ett behörigt ombud i det land de säljer till.

Konsekvenser i form av ökade kostnader för administration m.m. har tagits upp under respektive aktör ovan.

7.6 Slutsatser

Förslaget till ny förordning innebär att producenternas ansvar är i stort sett oförändrat. De största förändringarna för producenterna är reglerna om behörigt ombud, godkända insamlingssystem samt de regelförenklingar som föreslås angående finansiella garantier och märkning av produkter.

Återförsäljare av elprodukter är en aktör som inte tidigare berörts av elavfallsagstiftningen. Förslaget om krav på butiksinsamling innebär nya kostnader för återförsäljarna, främst för inrättande och underhåll av insamlingsplatser, transport av insamlat elavfall samt för tillsyn.

En annan aktör som påverkas av förslaget till förordning är förbehandlarna som ska rapportera insamlade och behandlade mängder elavfall. Då uppgifterna redan ska finnas tillgängliga enligt annan lagstiftning innebär kravet på rapportering till EEB-registret en liten kostnad för en förbehandlare.

Bilagor

1. Uppdragsbeskrivning
2. Rapport till miljödepartementet om behov av lagändringar för genomförande av WEEE-direktivet
3. Referensgrupp, förankring
4. Genomförandepromemoria
5. Författningstabell
6. Förslag till ändring i miljötillsynsförordningen
7. Förslag till ändring i förordningen om miljöstraffavgifter
8. Förslag till ny förordning om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

Miljödepartementet

Promemoria

Rättssekretariatet

2012-09-19

Johan Fallenius

E-post jo-

han.fallenius@environment.ministry.se

Genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU av den 4 juli om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning (Nya WEEE-direktivet)

Bakgrund

WEEE-direktivet trädde i kraft den 13 augusti 2012 och ska vara införlivat av medlemsstaterna senast den 14 februari 2014. WEEE-direktivet ersätter det tidigare direktivet inom området, 2002/96/EU.

Det huvudsakliga syftet med såväl det nya som det tidigare WEEE-direktivet är att förebygga uppkomsten av avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning samt att minska de negativa följderna av hanteringen av sådant avfall som uppkommer.

Genomförandemöte

Ett första genomförandemöte hölls genom videokonferens den 19 september 2012. Närvarande på mötet var Johan Fallenius (samordnare), Sofia Tings-torp (M/KE) samt Jon Engström, Pär Ångerheim och Ylva Lindén från Naturvårdsverket.

Vid mötet bekräftades att Naturvårdsverket åtar sig att ta fram en promemoria med förslag på hur det nya WEEE-direktivet ska genomföras i svensk rätt. Vid mötet diskuterades arbetsfördelningen mellan departementet och Naturvårdsverket samt det övergripande innehållet i promemorian. Även tidplanen för arbetet och formerna för redovisningen av uppdraget diskuterades.

Berörda författningar

Det tidigare direktivet, 2002/96/EU, är framför allt genomfört genom förordning (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter. Bedömningen gjordes att även det nya WEEE-direktivet huvudsakligen kommer att genomföras på förordningsnivå. Det kan dock bli nödvändigt med mindre ändringar i lagstiftning t.ex. avseende bemyndiganden och sanktioner.

Arbetsfördelning och tidplan

Vid genomförandemötet bestämdes att Naturvårdsverket ska upprätta en promemoria med ett förslag till genomförande av direktivet som bl.a. ska innehålla en översikt över berörda nationella författningar samt hur de påverkas av WEEE-direktivet. Promemorian ska dessutom föreslå vilka delar av WEEE-direktivet som är lämpliga att genomföra i lagform, förordningsform respektive i föreskriftsform. Promemorian ska även lyfta fram om särskilda problem kan förutses med anledning av genomförandet. Promemorian ska innehålla författningsförslag och en konsekvensanalys som är upprättad i enlighet med förordning (2007:1244) om konsekvensutredning vid regelgivning. Till promemorian ska bifogas en genomförandetabell som redogör för hur Naturvårdsverket föreslår att de olika artiklarna i det nya WEEE-direktivet ska genomföras i svensk rätt.

Promemorian ska redovisas till Miljödepartementet senast den 1 juni 2013. Om Naturvårdsverket bedömer att ett genomförande av WEEE-direktivet kräver lagändringar ska en särskild promemoria upprättas enligt ovanstående mall och redovisas till Miljödepartementet senast den 30 november 2012.

Miljödepartementet kommer att remittera Naturvårdsverkets promemoria till berörda aktörer under sommaren 2013. Om lagändringar är nödvändiga kommer en proposition att lämnas till riksdagen för behandling under hösten 2013. Förordningsförslag kommer samtidigt att utarbetas av departementet. Ikraftträdande av lagar och förordningar beräknas ske den 14 februari 2014.

Löpande kontakter mellan Miljödepartementet och Naturvårdsverket kommer att hållas under hela processen.

Behov av lagändringar för genomförande av WEEE-direktivet

1. Sammanfattning

Det nya WEEE-direktivet, Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning (WEEE), ställer nya krav på medlemsstaterna och berörda aktörer. De nya kraven kommer huvudsakligen att genomföras på förordnings- eller föreskriftsnivå. För detta ändamål behöver dock nya bemyndiganden införas i miljöbalken (MB):

- möjlighet att föreskriva krav på att kommuner medverkar i samråd, (art 5)
- möjlighet att meddela bestämmelser om förhandsgodkännande av insamlingsystem (art 5.3)
- möjlighet att föreskriva krav på hur kommuner och återanvändare ska samarbeta om återanvändning respektive förberedelse för återanvändning (art 6.2)
- möjligheter att föreskriva krav på behöriga ombud, (art 17)

2. Bakgrund

Europaparlamentets och rådets direktiv (2002/96/EG) om avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE-direktivet) syftar till att skydda miljön och människors hälsa genom att förebygga uppkomsten av avfall som utgörs av eller innehåller elektriska eller elektroniska produkter (WEEE) och att det dessutom sker återanvändning, materialåtervinning och andra former av återvinning av sådant avfall för att minska bortskaffandet av avfall. Det syftar också till att förbättra miljöprestandan hos alla aktörer som berörs under de elektriska och elektroniska produkternas livscykel, t.ex. tillverkare, distributörer och konsumenter, särskilt de aktörer som är direkt berörda av behandlingen av avfall från sådana produkter.

WEEE-direktivet har huvudsakligen genomförts i svensk lagstiftning i förordning (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter (WEEE-förordningen).

På EU-nivå har konstaterats att det krävs betydande förändringar i dagens utvecklings- produktions- konsumtions- och beteendemönster om en hållbar utveckling ska kunna uppnås. Därför har rekommenderats att bl.a. slöseriet med resurser minskas och att föroreningar förebyggs. Avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning (WEEE) är ett av de viktigaste målområdena för reglering med tillämpning av principerna om förebyggande, återvinning och säkert bortskaffande av avfall. Detta har föranlett en översyn av bl.a. WEEE-direktivet.

I juli 2012 antogs ett omarbetat WEEE-direktiv (2012/19/EU) som ska genomföras i medlemsstaternas nationella lagstiftning senast den 14 februari 2014. Det gamla direktivet upphör att gälla den 15 februari 2014.

Det omarbetade direktivet innehåller en rad nya bestämmelser som behöver implementeras i svensk lagstiftning. Merparten av de regeländringar som krävs kommer att genomföras på förordnings- eller föreskriftsnivå. Även vissa lagändringar är dock nödvändiga.

Behovet av lagändringar behöver identifieras i ett inledande skede i arbetet med att genomföra WEEE-direktivet, eftersom lagstiftning är en tidskrävande process. Vilka regeländringar som i övrigt krävs, i framförallt WEEE-förordningen, kommer att utredas grundligt i det fortsatta implementeringsarbetet.

Syftet med denna promemoria är således i första hand att identifiera de lagändringar som krävs för att genomföra det omarbetade WEEE-direktivet i svensk lag. Promemorian innehåller dock även en genomgång av direktivet artikel för artikel, i syfte att ge en översiktlig bild av direktivets innehåll och vilka förändringar av gällande regler som det kan antas föranleda.

3. Läsanvisning

Denna promemoria utgör en delredovisning till den mer uttömmande rapport som kommer att lämnas över till Miljödepartementet senast 1 juni 2013. Promemorian innehåller inledningsvis en beskrivning av gällande rätt och av syftet med promemorian, 2-5 kap. I kapitel 6 beskrivs de lagändringar som föreslås. Kapitel 7 innehåller en genomgång av artiklarna i direktivet. I kapitel 8 tas vissa övriga frågor upp som måste beaktas i samband med ett genomförande, men som inte direkt följer av direktivet. Förslagen till ny lagtext beskrivs i bilaga 1. En bedömning avseende behovet av konsekvensanalys återfinns i bilaga 2.

4. Avgränsningar

Promemorian syftar enbart till att så långt möjligt identifiera de förändringar i lag som är nödvändiga för att genomföra det omarbetade WEEE-direktivet på ett lämpligt och korrekt sätt.

5. Gällande rätt

Det äldre WEEE-Direktivet (2002/96/EG) är huvudsakligen genomfört i svensk rätt genom förordning (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter. Förordningen innebär sammanfattningsvis att en producent har ansvar för insamling, borttransport, och återvinning eller annan behandling av ut-

tjänsta produkter. En producent är i detta sammanhang någon som yrkesmässigt tillverkar eller importerar elektriska produkter och säljer dem vidare. I producentansvaret ingår dessutom att man ska märka sina produkter och informera de som använder produkten om till exempel lämpliga insamlingssystem och de effekter på miljö och hälsa produkten kan ge upphov till. Du kan läsa mer om den befintliga WEEE-förordningen på EEB-registret (<http://eeb.naturvardsverket.se>)

Utöver 8 kap. 7 § regeringsformen kan följande bemyndiganden i 15 kap. MB antas tillämpliga vid genomförande av WEEE-lagstiftningen i svensk rätt.

6 § om producentansvar

7 § om märkning och skyldighet att lämna uppgifter,

7a § om krav på förhandsgodkända insamlingssystem (FGI),

9 § om hantering av avfall och information om avfallshantering,

19 § om att avfall ska förvaras separat om det behövs av återvinnings- eller återanvändningsskäl,

20 § om förbud mot deponering om det behövs av återvinnings- eller återanvändningsskäl,

21 § om att enbart kommun/producent får transportera WEEE,

22 § 1 om krav på yrkesmässig behandling av WEEE,

22 § 2 om krav på certifiering av yrkesmässig behandling av WEEE,

23 § om förbud mot deponering, förbränning och fragmentering av osorterat WEEE,

25 § 1 om krav på tillstånd för transport av avfall,

25 § 2 om krav på den vars verksamhet ger upphov till avfall som inte är hushållsavfall,

26 § om anteckningsskyldighet,

27 § om krav på att den som samlar in eller på annat sätt bortskaffar avfall åt annan aktör ska vara anmäld hos den myndighet som regeringen bestämmer,

28 § om möjlighet att meddela föreskrifter om avfallshantering som följer av Sveriges medlemskap i EU.

Av 26 kap. 3 § MB följer att tillsyn utövas av de i bestämmelsen angivna tillsynsmyndigheterna i enlighet med vad regeringen bestämmer.

6. Förslag till lagändringar

Som ovan nämnts är syftet med denna promemoria att så långt möjligt identifiera vilka lagändringar som krävs för att genomföra det omarbetade WEEE-direktivet på ett lämpligt och korrekt sätt. Den utredning som gjorts visar på att de enda lagändringar som krävs är införandet av ytterligare ett antal bemyndiganden i 15 kap. MB.

Följande förslag till lagändringar har identifierats:

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer ska få rätt att meddela föreskrifter om

- tillstånd för yrkesmässig drift av Insamlingsystem kopplade till producentansvaret för WEEE och batterier.
- skyldighet för kommuner och återanvändare att samverka/samarbeta i frågor rörande återanvändning respektive förberedelse för återanvändning av WEEE
- villkor för att få utses som behörigt ombud för en producent av elektriska eller elektroniska produkter,
- skyldighet för kommuner att medverka i samråd gällande information om och hantering av WEEE.

7. En genomgång av artiklarna

Nedan följer en genomgång av artiklarna i direktivet där det under respektive artikel redogörs för dels de bemyndiganden som bör kunna tillämpas, dels föreventuellt behov av lagändringar

7.1 Syfte med direktivet (art 1 och 4)

Kortfakta

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 6 § MB
- Bemyndigande saknas

Ett viktigt syfte med WEEE-reglerna är att medlemsstaterna ska motivera producenter att välja att tillverka och tillhandahålla produkter som är bättre ur miljösynpunkt och lättare att återvinna. Detta syfte bör återspeglas i en ny portalparagraf i förordningen (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter (*WEEE-förordningen*). Det finns även en möjlighet att hantera denna fråga inom annan lagstiftning t.ex. det s.k. Ecodesigndirektivet (Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/125/EG av den 21 oktober 2009 om upprättande av en ram för att fastställa krav på ekodesign för energirelaterade produkter) där EU-kommissionen nyligen uttalat sig positivt till att reglerna bör behandla annat än enbart energianvändning.

7.2 Tillämpningsområde(Art 2)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB
- Bemyndigande saknas

Art 2.1

Reglerna anger vilka produkter som omfattas av producentansvar och återfinns förutom i artikel 2 även i bilagorna 1-4 där bilaga 1-2 gäller från 2014 och 3-4 gäller från 2018

Art 2.2-3

Bestämmelserna anger vilka produkter som är undantagna från reglerna om producentansvar, vilket är en nyhet i förhållande till det tidigare gällande WEEE-direktivet.

Artikel 2.1-3 bör införas i svensk lagstiftning på ett sätt som är så direktivskonformt som möjligt. Genomförandet omfattas av bemyndigandena i MB 15 kap. 6 respektive 28 §§.

Tillämpningen av detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av REACH. Eventuella risker för överlappningar eller annan påverkan på REACH-lagstiftningen bör uppmärksammas särskilt under genomförandearbetet.

7.3 Definitioner (art 3)

- Detta är en ny regel
- Detta är en befintlig regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Flera nya definitioner bör inkluderas i förordningen. Exakt vilka som är nödvändiga/lämpliga att införa i svensk rätt bör utredas vidare under genomförandearbetet och kommer remitteras i ett senare skede. Genomförandet av nya definitioner omfattas av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB.

7.4 Separat insamling (Art5)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 5.1

Medlemsstaterna ska se till att WEEE som samlas in som kommunalt avfall minimeras.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 5.2a

Enligt artikeln ska medlemsstaterna se till att det inrättas insamlingssystem för WEEE från privathushåll. En förutsättning för detta är ett fungerande samarbete mellan producenter och kommuner.

Kommunerna bör åläggas en skyldighet att delta i samråd. Samrådet bör inte bara vara ett forum för kommunerna att inhämta information utan även en möjlighet för producenterna att informera om sitt insamlingssystem.

Idag nöjer sig många kommuner med att ha samråd med det största insamlingssystemet, vilket bland annat får till följd att det i kommunernas avfallsinformation saknas information om övrig insamling.

En regeländring som innebär att kommunerna får en skyldighet att delta i samråd förutsätter ett nytt bemyndigande i miljöbalken.

Art 5.2 b-c

För WEEE från privathushåll ska det finnas system tillgängliga som gör att det är gratis för privatpersoner att lämna bort sitt WEEE. Frågan regleras idag i 12-16 §§ WEEE-förordningen och bör även fortsättningsvis regleras i förordningen.

Krav på butiksinsamling innebär krav på en ny grupp av aktörer. Genomförandet av kravet omfattas av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i:
- Bemyndigande saknas

Art 5.3

Medlemsstaterna får utse de aktörer som har rätt att samla in WEEE från privathushåll.

Ett införande av förhandsgodkända insamlingssystem (FGI) skulle bl.a. innebära att systemet för insamling av WEEE går i samma riktning som andra typer av producentansvar enligt förslagen i den s.k. avfallsutredningen (SOU 2012:56). Ändringen fordrar ett nytt bemyndigande, lämpligen i 15 kap 7a § MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB
- Bemyndigande saknas

Art 5.4

Medlemsstaterna har möjlighet att ställa krav på att insamlat WEEE ska lämnas till producenter. Om denna möjlighet ska utnyttjas i Sverige torde en sådan bestämmelse vara möjlig att föreskriva med stöd av bemyndigandet i 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap.28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 5.5

För annat WEEE än WEEE från privathushåll ska medlemsstaterna säkerställa att producenterna eller en tredje part som handlar för deras räkning ser till att sådant avfall samlas in. Bestämmelsen är ny i WEEE-direktivet men återfinns sedan tidigare i WEEE-förordningen och omfattas av bemyndigandena i 15 kap. 6 och 28 §§ MB. Bestämmelsen kräver ingen åtgärd i detta sammanhang

7.5 Bortskaffande (art 6)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 6.1

Medlemsstaterna ska förbjuda att WEEE som inte behandlats enligt direktivets krav bortskaffas.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 6.2

Optimala villkor för förberedelse för återanvändning ska möjliggöras genom insamling och transport. Redan på insamlingsplatserna ska WEEE som ska förberedas för återanvändning samlas in separat. Vidare kan medlemsstaten i detta sammanhang verka för att personal från återanvändningsbranschen beviljas tillträde till dessa insamlingsplatser. För att kunna införa denna bestämmelse i svensk lagstiftning behövs ett nytt bemyndigande i MB som ger regeringen eller den myndighet som regeringen utser rätt att föreskriva att representanter för återanvändnings-

branschen ska ges tillträde till insamlingsplatser i syfte förbereda insamlat avfall för återanvändning.

7.6 Insamling (art 7)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 7.1

För närvarande anges inte kraven på insamlingsnivå i svensk författning. Sådana bestämmelser bör dock införas i en ny WEEE-förordning förslagsvis i form av en bilaga.

Om Sverige önskar ställa högre krav på insamling än vad som följer av direktivet kan bemyndigandet i 15 kap. 6 § MB tillämpas.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 7.2

För att få tillfredsställande statistik om de mängder WEEE som har samlats in krävs att EEB-registret får information från insamlade mängder elavfall även från de aktörer som inte omfattas av producentansvar. Detta kan gälla insamling som sker via fastighetsnära insamling (FNI) eller företagshämtning. Krav bör ställas på att även dessa flöden ska rapporteras till EEB-registret. En lämplig grupp för att få rapporteringsansvar kan vara förbehandlare. Bestämmelsen omfattas av bemyndigandena i 15 kap. 28 § MB

7.7 *Behandling (art 8)*

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 8.1-2

Medlemsstaterna ska se till att insamlat WEEE behandlas enligt direktivets krav och ställer i bilaga 7 krav på vissa behandlingssteg. Dessa regler har genomförts genom Naturvårdsverkets föreskrifter NFS 2005:10 och omfattas av bemyndigandet i MB 15:6.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 8.3

Artikel 8.3 anger att medlemsstaterna ska se till att alla företag som bedriver insamlings- och behandlingsverksamhet lagrar och behandlar WEEE i enlighet med de krav som följer av direktivet. Detta bör innebära att de aktörer som på uppdrag av producenterna lagrar och behandlar WEEE ska underställas tillsyn. Frågan bör regleras i miljötillsynsförordningen 2 kap 24 § 1 och 2. Bemyndigande i 26 kap 3 § MB bör kunna tillämpas. När det gäller de tekniska krav som ställs på insamlandet finns de redan i dag i bilaga 3 till WEEE-förordningen och omfattas av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB

7.8 *Tillstånd (Art 9)*

I artikel 9 ställs krav på tillståndsplikt för behandlingsverksamhet. Regler om detta finns sedan tidigare i förordningen (1998:899) om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd. Artikel 9 kräver därför ingen åtgärd i detta sammanhang

7.9 Gränsöverskridande transport (Art 10)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 10.1.

Artikeln anger att WEEE får behandlas utanför medlemsstaten eller unionen under förutsättning att befintlig lagsstiftning som rör gränsöverskridande avfallstransporter följs. De svenska reglerna om gränsöverskridande transport av avfall uppfyller EU-rättens krav och någon åtgärd är inte motiverad i detta sammanhang.

Art 10.2.

För att få räkna WEEE som exporteras utanför unionen till uppfyllande av återvinningsmålen i artikel 11 måste exportören kunna visa att behandlingen har skett under villkor likvärdiga med kravet i direktivet.

Dessa krav är en direkt följd av direktivet och omfattas således av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB.

7.10 Återvinningsmål (art 11)

Art 11.1

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Krav på återvinningsnivåer av WEEE återfinns i bilaga 5 till direktivet. Målen anges för varje enskild kategori. Nya genomföranderegler kommer att ersätta dagens bilaga 3 i WEEE-förordningen. Det bör utredas om Sverige ska ställa högre krav på återvinning än vad som följer av direktivet. Om så skulle vara fallet, kan sådana bestämmelser enligt Naturvårdsverkets bedömning införas med stöd av bemyndigandet i 15 kap. 6 § MB

Art 11.4

Medlemsstaterna ska se till att aktörer för register över sin hantering av WEEE. Detta regleras i dag i Naturvårdsverkets föreskrifter NFS 2005:10 (7a §). Om dessa regler behöver ändras omfattas ändringarna av bemyndiganden i 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB.

Art 11.5

Medlemsstaterna ska främja ny teknik för återvinning, materialåtervinning och behandling. Denna typ av bestämmelser genomförs normalt inte i form av direkta krav på enskilda eller myndigheter. Det bör utredas hur genomförandet bör ske.

7.11 Finansiering av WEEE från privathushåll(art 12)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 12.1

Producenter ska finansiera omhändertagande av WEEE som lämnats till insamlingsystem. Detta regleras idag i 12-16 §§ WEEE-förordningen och omfattas av bemyndigandet i 15 kap. 6 § MB. Någon ändring bedöms inte vara befogad.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB
- Bemyndigande saknas

Art 12.2

Medlemsstaterna får uppmana producenter att finansiera hämtning vid privathushåll. Det är tveksamt om Sverige bör välja en sådan lösning. Om det befinns vara lämpligt omfattas åtgärden av bemyndigandet i 15 kap. 6 § MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15:6
- Bemyndigande saknas

Art 12.3-4

Producenterna ska stå för kostnaderna för omhändertagande. Denna ordningen gäller redan enligt WEEE-förordningen och omfattas av bemyndigandet i MB 15:6.

Finansiella garantier för hushållsprodukter krävs redan i dag. Det bör övervägas om kravet bör förtydligas/ändras. Om så befins vara lämpligt, kan bestämmelserna genomföras med stöd av MB 15 kap 6 och/eller 28 §§ MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB
- Bemyndigande saknas

Art 12.5

Medlemsstaterna ska se till att det tas fram rutiner för återbetalning av bidrag till insamling m.m. om elektriska och elektroniska produkter exporteras. Nya regler bör införas i WEEE-förordningen och bemyndigande för sådana regler återfinns i MB 15:28.

7.12 Finansiering av WEEE från andra än privathushåll (art 13)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Producenterna ska stå för kostnaderna för insamling, behandling etc. även från andra än privathushåll. Det ska alltså vara gratis även för företag att lämna in WEEE för omhändertagande.

För WEEE från andra än privathushåll ska medlemsstaterna se till att producenterna säkerställer att WEEE samlas in och står för alla kostnader kopplade till insamling och behandling.

Ovanstående krav kan ställas med stöd av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB. Det bör utredas vidare i samband med införandet av direktivet i vilken mån, och i så fall på vilket sätt, historiskt avfall behöver/bör hanteras.

7.13 Information till användare(art 14)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 7 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 14.1

Artikel 1 ger medlemsstaterna möjlighet att ställa krav på att producenter visar de kostnader de har för att uppfylla WEEE-reglerna. Det är tveksamt om det finns skäl att ställa sådana krav. Det finns emellertid inte heller skäl att förbjuda producenter att visa på kostnaderna. Om det fortsatta utredningsarbetet ändå skulle visa att det finns ett behov av att genomföra sådana regler kan sådana införas med stöd av MB 15:7.

Art 14.2 och 5

Informationsplikt kan ses som en naturlig del av producentansvaret och det är därför naturligt att det åligger producenterna att informera om produkter och dess miljöfarlighet. Idag åligger det kommunerna enligt 21 § WEEE-förordningen att informera om elektriska produkters miljöfarlighet, märkning och tillgängliga insamlingssystem. Detta ansvar bör flyttas till producenterna. Detta innebär även en tillnärmning till reglerna om producentansvar för batterier. I artikel 14.5 anges att medlemsstaterna har rätt att kräva att producenter ska bekosta information. Ovan angivna bestämmelser kan införas med stöd av 15 kap. 7 § MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 14.3

Medlemsstaterna har en skyldighet att vidta lämpliga åtgärder så att konsumenter bidrar till insamling och återanvändning av WEEE. Detta bör göras genom att ställa krav på producenterna. Det bör utredas vidare hur dessa krav ska ställas. Erforderliga åtgärder bedöms kunna genomföras med stöd av bemyndigandet i 15 kap. 6 § MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 14.4

Artikeln ställer krav på märkning med soptunna. Regeln innebär att kravet på märkning med ansvarig producent tas bort. Ändringen kan genomföras med stöd av bemyndigandet i 15 kap 7 § MB.

7.14 Information till behandlare (art 15)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 15.1

Krav på information till behandlare återfinns idag i 19 § WEEE-förordningen. Bestämmelsen behöver kompletteras tex med krav på att informationen ska vara kostnadsfri samt på hur den ska levereras. Ändringarna kan genomföras med stöd av 15 kap. 28 § MB.

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB
- Bemyndigande saknas

Art 15.2

Bestämmelsen innebär att elektriska och elektroniska produkter ska vara märkta så att det går att utläsa att de har satts på marknaden efter 13 augusti 2005, helst enligt standard 50419. Bestämmelsen återfinns i 11 § 2 i WEEE-förordningen och omfattas av bemyndigandet i 15 kap. 7 § MB.

7.15 Artikel 16, register mm

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 6 och/eller 28 §§ MB
- Bemyndigande saknas

Art 16.1 st1

Artikel 16.1 st1 ställer krav på att medlemsstaterna ska ha ett register över aktiva producenter. Bestämmelserna återfinns i 10 § WEEE-förordningen och reglerna uppfylls genom EEB-registret (<http://eeb.naturvardsverket.se>). Eventuella ändringar kan genomföras med stöd av 15 kap 6 och/eller 28 §§ MB.

Art 16.2

Artikel 16.2 ställer ett antal krav på det nationella registret i punkten ovan. Bestämmelsen innebär att Naturvårdsverket måste justera EEB-registret, tex genom att öppna för möjligheten att registrera ett behörigt ombud enligt art 17. Medlemsstaterna ska även, utifrån de uppgifter som rapporteras av producenter till registret, sammanställa statistik och sköta den rapportering till EU som krävs enligt direktivet.

7.16 Behörigt ombud (art 17 och 16.1st2)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i:
- Bemyndigande saknas

Varje medlemsstat ska se till att producenter som är etablerade i en annan medlemsstat har rätt att utse en juridisk eller fysisk person som är etablerad på dess territorium till behörigt ombud som ska ansvara för att producentens skyldigheter enligt WEEE-direktiv uppfylls på dess territorium. Att införa regler om behöriga ombud är i och för sig möjligt med stöd av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB. För att systemet med behöriga ombud ska fungera behöver dock sannolikt vissa krav ställas på behöriga ombud som inte direkt följer av direktivet. Ett nytt bemyndigande i MB behövs således om sådana krav ska genomföras på förordningsnivå.

Art 16.1 st2.

Producenter ska registreras via sitt behöriga ombud i de medlemsstater där de inte själva är registrerade.

Art 17.1

Sverige ska se till att utländska företag kan registrera behörigt ombud i Sverige.

Art 17.2

Sverige ska se till att svenska producenter som säljer till slutkonsument i andra EU-länder utser behörigt ombud.

Art 17.3

Behöriga ombud ska utses ombud skriftligen genom fullmakt. Det bör utredas vidare om detta kan göras direkt i EEB- registret.

7.17 Art 22 Sanktioner

☐ Detta är en ny regel   ☐ Denna regel innebär betydande ändringar   ☒ Denna regel innebär små eller inga ändringar   ☒ Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 28 § MB   ☐ Bemyndigande saknas

För överträdelse av vissa bestämmelser i WEEE-förordningen ska miljöstraffavgift tas ut enligt förordningen (2012:259) om miljöstraffavgifter. Det kan bli aktuellt att komplettera dessa bestämmelser.

Enligt 31 § WEEE-förordningen sanktioneras överträdelser av 11, 12-14, 16 (1 och 3), 18 och 19 §§ med böter.

Med det nya direktivet följer ett antal skyldigheter som åligger andra aktörer. När eller om regler med krav på behöriga ombud, distributörer, återvinnare m.fl. införs kommer även dessa krav att behöva kopplas till någon form av sanktion. De bemyndiganden som införs för att möjliggöra att ovanstående krav ställs måste också möjliggöra att kraven åtföljs av straffrättsliga sanktioner. Det bör dock enbart bli fråga om bötesstraff.

Det kan i sammanhanget tilläggas att tillsynsmyndigheten har möjlighet att enligt 26 kap MB meddela förelägganden som även kan förenas med vite.

Sammantaget kan det inte anses föreligga något behov av att ändra nu gällande straffbestämmelser i 29 kap. miljöbalken.

7.18 Inspektion och övervakning (art 23, bilaga 6)

- Detta är en ny regel
- Denna regel innebär betydande ändringar
- Denna regel innebär små eller inga ändringar
- Kan genomföras med stöd av bemyndigande i: 15 kap. 28 § MB
- Bemyndigande saknas

Art 23.1 och 3

Artikeln ställer krav på att medlemsstaterna ska utföra tillsyn för att säkerställa efterlevnad av direktivet. Tillsynen ska som minst omfatta (23.1a) rapporterad information, (23.1b) gränsöverskridande transporter samt (23.1c) verksamheten vid behandlingsanläggningar. Tillsyn enligt 23.1a omfattas redan av kraven på tillsyn i 26-29 §§ WEEE-förordningen även om detta kan vara lämpligt att förtydliga. Artikel 23.1b och 23.3 avser den tillsyn som behövs för att avgöra om exporterade produkter är avfall eller inte och berör hanteringen av gränsöverskridande transporter och 23.1c avser tillståndsfrågor.

Artikel 23.3 innebär att myndigheter som arbetar med tillsyn över gränsöverskridande transporter av avfall har rätt att ta ut tillsynsavgift även för bedömningen om det är EEE eller WEEE som hanteras. Regler om tillsyn finns i WEEE-förordningen 26 kap MB. Det saknas skäl att ändra MB för att genomföra dessa bestämmelser.

Art 23.2 och bilaga 6

Vid transport av begagnad EEE som misstänks vara WEEE anges i bilaga 6 till det omarbetade WEEE-direktivet ett antal kriterier som ska uppfyllas för att export ska få ske. Syftet med reglerna är att undvika att WEEE exporteras i sken av att

vara begagnad EEE. Bestämmelsen bör införas avfallsförordningen eller WEEE-förordningen med stöd av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB.

8 Andra frågor av betydelse vid genomförande av WEEE-direktivet

8.1 Avfallsklassning

Medlemsstaterna ska uppmuntra återanvändning samt förberedelse för återanvändning bland annat genom att se till att WEEE som kan återanvändas samlas in separat redan i insamlingsskedet samt se till att representanter från återanvändningsbranschen ges tillträde till insamlingsplatserna. Dessa bestämmelser innebär en form av nytänkande för svensk avfallshantering. De bör dock kunna införas i avfallsförordningen eller WEEE-förordningen. De bör omfattas av bemyndigandet i 15 kap. 28 § MB.

En grundtanke i svensk avfallshantering har av tradition varit att avfall som slängts med syftet att det är just avfall ska behandlas som avfall och inte får plockas tillbaka. Det är dock svårt att se att det rättsligt sett finns något som hindrar att WEEE tas tillbaka i syfte att förbereda det för återanvändning på det sätt som förespråkas i direktivet. En sådan hantering torde emellertid ställa krav på hur avfallet ska hanteras. Denna fråga bör utredas vidare i genomförandearbetet.

8.2 Avfallsutredningen

Under september 2012 redovisades avfallsutredningen (SOU 2012:56) i vilken föreslås ett antal förändringar, framför allt kopplat till producentansvar för förpackningar och tidningar. Utgångspunkterna för avfallsutredningen har varit att skapa ett effektivt system för miljön, medborgaren och marknaden för förpackningar och tidningar.

I arbetet med genomförande av det nya WEEE-direktivet måste avfallsutredningen beaktas eftersom likartade system är önskvärt för olika typer producentansvar. Detta i syfte att underlätta för producenter, kommuner, användare och andra berörda. Samtidigt fungerar WEEE-hanteringen i Sverige bra ur ett internationellt perspektiv och Sverige framhålls ofta som ett föregångsland, bland annat beroende på vår höga insamling av WEEE. Dessa båda aspekter kräver noggranna överväganden i det fortsatta utredningsarbetet.

Bilaga 1. Förslag till ändringar i miljöbalken

15 kap. Avfall och producentansvar

Gällande lydelse

7 a § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. skyldighet för producenter av förpackningar och av papper för tidningar, tidskrifter, direktreklam, kataloger eller andra liknande pappersprodukter att se till att förpackningarna eller papperet omfattas av ett insamlingssystem för återvinning eller återanvändning,
2. skyldighet för producenter av förpackningar för konsumtionsfärdig dryck gjorda av plast eller metall att se till att insamlingsystemen utformas så att de genom utbetalning av pant eller premie uppmuntrar att förpackningar lämnas tillbaka till systemen,
3. förbud för producenter som avses i 2 att överlåta eller saluföra förpackningar som inte ingår i ett insamlingssystem,
4. skyldighet för producenter som avses i 2 att se till att förpackningarna förses med märkning med uppgifter om insamlingssystemet,
5. tillstånd för yrkesmässig drift av ett sådant insamlingssystem som avses i 1,
6. tillstånd för yrkesmässig tappning av konsumtionsfärdig dryck i förpackningar gjorda av plast eller metall eller införsel till Sverige av konsumtionsfärdig dryck i sådana förpackningar, och
7. avgift vid införsel och annat som behövs för att säkerställa att inhemska och till Sverige införda förpackningar för konsumtionsfärdig dryck gjorda av plast eller metall kan konkurrera på lika villkor.

Föreslagen lydelse

7 a § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. skyldighet för *producenter enligt 6§* att se till att *produkterna* omfattas av ett insamlingssystem för återvinning eller återanvändning,
alternativt
 1. skyldighet för producenter av förpackningar, papper för tidningar, tidskrifter, direktreklam, kataloger eller andra liknande pappersprodukter, *batterier* samt *elektriska och elektroniska produkter* att se till att *produkterna* omfattas av ett insamlingssystem för återvinning eller återanvändning,
 2. skyldighet för producenter av förpackningar för konsumtionsfärdig dryck gjorda av plast eller metall att se till att insamlingsystemen utformas så att de genom utbetalning av pant eller premie uppmuntrar att förpackningar lämnas tillbaka till systemen,
 3. förbud för producenter som avses i 2 att överlåta eller saluföra förpackningar som inte ingår i ett insamlingssystem,
 4. skyldighet för producenter som avses i 2 att se till att förpackningarna förses med märkning med uppgifter om insamlingssystemet,
 5. tillstånd för yrkesmässig drift av ett sådant insamlingssystem som avses i 1,
 6. tillstånd för yrkesmässig tappning av konsumtionsfärdig dryck i förpackningar gjorda av plast eller metall eller införsel till Sverige av konsumtionsfärdig dryck i sådana förpackningar,
 7. avgift vid införsel och annat som behövs för att säkerställa att inhemska och till Sverige införda förpackningar för konsumtionsfärdig dryck gjorda av plast eller metall kan

Gällande lydelse

9 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hanteringen av avfall. Regeringen får överlåta åt kommunerna att meddela sådana föreskrifter. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldighet för kommunerna att lämna information om hanteringen av avfall och om innehållet i avfallsplanerna.

Föreslagen lydelse

konkurrera på lika villkor och

7 b § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om

1. krav på sådana ombud som i enlighet med vad som särskilt föreskrivits utses att fullgöra producentens skyldigheter enligt föreskrifter som meddelats med stöd av detta kapitel.

2. hur ett ombud ska fullgöra producentens skyldigheter som avses i 1

9 § Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om hanteringen av avfall. Regeringen får överlåta åt kommunerna att meddela sådana föreskrifter. Regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer får meddela föreskrifter om skyldighet för kommunerna att *inhämta och* lämna information om hanteringen av avfall, *de system för insamling av avfall som omfattas av föreskrifter som meddelats med stöd av 6 §* och om innehållet i avfallsplanerna.

20 a § Om det behövs av återanvändnings- eller återvinnings-skäl eller andra hälso- eller miljöskäl, får regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer meddela föreskrifter om skyldighet för producent, kommuner eller andra som samlar in avfall som omfattas av producentansvar enligt föreskrifter som meddelats med stöd av 6 § att ge den som i yrkesmässig verksamhet avser att förbereda insamlat avfall för återanvändning tillträde till samlingsplatser.

Skäl för förslagen

15 kap 7 a §

De förslagna ändringarna i 15 kap 7 a § syftar till att göra det möjligt för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att meddela föreskrifter om förhandsgodkännande av insamlingssystem för produkter som omfattas av producentansvar. Två versioner av artikeln redovisas i rapporten. Alternativ 1 innebär att man beslutar att man för samtliga produkter som omfattas av producentansvar ger möjlighet för regeringen eller den myndighet regeringen utser att ställa krav på förhandsgodkända insamlingssystem. Alternativ 2 innebär att vi enbart lägger till denna möjlighet kopplat till batterier och elektriska och elektroniska produkter.

15 kap 7 b §

Bestämmelsen är ny och syftar till att göra det möjligt för regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer att ställa krav på behöriga ombud som i viss mån går utöver vad som krävs enligt det nya WEEE-direktivet. Detta behövs för att det ska vara möjligt att etablera ett ändamålsenligt och fungerande system med behöriga ombud i den mening som avses i direktivet. Se vidare avsnitt 7.16 i huvudrapporten.

15 kap 9 §

Ett nytt bemyndigande införs för att säkerställa att kraven i artikel 5, om inrättande av insamlingssystem, uppfylls på bästa sätt. Bemyndigandet ger regeringen eller den myndighet regeringen utser möjlighet att ställa krav på kommuner att inhämta och lämna uppgifter till producenterna eller tredje part som agerar på deras räkning om hur insamlingssystem för avfall som omfattas av producentansvar ska samordnas med kommunens system för avfallshantering. Informationen inhämtas lämpligen genom samråd. Se närmare avsnitt 7.4 i huvudrapporten.

15 kap 20 a §

En ny bestämmelse för genomförande av artikel 6. Genom bestämmelser ges regeringen eller den myndighet som regeringen bestämmer rätt att föreskriva att företrädare för återanvändningsbranschen ska ges tillträde till insamlingsplatser i syfte att kunna förbereda insamlat avfall för återanvändning. Se vidare avsnitt 7.5 i huvudrapporten.

Bilaga 2, Konsekvensutredning

Konsekvensutredning gällande förslag till ändringar i miljöbalken

Det nya WEEE-direktivet, Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning (WEEE), ställer nya krav på medlemsstaterna och berörda aktörer. De nya kraven kommer huvudsakligen att genomföras på förordnings- eller föreskriftsnivå. För detta ändamål behöver dock ett antal nya bemyndiganden införas i 15 kap. miljöbalken (MB).

Regeringen eller den myndighet regeringen bestämmer föreslås få rätt att meddela föreskrifter om

- tillstånd för yrkesmässig drift av insamlingssystem kopplade till producentansvaret för WEEE och batterier,
- skyldighet för kommuner och återanvändare att samverka/samarbeta i frågor rörande återanvändning respektive förberedelse för återanvändning av WEEE
- villkor för att få utses som behörigt ombud för en producent av elektriska eller elektroniska produkter,
- hur det behöriga ombudet ska fullgöra producentens skyldigheter
- skyldighet för kommuner att medverka i samråd gällande information om och hantering av WEEE.

Det är givetvis av betydelse hur ett bemyndigande utformas och att det inte ger regeringen, eller den myndighet regeringen utser, alltför långtgående befogenheter. Bemyndigandet måste begränsas till vad som kan anses nödvändigt och befogat. De bemyndiganden som nu är aktuella behövs för genomförandet av EU-lagstiftning. Det är således EU-direktivet som utgör den huvudsakliga ramen för hur bemyndigandena ska utformas.

Vad en konsekvensutredning ska innehålla anges i 6 § förordning (2007:1244) om konsekvensanalys vid regelgivning. Det är dock svårt att se att bemyndigandena i sig kan antas föranleda några sådana konsekvenser som en konsekvensbeskrivning syftar till att beskriva. Först när ett bemyndigande tas i anspråk kan de sägas få konsekvenser. En konsekvensutredning kommer givetvis att genomföras av de regeländringar som sedermera kommer att föreslås med stöd av bl.a. de nu aktuella bemyndigandena.

Enligt 5 § förordning (2007:1244) om konsekvensanalys vid regelgivning får en myndighet besluta om föreskrifter utan att genomföra en konsekvensutredning under förutsättning att det kan bedömas att det saknas skäl för att genomföra en sådan. En sådan behovsbedömning ska dokumenteras.

Mot bakgrund av vad som ovan anförts bedömer Naturvårdsverket att det saknas skäl att genomföra en konsekvensutredning.

Förankring

Följande personer har deltagit på referensgruppsmöte eller på annat sätt bidragit till arbetet:

- Magnus Frantzell, Belysningsbranschen
- Matts Spångberg, EHL
- Jessica Christiansen, Avfall Sverige
- Sven Lundgren, Avfall Sverige
- Jon Nilsson-Djerf, Avfall Sverige
- Jan-Olof Eriksson, El-Kretsen
- Ulrika Eliasson, El-Kretsen
- Martin Seeger, El-Kretsen
- Tomas Tengå, EÅF
- Josef Tapper, EÅF
- Isak Öhrlund, EÅF
- Elinor Kruse, Teknikföretagen
- Vivike Ihd, Återvinningsföretagen
- Britt Sahleström, Återvinningsföretagen
- Ewa Groth, Stena Metall
- Olof Christanson, Stena Metall
- Phär Oscár, Stena Metall
- Mikael Lekbeck, Simms
- Ann Christiansson, Svensk Handel
- Åsa Fröjd, Göteborgs kommun
- Martin Hansson, Elsäkerhetsverket
- Johan Jarelin, Konsumentverket
- Per Baumann, Svensk Dagligvaruhandel
- Mats Holme, Branschkansliet
- Klas Elm, Branschkansliet
- Ulrika Floberg, Branschförening för storhushåll

Följande personer inom Naturvårdsverket har deltagit i projektarbetsgruppen:

- Carola Svedberg, Gfo
- Lena Jacobson, Gfo
- Ingela Grudin, Gfo
- Lars Eklund, Gfo
- Agnes Andersson, Gfo
- Henrik Sandström, Gtk
- Helene Lindqvist, Gtk

Följande enhets och sektionschefer har deltagit i projektets styrgrupp:

- Marcus Carlsson Reich, Ue
- Erika Ekman/Torunn Hoffset, Gpo
- Jon Engström, Gfo

Projektledare

- Pär Ångerheim
- Ylva Lindén

Naturvårdsverket har även förankrat sina slutsatser med de övriga nordiska länderna. Detta har främst skett via ett projekt kopplat till införandet av direktivet som finansierats av Nordiska ministerrådet.

Förslag till genomförande av Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning

GENOMFÖRANDEPROMEMORIA

Denna promemoria syftar till att förenkla granskningen av det förslag till genomförande av direktiv 2012/19/EU som redovisas i huvudhandlingen. I de båda vänsterkolumnerna i nedanstående tabell redovisas varje bestämmelse i direktivet separat. I högerkolumnerna redovisas de bestämmelser som uppfyller eller föreslås genomföra direktivet. Författningstext som redovisas i kursiv stil motsvarar ändringsförslag enligt huvudhandlingen medan övrig författningstext återges i normalt typsnitt i sin nuvarande lydelse. I högerkolumnen finns också kommentarer där sådana har bedömts erforderliga.

Direktivet föreslås huvudsakligen genomföras i en ny förordning, Förordning om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall.

Förkortningar som används i tabellen avser följande.

MB Miljöbalken

FPE Förordningen om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

FMA Förordningen om miljöstraffavgifter

AF Avfallsförordningen

MTF Miljötillsynsförordningen

FMH Förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd

Art	Direktivets lydelse	Genomförande	Förslag till författningstext/kommentar
1	Syfte I detta direktiv fastställs åtgärder som syftar till att skydda miljön och människors hälsa genom att i enlighet med artiklarna 1 och 4 i direktiv 2008/98/EG förebygga eller minska de negativa följderna av generering och hantering av avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk och elektronisk utrustning (WEEE) samt minska resursanvändningens allmänna påverkan och få till stånd en effektivisering av denna användning, och därigenom bidra till en hållbar utveckling.	1 § FPE	<i>I § Syftet med denna förordning är att bidra till en hållbar utveckling genom att elprodukter utformas och framställs på sådant sätt att uppkomsten av avfall förebyggs och, i fråga om det avfall som ändå uppkommer, att</i> <i>4. producenter ska tillhandahålla system för insamling av elavfallet,</i> <i>5. elavfallet kan återvinnas, varvid förberedelse för återanvändning och materialåtervinning ska prioriteras,</i> <i>6. de mål för insamling och återvinning som anges i bilaga 3 och 4 till denna förordning nås.</i>

2	Tillämpningsområde 1. Detta direktiv ska gälla elektrisk och elektronisk utrustning (EEE) enligt följande: a) Från och med den 13 augusti 2012 till och med den 14 augusti 2018 (övergångsperiod), med förbehåll för punkt 3, för EEE som omfattas av de kategorier som förtecknas i bilaga I. Bilaga II innehåller en vägledande förteckning över EEE som omfattas av de kategorier som förtecknas i bilaga I. b) Från och med den 15 augusti 2018, med förbehåll för punkterna 3 och 4, för all EEE. All EEE ska klassificeras inom ramen för de kategorier som förtecknas i bilaga III. Bilaga IV innehåller en icke uttömmande förteckning över EEE som omfattas av de kategorier som förtecknas i bilaga III (öppet tillämpningsområde). 2. Detta direktiv ska inte påverka tillämpningen av de krav som föreskrivs i unionslagstiftningen om säkerhet och hälsa, kemikalier, särskilt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) och inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet (3) eller i särskild unionslagstiftning om avfallshantering och produktutformning. 3. Detta direktiv ska inte tillämpas på följande typer av EEE: a) Utrustning som är nödvändig för att skydda medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen, inbegripet vapen, ammunition och krigs-	5-9 §§ FPE	<i>5 § Denna förordning ska till och med den 14 augusti 2018 tillämpas på de produktkategorier och produkter som anges i bilaga 1.</i> <i>Från och med den 15 augusti 2018 ska förordningen istället tillämpas på de produktkategorier och produkter som anges i bilaga 2.</i> <i>6 § Denna förordning ska inte tillämpas på följande typer av elprodukter:</i> <i>1) Produkter som är nödvändiga för att skydda medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen, inbegripet vapen, ammunition och krigsmateriel avsedda för specifika militära ändamål.</i> <i>2) Produkter som är särskilt utformade och installerade som en del av en annan utrustningstyp som undantas från eller inte omfattas av direktivets tillämpningsområde och som endast fungerar som en del av den utrustningen.</i> <i>3) Glödlampor.</i> <i>7 § Utöver de produkter som anges i 6 § ska denna förordning, från och med den 15 augusti 2018, inte tillämpas på följande elprodukter:</i> <i>1) Produkter som är utformade för att sändas ut i rymden.</i> <i>2) Storskaliga stationära industriverktyg.</i> <i>3) Storskaliga fasta installationer, med undantag för produkter som finns i sådana installationer, men som inte är särskilt utformad och installerad som en del av sådana installationer.</i> <i>4) Transportmedel för personer eller varor, med undantag för elektriska tvåhjuliga fordon som inte är typgodkända.</i> <i>5) Mobila maskiner som inte är avsedda att användas för transporter på väg och som uteslutande görs tillgängliga för yrkesmässig användning.</i> <i>6) Produkter som särskilt utformats uteslutande för forsknings- och utvecklingssyften och som endast görs tillgängliga mellan företag.</i> <i>7) Medicintekniska produkter och medicintekniska produkter för in vitro-diagnostik, när sådana produkter förväntas bli smittosamma innan deras livslängd är slut, och aktiva medicintekniska produkter för implantation.</i>

materiel avsedda för specifika militära ändamål. b) Utrustning som är särskilt utformad och installerad som en del av en annan utrustningstyp som undantas från eller inte omfattas av direktivets tillämpningsområde och som endast fungerar som en del av den utrustningen. c) Glödlampor. 4. Utöver den utrustning som anges i punkt 3 ska detta direktiv, från och med den 15 augusti 2018, inte tillämpas på följande BEE: a) Utrustning utformad för att sändas ut i rymden. b) Storskaliga stationära industriverktyg. c) Storskaliga fasta installationer, med undantag för utrustning som finns i sådana installationer, men som inte är särskilt utformad och installerad som en del av sådana installationer. d) Transportmedel för personer eller varor, med undantag för elektriska tvåhjuliga fordon som inte är typgodkända. e) Mobila maskiner som inte är avsedda att användas för transporter på väg och som uteslutande görs tillgängliga för yrkesmässig användning. f) Utrustning som särskilt utformats uteslutande för forsknings- och utvecklingssyften och som endast görs tillgänglig mellan företag. g) Medicintekniska produkter och medicintekniska produkter för <i>in vitro</i>-diagnostik, när sådana produkter förväntas bli smittosamma innan deras livslängd är slut, och aktiva medicintekniska produkter		<i>8 § Om en bestämmelse som meddelats med stöd av strålskyddslagen (1988:220) avviker från denna förordning, gäller den bestämmelsen.</i> <i>9 § Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) och inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet eller av annan unionslagstiftning om kemikalier, avfallshantering, produktutformning och säkerhet och hälsa.</i>

	för implantation. 5. Senast den 14 augusti 2015 ska kommissionen se över det tillämpningsområde för detta direktiv som anges i punkt 1 b, inbegripet parametrar för att skilja mellan stor och liten utrustning i bilaga III, och lägga fram en rapport om detta för Europaparlamentet och rådet. Rapporten ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag.		
3	Definitioner 1. I detta direktiv gäller följande definitioner: a) <i>elektrisk och elektronisk utrustning eller EEE</i>: utrustning som är beroende av elektrisk ström eller elektromagnetiska fält för att fungera korrekt samt utrustning för generering, överföring och mätning av sådan ström och sådana fält och som är avsedda att användas med en spänning på högst 1 000 volt växelström eller 1 500 volt likström. b) <i>storskaliga stationära industriverktyg</i>: en grupp storskaliga maskiner, utrustning och/eller komponenter, som fungerar tillsammans för en viss tillämpning, som installeras permanent och monteras ned av yrkesmän på en viss plats samt används och underhålls av yrkesmän i en industriell produktionsanläggning eller anläggning för forskning och utveckling. c) <i>storskalig fast installation</i>: storskalig kombination av flera slags maskiner och, där så är tillämpligt, av andra anordningar, som i) sätts samman, installeras och nedmonteras av yrkesmän, ii) är avsedda att användas perma-	2-3 §§ FPE	2 § I denna förordning avses med: <i>elprodukt</i>: produkt eller utrustning som behöver elektrisk ström eller elektromagnetiska fält för att åtminstone en av produktens avsedda funktioner ska fungera korrekt samt produkter för generering, överföring och mätning av sådan ström och sådana fält, om produkten är avsedd att användas med en spänning på högst 1 000 volt växelström eller 1 500 volt likström. <i>elavfall</i>: elprodukter som blivit avfall, inklusive alla komponenter, utrustningsdelar och förbrukningsvaror som utgör del av produkten då den blir avfall. <i>producent</i>: Varje fysisk eller juridisk person som, oberoende av försäljningsmetod, inklusive distansförsäljning, 1. är etablerad i Sverige och tillverkar och under eget namn eller varumärke eller låter utforma eller tillverka elprodukter och säljer den i Sverige under eget namn eller varumärke, 2. är etablerad i Sverige och i Sverige under eget varumärke säljer produkter som tillverkats av andra leverantörer, varvid säljaren inte ska betraktas vara producent om producentens varumärke förekommer på produkten i enlighet med 1, 3. är etablerad i Sverige och yrkesmässigt i Sverige släpper ut elprodukter från tredjeland eller annan medlemsstat, eller 4. säljer elprodukter genom distanskommunikation direkt till privathushåll eller andra användare än privathushåll i en medlemsstat och är etablerad i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland Med producent avses inte den som endast tillhandahåller finansiering enligt överenskommelse om lån, leasing, hyrning eller avbetalningsköp som hänför sig till en produkt, oavsett om överenskommelsen innebär att äganderätten till produkten kommer eller kan komma att överföras.

nent som en del av en byggnad eller en struktur på en på förhand bestämd och särskilt avsedd plats, och iii) endast kan ersättas av samma särskilt utformade utrustning. d) <i>mobil maskin som inte är avsedd att användas för transporter på väg</i>: maskin, med en inbyggd källa för kraftgenerering, vars funktion kräver endera mobilitet eller kontinuerlig eller halvkontinuerlig förflyttning mellan en följd av fasta arbetsstationer under arbetet. e) <i>avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning eller WEEE</i>: elektrisk eller elektronisk utrustning som enligt definitionen i artikel 3.1 i direktiv 2008/98/EG är avfall, inklusive alla komponenter, utrustningsdelar och förbrukningsvaror som utgör del av produkten då denna kasseras. f) <i>producent</i>: varje fysisk eller juridisk person som, oberoende av försäljningsmetod, inklusive genom distanskommunikation i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG av den 20 maj 1997 om konsumentskydd vid distansavtal , i) är etablerad i en medlemsstat och tillverkar EEE under eget namn eller varumärke eller låter utforma eller tillverka EEE och saluför den på marknaden under eget namn eller varumärke, inom den medlemsstatens territorium, ii) är etablerad i en medlemsstat och på den medlemsstatens territorium, och under sitt eget namn eller varumärke återförsäljer utrustning som tillverkats av andra leverantörer, varvid återförsäljaren inte ska		3 § I denna förordning avses med: <i>direktiv 2012/19/EU</i>: Europaparlamentets och rådets direktiv <u>2012/19/EU</u> av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning (WEEE), <i>konsumentprodukt</i>: elprodukt som typiskt sett kan förekomma i hushåll. Elprodukter som sannolikt kommer att användas både av hushåll och av andra användare, ska anses vara konsumentprodukter. <i>professionell produkt</i>: elprodukt som inte är en konsumentprodukt <i>återförsäljare</i>: varje fysisk eller juridisk person som säljer elprodukter direkt till slutanvändare <i>etablerad i Sverige</i>: bedriver verksamhet i Sverige som är registrerad hos Bolagsverket <i>tillhandahållande på marknaden</i>: varje leverans av en produkt för distribution, konsumtion eller användning i Sverige i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller gratis. <i>utsläppande på marknaden</i>: yrkesmässigt tillhandahållande för första gången av en produkt i Sverige. <i>finansieringsavtal</i>: avtal eller arrangemang beträffande lån, leasing, hyra eller avbetalningsköp som hänför sig till en elprodukt, oavsett om det godkänt insamlingsystem: insamlingsystem som godkänts enligt denna förordning och som inrättats för insamling och hantering av konsumentprodukter som blivit elavfall. <i>avlägsnande</i>: varje manuell, mekanisk, kemisk eller metallurgisk behandling som resulterar i att farliga ämnen, blandningar och komponenter begränsas till ett identifierbart flöde eller till en identifierbar del i behandlingsprocessen. Ett ämne, en blandning eller en komponent ska anses identifierbar om det eller den kan kontrolleras för att fastställa om behandlingen har skett på ett miljövänligt sätt <i>farliga ämnen</i>: ämne som klassificerats eller som kommer att klassificerats som farligt enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, ändring och upphävande av direktiven 67/548/EEG

betraktas som "producent" om producentens varumärke förekommer på utrustningen i enlighet med led i, iii) är etablerad i en medlemsstat och yrkesmässigt på marknaden i den medlemsstaten släpper ut EEE från ett tredjeländ eller från en annan medlemsstat, eller iv) säljer EEE genom distanskommunikation direkt till privat-hushåll eller andra användare än privathushåll i en medlemsstat och är etablerad i en annan medlemsstat eller i ett tredjeländ. Den som endast tillhandahåller finansiering enligt ett finansieringsavtal ska inte anses vara "producent", såvida inte denna också agerar som producent i den mening som avses i leden i till iv. g) <i>distributör</i>: varje fysisk eller juridisk person i distributörskedjan som tillhandahåller EEE på marknaden. Denna definition hindrar inte att distributören samtidigt är producent i den mening som avses i led f. h) <i>WEEE från privathushåll</i>: WEEE som kommer från privathushåll och WEEE som kommer från handel, industri, institutioner och andra källor, som på grund av sin beskaffenhet och kvantitet är likvärdigt det som kommer från privathushåll. EEE som sannolikt kommer att användas av både privathushåll och andra användare än privathushåll ska anses vara WEEE från privathushåll. i) <i>finansieringsavtal</i>: avtal eller arrangemang beträffande lån, leasing, hyra eller avbetalningsköp som hänför sig till en utrustning, oavsett om det följer av villkoren i	och 1999/45/EG samt ändring av förordning (EG) nr 1907/2006 <i>förbehandling</i>: sådan behandling som avses i 27 § avfallsförordningen (2011:927), <i>storskaliga stationära industriverktyg</i>: storskalig kombination av flera slags maskiner och, där så är tillämpligt, av andra anordningar, som a) sätts samman, installeras och nedmonteras av yrkesmän, b) är avsedda att användas permanent som en del av en byggnad eller en struktur på en på förhand bestämd och särskilt avsedd plats, och c) endast kan ersättas av summa särskilt utformade produkt. <i>storskalig fast installation</i>: en grupp storskaliga maskiner, produkter och/eller komponenter, som fungerar tillsammans för en viss tillämpning, som installeras permanent och monteras ned av yrkesmän på en viss plats samt används och underhålls av yrkesmän i en industriell produktionsanläggning eller anläggning för forskning och utveckling. <i>mobil maskin som inte är avsedd att användas på väg</i>: maskin, med en inbyggd källa för kraftgenerering, vars funktion kräver endera mobilitet eller kontinuerlig eller halvkontinuerlig förflyttning mellan en följd av fasta arbetsstationer under arbetet. <i>medicinska produkter</i>: medicinteknisk produkt eller tillbehör i den mening som avses i artikel 1.2 a respektive b i rådets direktiv 93/42/EEG av den 14 juni 1993 om medicintekniska produkter och som är en elprodukt. <i>medicinsk produkt avsedd för in vitro-diagnostik</i>: medicinteknisk produkt avsedd för in vitrodiagnostik eller tillbehör i den mening som avses i artikel 1.2 b respektive c i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/79/EG av den 27 oktober 1998 om medicintekniska produkter för in vitro-diagnostik och som är en elprodukt. <i>aktiv medicinteknisk produkt för implantation</i>: Aktiv medicinteknisk produkt för implantation i den mening som avses i artikel 1.2 c i rådets direktiv 90/385/EEG av den 20 juni 1990 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om aktiva medicintekniska produkter för implantation som är en elprodukt

det avtalet eller arrangemanget eller i ett parallellavtal eller -arrangemang att äganderätten till utrustningen kommer eller kan komma att överföras. j) <i>tillhandahållande på marknaden</i>: varje leverans av en produkt för distribution, konsumtion eller användning på marknaden i en medlemsstat i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller gratis. k) <i>utsläppande på marknaden</i>: yrkesmässigt tillhandahållande för första gången av en produkt på marknaden inom en medlemsstats territorium. l) <i>avlägsnande</i>: varje manuell, mekanisk, kemisk eller metallurgisk behandling som resulterar i att farliga ämnen, blandningar och komponenter begränsas till ett identifierbart flöde eller till en identifierbar del i behandlingsprocessen. Ett ämne, en blandning eller en komponent ska anses identifierbar om det eller den kan kontrolleras för att fastställa om behandlingen har skett på ett miljövänligt sätt. m) <i>medicintekniska produkter</i>: medicinteknisk produkt eller tillbehör i den mening som avses i artikel 1.2 a respektive b i rådets direktiv 93/42/EEG av den 14 juni 1993 om medicintekniska produkter (1) och som är en EEE. n) <i>medicinteknisk produkt avsedd för in vitro-diagnostik</i>: medicinteknisk produkt avsedd för <i>in vitro</i>-diagnostik eller tillbehör i den mening som avses i artikel 1.2 b respektive c i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/79/EG av den 27 oktober 1998 om medicintek-	<i>4 § Termer och uttryck som i övrigt används i denna förordning har samma betydelse som i miljöbalken och avfallsförordningen (2011:922).</i> Kommentar: De flesta av definitionerna i direktivet genomförs i förordningen i enlighet med direktivets ordalydelse. Vissa av begreppen i direktivet får dock en annan benämning i den svenska förordningen, men ges samma innebörd som motsvarande begrepp i direktivet. Det gäller elektriska och elektroniska produkter (BEE), avfall som utgörs av sådana produkter (WEEB) och WEEE från privathushåll. Därutöver definieras ytterligare några begrepp som används i den svenska förordningen; återförsäljare, konsumentprodukt, professionell produkt, etablerad i Sverige, förbehandling, farliga ämnen och godkänt insamlingssystem. I direktivet definieras begreppet distributör. Med de bestämmelser vi föreslår kommer dock inte detta begrepp att användas. I förordningen definieras istället återförsäljare.

	niska produkter för <i>in vitro</i>-diagnostik (2) och som är en EEE. o) <i>aktiv medicinteknisk produkt för implantation</i>: aktiv medicinteknisk produkt för implantation i den mening som avses i artikel 1.2 c i rådets direktiv 90/385/EEG av den 20 juni 1990 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om aktiva medicintekniska produkter för implantation (3) som är en EEE. 2. De definitioner av <i>farligt avfall, insamling, separat insamling, förebyggande, återanvändning, behandling, återvinning, förberedelse för återanvändning, materialåtervinning och bortskaffande</i> som anges i artikel 3 i direktiv 2008/98/EG ska gälla.		
4	Utformning av produkter Medlemsstaterna ska, utan att det påverkar tillämpningen av kraven i unionslagstiftningen om en välfungerande inre marknad och om produktutformning, inbegripet direktiv 2009/125/EG, uppmuntra samarbete mellan producenter och materialåtervinningsföretag samt åtgärder för att främja sådan utformning och tillverkning av EEE som syftar till lättare återanvändning, demontering och återvinning av WEEE, dess beståndsdelar och material. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder så att de ekodesignkrav som ska underlätta återanvändning och behandling av WEEE och som fastställdes inom ramen för direktiv 2009/125/EG tillämpas och att producenterna inte genom särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser förhindrar att WEEE återanvänds,	12 §§ PFE	<i>12 § En producent ska se till att elprodukter som sätts på den svenska marknaden inte genom särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser försvårar förberedelse för återanvändning av elavfall, såvida dessa konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser inte har avgörande fördelar till exempel med hänsyn till skyddet av miljön och/eller säkerhetskrav.</i> Kommentar: I 11 § PFE återfinns en bestämmelse som genomför ett krav i batteridirektivet (2006/66/EG) på att produkter ska vara sammansatta på ett sådant sätt att batterier lätt kan avlägsnas.

	såvida inte särskilda konstruktions-egenskaper eller tillverkningsprocesser har avgörande fördelar, till exempel med hänsyn till skyddet av miljön och/eller säkerhetskrav.		
5	Separat insamling		
5.1	Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder för att minimera bortskaffandet av WEEE i form av osorterat kommunalt avfall, se till att allt insamlat WEEE behandlas korrekt och att WEEE i hög grad insamlas separat, särskilt vad gäller temperaturreglingsutrustning som innehåller ozonnedbrytande ämnen och fluorerade växthusgaser, lysrörslampor som innehåller kvicksilver, solcellspaneler och liten utrustning som avses i kategorierna 5 och 6 i bilaga III.	25 § AF	25 § 1 st AF Den som innehar avfall som utgörs av elektriska och elektroniska produkter ska 1. sortera ut det samt hantera det skilt från annat avfall och på ett sätt som underlättar återvinning eller annan hantering som är godtagbar från miljösynpunkt, och 2. lämna det till ett insamlingssystem som en producent, en kommun eller någon annan tillhandahåller för det ändamålet. Kommentar: Art 5.1 behöver därutöver i nuläget inte genomföras särskilt i svensk författning.
5.2	För WEEE från privathushåll ska medlemsstaterna se till att a) det inrättas system som gör det möjligt för slutanvändarna och distributörerna att avgiftsfritt återlämna sådant avfall. Medlemsstaterna ska se till att det i synnerhet i förhållande till befolkningstätheten finns ett nödvändigt antal insamlingsplatser som är lätt tillgängliga, b) distributörer som tillhandahåller en ny produkt är ansvariga för att sådant avfall kan återlämnas till distributören avgiftsfritt på en till-en-basis, under förutsättning att den återlämnade utrustningen är av samma typ och har fyllt samma funktion som den tillhandahållna utrustningen. Medlemsstaterna får göra undantag från denna bestämmelse, under förutsättning att det inte blir svårare för slutanvändarna att återlämna WEEE och att det	17, 19, 21-30 §§ FPE	<i>17 § andra stycket</i> <i>Återförsäljare och slutanvändare ska avgiftsfritt kunna lämna elavfall till en producent eller ett godkänt insamlingssystem.</i> <i>19 § En producent ska upprätta eller delta i individuella eller kollektiva insamlingssystem för elavfall som gör det möjligt för slutanvändare och distributörer att återlämna elavfall.</i> <i>21 § Ett insamlingssystem för elavfall ska</i> 1. ge god service till den som kan tänkas vilja lämna elavfall till systemet, 2. ha en lämplig geografisk spridning med hänsyn till de sålda produkternas förväntade användning, livslängd och övriga omständigheter, 3. underlätta utsorteringen av elavfall från annat avfall, 4. främja återanvändning och förberedelse för återanvändning av hela eller delar av produkten, och 5. vara utformat så att de som hanterar avfallet inte på grund av produkternas beskaffenhet utsätts för säkerhets- eller hälsorisk. <i>22 § Ett insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit elavfall ska innan det tas i bruk godkännas</i>

förblir avgiftsfritt för slutanvändarna. Medlemsstater som utnyttjar detta undantag ska informera kommissionen om detta, c) distributörerna tillhandahåller insamling, hos återförsäljare för EEE i butiker med en försäljningsyta avsedd för EEE på minst 400 m², eller i deras omedelbara närhet, av mycket små WEEE (där ingen yttre dimension överstiger 25 cm) kostnadsfritt för slutanvändare och utan krav på att köpa EEE av motsvarande typ, såvida inte en bedömning har visat att alternativa befintliga strukturer för insamling sannolikt är minst lika effektiva. Dessa bedömningar ska göras tillgängliga för allmänheten. Insamlad WEEE ska behandlas korrekt i enlighet med artikel 8, d) utan att det påverkar a, b och c, producenter tillåts att inrätta och driva individuella och/eller kollektiva system för återlämnande av WEEE från privathushåll, förutsatt att dessa står i överensstämmelse med målen med detta direktiv, e) med beaktande av nationella och inom unionen gällande hälso- och säkerhetsstandarder, på de återlämningsställen som avses i a, b och c det är möjligt att vägra att återta WEEE som på grund av kontaminering innebär en hälso- eller säkerhetsrisk för personalen. Medlemsstaterna ska inrätta särskilda arrangemang för sådant WEEE. Medlemsstaterna får tillhandahålla särskilda arrangemang för återlämnande av WEEE i enlighet med a, b och c för de fall då utrustningen inte innehåller sina väsentliga kompo-	av Naturvårdsverket. <i>För att bli godkänt ska ett sådant system som avses i första stycket, förutom kraven i 21 §, också</i> 1. vara fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige, 2. ställa finansiell garanti enligt 18 § för samtliga producenter som ingår i systemet, 3. ha insamlingsplatser i alla kommuner, om det inte finns alternativa lösningar som kan anses uppfylla kraven på service och tillgänglighet, 4. ta emot alla typer av konsumentprodukter som blivit elavfall, 5. redovisa för Naturvårdsverket vad som framkommit vid samråd med berörda kommuner enligt 39-41 §§, 6. uppfylla de krav som ställs på insamling, behandling och bortskaffande av avfall enligt andra föreskrifter om avfallshantering, 7. ge service åt kommuner genom att elavfall kan lämnas till insamlingssystemet, eller hämtas av någon som företräder insamlingssystemet, på åtminstone den plats eller en av de platser som den berörda kommunen har anordnat för sin hantering av elavfall. Kommunen och producenten får komma överens om avvikelser från detta krav. <i>Naturvårdsverket får meddela närmare föreskrifter om krav för godkännande av ett insamlingssystem.</i> <i>27 § Återförsäljare ska avgiftsfritt ta emot konsumentprodukter som blivit elavfall som lämnas till återförsäljaren på försäljningsstället i samband med försäljning av en ny produkt som är av samma typ eller har fyllt samma funktion som det återlämnade elavfallet</i> <i>28 § Återförsäljare med en butiksyta avsedd för försäljning av elprodukter som överstiger 400 m² ska avgiftsfritt tillhandahålla insamling av mycket smått elavfall, vars yttermått inte i något avseende överstiger 25 cm, från konsumentprodukter. Insamlingspunkten ska finnas i butiken eller i dess omedelbara närhet.</i> <i>30 § Godkända insamlingssystem och återförsäljare får vägra att ta emot elavfall som på grund av kontaminering kan innebära hälso- eller säkerhetsrisk</i>

	nenter eller innehåller annat avfall än WEEE.		<i>för personal som ska hantera avfallet.</i> Kommentar: I fråga om hantering av kontaminerat avfall finns bestämmelser i bl.a. avfallsförordningen och strålskyddslagen (1988:220).
5.3	Medlemsstaterna får utse de aktörer som har tillstånd att samla in WEEE från privathushåll som avses i punkt 2.	22- 26 §§ FPE	22 § Ett insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit elavfall ska innan det tas i bruk godkännas av Naturvårdsverket. <i>För att bli godkänt ska ett sådant system som avses i första stycket, förutom kraven i 21 §, också</i> 1. vara fysisk eller juridisk person etablerad i Sverige, 2. ha tillräcklig likviditet för att kunna ställa finansiell garanti enligt 18 § för samtliga producenter som ingår i systemet, 3. ha insamlingsplatser i alla kommuner, om det inte finns alternativa lösningar som kan anses uppfylla kraven på service och tillgänglighet, 4. redovisa för Naturvårdsverket vad som framkommit vid samråd med berörda kommuner enligt 39-41 §§, 5. uppfylla de krav som ställs på insamling, behandling och bortskaffande av avfall enligt andra föreskrifter om avfallshantering, 6. ge service åt kommuner genom att elavfall kan lämnas till insamlingssystemet, eller hämtas av någon som företräder insamlingssystemet, på åtminstone den plats eller en av de platser som den berörda kommunen har anordnat för sin hantering av elavfall. Kommunen och producenten får komma överens om avvikelser från detta krav. <i>Naturvårdsverket får meddela närmare föreskrifter om krav för godkännande av ett insamlingssystem.</i> 23 § Ett godkänt insamlingssystem ska 1. samverka med övriga godkända insamlingssystem för att på lämpligt sätt fördela ansvaret för insamlade och behandlade mängder elavfall, 2. ha rutiner för återbetalning av avgifter som erlagts till systemet för elprodukter som släppts ut på marknaden utanför Sverige 3. underrätta Naturvårdsverket om alla sådana förändringar i verksamheten som kan medföra att kraven för godkännande enligt 23 och 24 §§ eller föreskrifter som meddelats med stöd av 24 § inte längre uppfylls, 4. föra anteckningar om insamlade och behandlade mängder elavfall samt om var och på vilket sätt elavfallet behandlats. In-

			<i>samlingsssystemet ska ge Naturvårdsverket möjlighet att ta del av anteckningarna.</i> <i>24 § En ansökan om godkännande av ett insamlings-system ska vara skriftlig och lämnas in till Naturvårdsverket. Ansökan ska innehålla de uppgifter som möjliggör en bedömning av om kraven i 21 och 22 §§ och i föreskrifter meddelade med stöd 22 § uppfylls.</i> <i>25 § Ett insamlingsssystem ska godkännas om det uppfyller kraven i 21 och 22 §§ och i föreskrifter meddelade med stöd av 22 §.</i> <i>26 § Ett godkännande av ett insamlingsssystem ska återkallas av tillståndsmyndigheten om insamlings-systemet inte längre uppfyller kraven för godkännande enligt 21 och 22 §§ eller föreskrifter meddelade med stöd av 22 §.</i>
5.4	Medlemsstaterna får kräva att allt WEEE som lämnas vid insamlingsplatser i enlighet med punkterna 2 och 3 överlämnas till producenterna eller till tredje parter som agerar för deras räkning eller, i syfte att förbereda återanvändningen, till utsedda inrättningar eller företag.	29 § FPE	29 § Återförsäljare ska lämna insamlade konsumentprodukter som blivit elavfall till en producent eller till ett godkänt insamlingsssystem som har rätt att hantera det aktuella avfallet.
5.5	För annat WEEE än WEEE från privathushåll ska medlemsstaterna, utan att det påverkar tillämpningen av artikel 13, säkerställa att producenterna eller en tredje part som handlar för deras räkning ser till att sådant avfall samlas in.	19 § FPE	Se ovan, under art 5.2.
6	Bortskaffande och transport av insamlat WEEE		
6.1	Medlemsstaterna ska förbjuda bortskaffande av separat insamlat WEEE som ännu inte har behandlats i enlighet med artikel 8.	28 § AF	28 § Avfall som utgörs av elektriska och elektroniska produkter får återvinnas, fragmenteras, förbrännas, deponeras eller bortskaffas på annat sätt endast om i. produkterna har förbehandlats i en sådan verksamhet som anges i 27 §, och den förbehandlande verksamheten har personal eller system för kvalitet eller miljöledning som certifierats av ett organ vars kompetens för uppgiften har styrkts genom ackreditering

			enligt lagen (2011:791) om ackreditering och teknisk kontroll, eller 2. produkterna har förbehandlats utomlands på ett sätt som motsvarar kraven i direktiv <u>2002/96/EG</u>. Certifieringen enligt <u>första stycket 1</u> ska avse den kompetens eller det system för kvalitet eller miljöledning som behövs med hänsyn till det ändamål som anges i <u>27 §</u> och de föreskrifter som meddelats med stöd av <u>27 §</u>.
6.2	Medlemsstaterna ska se till att insamlingen och transporten av separat insamlat WEEE görs på ett sådant sätt att optimala villkor möjliggörs för förberedelse för återanvändning och materialåtervinning och för att begränsa spridningen av farliga ämnen. För att maximera förberedelsen för återanvändning ska medlemsstaterna verka för att, före ytterligare överföringar, det genom insamlingsystem eller insamlingsplatser är möjligt att vid insamlingspunkterna avskilja WEEE som ska förberedas för återvinning från annat separerat insamlat WEEE; medlemsstaterna kan i detta syfte särskilt verka för att personal från återanvändningsbranschen beviljas tillträde till dessa platser.	15 kap. 5a§ MB 25 § AF	5a § 1 st MB Den som innehar avfall ska se till att avfallet hanteras på ett hälso- och miljömässigt godtagbart sätt. 25 § 1 st AF Den som innehar avfall som utgörs av elektriska och elektroniska produkter ska sortera ut det samt hantera det skilt från annat avfall och på ett sätt som underlättar återvinning eller annan hantering som är godtagbar från miljösynpunkt, och lämna det till ett insamlingsystem som en producent, en kommun eller någon annan tillhandahåller för det ändamålet. Kommentar: Art 6.2 andra stycket genomförs inte i förordningen. Avfallsutredningen har dock föreslagit att avfallshierarkin i avfallsdirektivet ska genomföras i miljöbalken, vilket i så fall även innebär ett krav på producenterna att iaktta denna prioriteringsordning vid bedömningen av hur ett visst avfall ska tas om hand.
7	Insamlingsnivå		
7.1	Utan att det påverkar tillämpningen av artikel 5.1 ska varje medlemsstat se till att principen om producentens ansvar tillämpas och att, på denna grundval, en lägsta insamlingsnivå uppnås årligen. Från och med den 2016 ska den lägsta insamlingsnivån vara 45 %, beräknad på grundval av den totala vikten av WEEE som har samlats in	1 § och bilaga 3 FPE	<i>1 § Syftet med denna förordning är att bidra till en hållbar utveckling genom att elprodukter utformas och framställs på sådant sätt att uppkomsten av avfall förebyggs och, i fråga om det avfall som ändå uppkommer, att</i> <i>1. producenter ska tillhandahålla system för insamling av elavfallet,</i> <i>2. elavfallet kan återvinnas, varvid förberedelse för återanvändning och materialåtervinning ska prioriteras,</i> <i>3. de mål för insamling och återvinning som anges i bilaga 3 och 4 till denna förordning</i>

	i enlighet med artiklarna 5 och 6 under ett visst år i den berörda medlemsstaten, uttryckt som en årlig procentandel av den genomsnittliga vikten av EEE som har släppts ut på marknaden i medlemsstaten under de tre föregående åren. Medlemsstaterna ska se till att volymen av insamlat WEEE gradvis ökar under perioden från och med 2016 till och med 2019 såvida inte den insamlingsnivå som anges i andra stycket redan har uppnåtts. Från och med 2019 ska minst 65 % av den genomsnittliga vikten av EEE som släppts ut på marknaden under de tre föregående åren i den berörda medlemsstaten årligen samlas in, alternativt 85 % av det WEEE som genererats uttryckt i vikt på den medlemsstatens territorium. Medlemsstaterna får sätta upp mer ambitiösa nivåer för separat insamling av WEEE och ska i så fall rapportera detta till kommissionen.		nås. <i>Bilaga 3</i> <i>Mål för insamling av elavfall enligt förordning (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall</i> <i>Del 1: Till och med den 31 december 2015 ska mängden insamlat elavfall från konsumentprodukter uppgå till minst 15 kg per invånare och år.</i> <i>Del 2: Från och med den 1 januari 2016 ska den mängd elavfall som samlats in under ett visst kalenderår uppgå till minst 65 % av den totala vikten av elprodukter som har släppts ut i Sverige under de tre föregående åren.</i>
7.2	För att fastställa huruvida den lägsta insamlingsnivån har uppnåtts ska medlemsstaterna se till att information om separat insamlat WEEE i enlighet med artikel 5 överförs till medlemsstaterna utan kostnad, vilken minst omfattar information om WEEE som har a) tagits emot av insamlings- och behandlingsanläggningar, b) tagits emot av distributörerna, c) samlats in separat av producenter eller tredje part som handlar för deras räkning.	14, 15 §§ FPE	<i>14 § En producent ska årligen lämna uppgifter om sina produkter till Naturvårdsverket. Uppgifterna ska avse produkter i varje produktkategori enligt 5 § till denna förordning, specificerat i de produkttyper och på det sätt som för tillämpningen av förordningen är lämpligt.</i> <i>Följande uppgifter ska lämnas.</i> <i>1. Producentens person- eller organisationsnummer eller annan nationell identifieringskod</i> <i>2. Tidsperiod för vilken rapporten gäller</i> <i>3. Kategori av elprodukter som rapporten avser.</i> <i>4. Kvantitet av elprodukter, uttryckt i vikt, som under föregående kalenderår släppts ut på den nationella marknaden,</i> <i>5. Kvantitet av elavfall, uttryckt i vikt, som under föregående kalenderår insamlats separat, materialåtervunnits, förberetts för återanvändning, återvunnits respektive bortskaffats i Sverige eller som har transporterats till annat land inom eller utanför</i>

		<i>Europeiska unionen för behandling eller bortskaffande.</i> <i>Den information som avses i andra stycket 4 och 5 ska lämnas uppdelad per kategori.</i> <i>För uppgifter om förfaranden som avses i andra stycket punkt 5 och som skett utanför Europeiska unionen ska producenten kunna visa att produkterna har hanterats på ett sätt som motsvarar kraven i direktiv 2012/19/EU.</i> <i>Uppgifterna ska ha kommit in till Naturvårdsverket senast den 31 mars året efter det kalenderår då försäljningen respektive insamlingen skett.</i> <i>Uppgifterna ska lämnas på det sätt och i den omfattning som Naturvårdsverket föreskriver.</i> <i>15 § Den som förbehandlar elavfall på annat sätt än enbart sortering ska årligen lämna uppgifter till Naturvårdsverket om</i> <i>1. mottagna mängder elavfall under föregående kalenderår, uppdelat på produktkategori enligt 5 §, och</i> <i>2. hur stora mängder, räknat i vikt, av det mottagna elavfallet enligt 1. som materialåtervunnits (inklusive förberetts för återanvändning), återvunnits och bortskaffats inom medlemsstaten eller som transporterats till annat land inom eller utanför unionen för behandling eller bortskaffande.</i> <i>Uppgifterna ska endast omfatta sådant elavfall som uppkommit i Sverige, som mottagits från annan än producent eller insamlingssystem som företräder producent och som tidigare inte genomgått annan förbehandling än sortering.</i> <i>För uppgifter om förfaranden som avses i andra stycket punkt 5 och som skett utanför Europeiska unionen ska producenten kunna visa att produkterna har hanterats på ett sätt som motsvarar kraven i direktiv 2012/19/EU.</i> <i>Uppgifterna ska ha inkommit till Naturvårdsverket senast den 31 mars året efter det kalenderår då elavfallet togs emot för behandling.</i>

7.3-7	3. Med undantag från punkt 1 får Bulgarien, Tjeckien, Lettland, Litauen, Ungern, Malta, Polen, Rumänien, Slovenien och Slovakien, på grund av sin brist på nödvändig infrastruktur och sina låga förbrukningsnivåer av EEE, besluta att a) från och med den 14 augusti 2016 uppnå en insamlingsnivå som är lägre än 45 % men högre än 40 % av den genomsnittliga vikten av EEE som släppts ut på marknaden under de tre föregående åren, och b) senarelägga uppnåendet av den insamlingsnivå som avses i punkt 1 andra stycket till ett datum som de själva väljer som ska infalla senast den 14 augusti 2021. 4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 20 som innehåller nödvändiga övergångsjusteringar för att hantera svårigheter som medlemsstaterna ställs inför när det gäller att uppfylla de krav som fastställs i punkt 1. 5. För att säkerställa enhetliga villkor för tillämpningen av denna artikel ska kommissionen senast den 14 augusti 2015 anta genomförandeakter som fastställer en gemensam metod för beräkning av vikten för den EEE som släpps ut på en nationell marknad och en gemensam metod för att beräkna mängden WEEE som genereras uttryckt i vikt i varje medlemsstat. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 21.2. 6. Kommissionen ska senast den 14 augusti 2015 lägga fram en rapport		Genomförs inte.

	inför Europaparlamentet och rådet om en ny översyn av tidsfristerna för de insamlingsnivåer som avses i punkt I och om att eventuellt fastställa individuella insamlingsnivåer för en eller flera av de kategorier som anges i bilaga III, särskilt för temperaturregleringsutrustning, solcellspaneler, liten utrustning, liten it- och telekommunikationsutrustning, och lampor som innehåller kvicksilver. Denna rapport ska vid behov åtföljas av ett lagstiftningsförslag. 7. Om kommissionen på grundval av en konsekvensbedömning anser att den insamlingsnivå som bygger på genererat WEEE kräver en översyn, ska den lägga fram ett lagstiftningsförslag inför Europaparlamentet och rådet.		
8	Korrekt behandling		
8.1-3	1. Medlemsstaterna ska se till att allt separat insamlat WEEE behandlas på ett korrekt sätt. 2. Annan korrekt behandling än förberedelse för återanvändning samt återvinnings- eller materialåtervinningsåtgärder ska minst omfatta avlägsnande av alla vätskor samt selektiv behandling i enlighet med bilaga VII. 3. Medlemsstaterna ska se till att producenter eller tredje part som handlar för deras räkning inrättar system för återvinning av WEEE och att de använder bästa tillgängliga teknik. Producenterna får inrätta systemen individuellt eller kollektivt. Medlemsstaterna ska se till att alla inrättningar eller företag som bedriver insamlings- och behandlingsverksamhet lagrar och behandlar WEEE i enlighet med de tekniska krav som anges i bilaga VIII.	5a § MB 27 § AF NFS 2005:10	Sedan tidigare är kraven i WEEE-direktivet i fråga om korrekt behandling av elavfall genomförda i avfallsförordningen och i föreskrifter meddelade av Naturvårdsverket, 2005:10.

8.4-6	4. Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 20 med avseende på ändring av bilaga VII för att införa annan behandlingsteknik som säkerställer minst samma skyddsnivå för människors hälsa och för miljön. Kommissionen ska snarast möjligt bedöma om uppgifterna beträffande kretskort i mobiltelefoner och bildskärmar med flytande kristaller behöver ändras. Kommissionen uppmanas att utvärdera om bilaga VII behöver ändras så att även nanomaterial som ingår i EEE tas upp i den. 5. För att skydda miljön får medlemsstaterna fastställa minimikvalitetsnormer för behandlingen av insamlat WEEE. Medlemsstater som väljer sådana kvalitetsnormer ska underrätta kommissionen, som ska offentliggöra dessa normer. Kommissionen ska senast den 14 februari 2013 begära att de europeiska standardiseringsorganen tar fram europeiska standarder för behandling, inklusive återvinning, materialåtervinning och förberedelse för återanvändning av WEEE. Dessa standarder ska återspegla den tekniska utvecklingsnivån. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna artikel, får kommissionen anta genomförandeakter som fastställer minimikvalitetsnormer som särskilt ska bygga på de standarder som tagits fram av de europeiska standardiseringsorganen. Dessa genomförandeakter ska	Genomförs ej.

	antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 21.2. En hänvisning till de standarder som antagits av kommissionen ska offentliggöras. 6. Medlemsstaterna ska uppmuntra inrättningar eller företag som utför behandlingsverksamhet att införa certifierade miljöförvaltningssystem i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1221/2009 av den 25 november 2009 om frivilligt deltagande för organisationer i gemenskapens miljölednings- och miljörevisionsordning (Emas)		
9	Tillstånd 1. Medlemsstaterna ska se till att alla inrättningar eller företag som utför behandlingsverksamhet har tillstånd från behöriga myndigheter, i enlighet med artikel 23 i direktiv 2008/98/EG. 2. Undantag från tillståndskrav, villkor för undantag och registrering ska överensstämna med artiklarna 24, 25 och 26 i direktiv 2008/98/EG. 3. Medlemsstaterna ska säkerställa att det tillstånd eller den registrering som avses i punkterna 1 och 2 innehåller alla de villkor som behövs för att uppfylla kraven i artikel 8.2, 8.3 och 8.5 samt för att uppnå de återvinningsmål som fastställs i artikel 11.	9 kap MB 5, 21 §§ FMH	Bestämmelser om krav på tillstånd för eller anmälan av miljöfarlig verksamhet finns i 9 kap. MB och i FMH. Där återfinns bl.a. anläggningar för lagring av elavfall/farligt avfall och anläggningar för behandling av elavfall/farligt avfall. Kommentar: I pågående omarbetning av FMH finns ett förslag om att införa en nedre mängdgräns för när det ska krävas anmälan för mellanlagring av elavfall, som ska gälla bl.a. insamlingsplatser i butiker.
10	Transport av WEEE 1. Behandlingen får även genomföras utanför den berörda medlemsstaten eller utanför unionen under förutsättning att transporten av WEEE sker i enlighet med	14, 15 §§ 3 st PFE	10.1 och 3 genomförs inte särskilt. Beträffande 10.2 ska rapporteringen från producenter och förbehandlare enligt 14 och 15 §§ omfatta uppgift om hur och var avfall behandlats utanför Sverige.

	förordning (EG) nr 1013/2006 och kommissionens förordning (EG) nr 1418/2007 av den 29 november 2007 om export för återvinning av visst avfall som förtecknas i bilaga III eller IIIA till Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 till vissa länder som inte omfattas av OECD-beslutet om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall 2. WEEE som exporteras utanför unionen ska bara räknas som ett uppfyllande av skyldigheterna och målen i artikel 11 i detta direktiv om exportören i enlighet med förordningarna (EG) nr 1013/2006 och (EG) nr 1418/2007 kan bevisa att behandlingen skedde under villkor som är likvärdiga med kraven i detta direktiv. 3. Kommissionen ska senast den 14 februari 2014 anta delegerade akter i enlighet med artikel 20 som innehåller närmare bestämmelser som kompletterar bestämmelserna i punkt 2 i den här artikeln, särskilt kriterier för att bedöma huruvida det föreligger likvärdiga villkor.		14 och 15 §§ tredje stycket: <i>För uppgifter om förfaranden som avses i andra stycket punkt 5 och som skett utanför Europeiska unionen ska producenten kunna visa att produkterna har hanterats på ett sätt som motsvarar kraven i direktiv 2012/19/EU.</i> Se vidare ovan under art 7.2.
11	Återvinningsmål 1. För allt WEEE som har samlats in separat i enlighet med artikel 5 och skickats för behandling i enlighet med artiklarna 8, 9 och 10 ska medlemsstaterna se till att de minimimål som anges i bilaga V uppnås av producenterna. 2. Huruvida målen har uppnåtts ska för varje enskild kategori beräknas	1, 14, 15 §§ FPE Bilaga 4 FPE	Återvinningsmålen genomförs genom 1 § och bilaga 4 i förordningen. Uppgifter enligt art 11.2 omfattas av rapporteringen enligt 14 och 15 §§. Se ovan under art 7.2. Art 11.3-6 genomförs inte i detta skede.

genom att dividera vikten av det WEEE som, efter korrekt behandling i enlighet med artikel 8.2 beträffande återvinning eller materialåtervinning, går in i en anläggning för återvinning, materialåtervinning/förberedelse för återanvändning, med vikten av allt separat insamlat WEEE för varje kategori, uttryckt som en procentandel. Förberedande verksamhet, inbegripet sortering och lagring före återvinning, ska inte beaktas för uppnåendet av dessa mål. 3. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna artikel, får kommissionen anta genomförandeakter som fastställer ytterligare bestämmelser om beräkningsmetoder för tillämpning av minimimålen. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 21.2. 4. Medlemsstaterna ska med avseende på beräkningen av dessa mål se till att producenter, eller tredje part som handlar för deras räkning, för ett register över vikten av WEEE, dess komponenter, material eller ämnen när det lämnar samlingsplatsen, går in i och lämnar behandlingsanläggningarna och när det går in i anläggningen för återvinning eller materialåtervinning/förberedelse för återanvändning. Medlemsstaterna ska också med avseende på tillämpningen av punkt 6 se till att det förs register över vikten hos produkter och material när de lämnar anläggningen för återvinning, materialåtervinning		

	eller förberedelse för återanvändning. 5. Medlemsstaterna ska främja utvecklingen av ny teknik för återvinning, materialåtervinning och behandling. 6. På grundval av en rapport från kommissionen, vid behov åtföljd av ett lagstiftningsförslag, ska Europaparlamentet och rådet senast den 14 augusti 2016 se över de återvinningsmål som avses i bilaga V del 3, undersöka möjligheten att fastställa separata mål för WEEE som förbereds för återanvändning och se över den beräkningsmetod som avses i punkt 2 för att analysera om det är möjligt att fastställa målen på grundval av de produkter och det material som är resultatet av processerna för återvinning, materialåtervinning och förberedelse för återanvändning.		
12	Finansiering av hanteringen av WEEE från privata hushåll		
12.1-4	1. Medlemsstaterna ska se till att producenterna söker för åtminstone finansieringen av insamling, behandling, återvinning och miljövänligt bortskaffande av WEEE från privathushåll som lämnats vid insamlingsplatser, vilka upprättats enligt artikel 5.2. 2. Medlemsstaterna får när så är lämpligt uppmana producenterna att också stå för kostnaderna för insamling av WEEE från privathushåll till insamlingsplatser. 3. För produkter som släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005 ska varje producent ansvara för finansieringen av de verksamheter i punkt 1 som avser avfall som	17 § FPE	<i>17 § Producenterna ska finansiera kostnaderna för insamling, behandling och miljövänligt bortskaffande av elavfall som lämnats till producenter, återförsäljare eller godkända insamlingssystem.</i> <i>Återförsäljare och slutanvändare ska avgiftsfritt kunna lämna elavfall till en producent eller ett godkänt insamlingssystem.</i> <i>För elavfall från professionella produkter får producenten ingå avtal med användaren om andra finansieringsmetoder</i> <i>I fråga om elavfall från professionella produkter som släppts på marknaden före 13 augusti 2005 (historiskt avfall) får producenten kräva att användaren står för de kostnader som avses i första och andra stycket. Detta gäller dock inte om historiskt avfall lämnas till producenten i samband med att producen-</i>

	härifrån från dennes egna produkter. Producenten får välja att uppfylla detta åliggande antingen individuellt eller genom att delta i ett kollektivt system. Medlemsstater ska se till att en producent, när denne släpper ut en produkt på marknaden, lämnar en garanti som visar att behandlingen av allt WEEE kommer att finansieras samt se till att producenter klart märker sina produkter i enlighet med artikel 15.2. Denna garanti ska säkerställa att de verksamheter i punkt 1 som avser denna produkt blir finansierade. Garantin får bestå i att producenten deltar i lämpliga system för finansiering av behandlingen av WEEE, eller av en materialåtervinningsförsäkring eller ett spärrat konto. 4. Ansvar för finansieringen av kostnaderna för hanteringen av WEEE från produkter som släppts ut på marknaden den 13 augusti 2005 eller tidigare (historiskt avfall), ska bäras av ett eller flera system som alla producenter som finns på marknaden när kostnaderna uppstår proportionellt ska bidra till, till exempel i förhållande till deras respektive andel av de olika produktmarknaderna.		<i>ten säljer motsvarande mängd nya produkter som är av samma typ eller fyller väsentligen samma funktion.</i> <i>18 § En producent av konsumentprodukter ska, när den släpper produkter på marknaden, lämna en garanti för att säkerställa att allt elavfall tas om hand enligt kraven i denna förordning. Garantin kan bestå i att producenten deltar i godkända insamlingssystem, eller av en materialåtervinningsförsäkring, spärrat konto eller bankgaranti.</i> Kommentar: Eftersom producenter i Sverige finansierar hanteringen av elavfall från konsumentprodukter via de kollektiva insamlingssystem de ska upprätta och de kollektiva systemen ansvarar för både historiskt och nytt avfall behöver lagstiftningen för konsumentprodukter inte skilja mellan historiskt avfall och annat avfall. Artikel 12.2 genomförs inte. Hur kostnaderna ska fördelas i enlighet med art 12.4 regleras genom kravet i den föreslagna 23 § att godkända insamlingssystem ska samverka med varandra för att fördela ansvaret för insamlat och behandlat elavfall. Se ovan under 5.2.
12.5	Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att se till att det tas fram lämpliga rutiner eller återbetalningsförfaranden för återbetalning av bidrag till producenterna när EEE överförs för att släppas ut på marknaden utanför den berörda medlemsstatens territorium. Dessa rutiner eller förfaranden får tas fram av producenter eller tredje parter som agerar för deras räkning.	23 § FPE	23 § 1 st 2 <i>Ett godkänt insamlingssystem ska</i> 1. ... 2. <i>ha rutiner för återbetalning av avgifter som erlagts till systemet för elprodukter som släppts ut på marknaden utanför Sverige</i>
12.6	Kommissionen uppmanas att senast		Genomförs inte.

	den 14 augusti 2015 rapportera om möjligheten att ta fram kriterier för att inbegripa de faktiska kostnaderna för uttjänta produkter i producenternas finansiering av WEEE och att vid behov lägga fram ett lagstiftningsförslag inför Europaparlamentet och rådet.		
13	Finansiering när det gäller WEEE från andra användare än privathushåll 1. Medlemsstaterna ska se till att producenterna sörjer för finansieringen av kostnaderna för insamling, behandling, återvinning och miljövänligt bortskaffande av WEEE från andra användare än privathushåll och som härrör från produkter som har släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005. När det gäller historiskt avfall som ersätts av nya produkter som är av samma typ eller av nya produkter som fyller samma funktion ska kostnaderna finansieras av producenterna av dessa produkter när de tillhandahåller dem. Medlemsstaterna får alternativt föreskriva att andra användare än privathushåll helt eller delvis ska vara ansvariga för denna finansiering. När det gäller annat historiskt avfall ska kostnaderna finansieras av de användare som inte är privathushåll. 2. Producenter och andra användare än privathushåll får ingå avtal i vilka andra finansieringsmetoder fastställs, utan att det påverkar tillämpningen av detta direktiv.	17 § FPE	Genomförs i 17 § PFE. Se ovan under 12.1-4
14	Information till användarna		
14.1	Medlemsstaterna får kräva att producenterna, vid tidpunkten för försäljning av nya produkter, för		Genomförs inte. Kommentar: Naturvårdsverket bedömer att ett

	köparna visar kostnaderna för insamling och miljövänlig behandling och miljövänligt bortskaffande. Kostnaderna får inte överstiga den bästa uppskattningen av de faktiska kostnaderna.		sådant krav inte fyller någon väsentlig funktion och och har fått medhåll i detta från branschens sida. Detta genomförs därför inte i svensk författning.
14.2-3	2. Medlemsstaterna ska se till att användarna av EEE i privathushåll får tillgång till all nödvändig information om följande: a) Skyldigheten att inte bortskaffa WEEE som osorterat kommunalt avfall och att samla in sådant WEEE separat. b) De system för återlämnande och insamling som de har tillgång till, varvid medlemsstaterna ska främja en samordning av information om samtliga insamlingspunkter som står till deras förfogande, oavsett vilken producent eller annan aktör som inrättat dem. c) Användarnas egen roll för att bidra till återanvändningen, materialåtervinningen och de övriga formerna av återvinning av WEEE. SV L 197/48 Europeiska unionens officiella tidning 24.7.2012 d) De potentiella effekterna på miljön och människors hälsa till följd av förekomsten av farliga ämnen i EEE. e) Innebörden av den symbol som visas i bilaga IX.	34, 35 §§ FPE	34 § När en kommun informerar hushållen om avfallshanteringen inom kommunen ska informationen i fråga om elavfallet innehålla upplysningar om 1. de potentiella effekterna på människors hälsa och miljön till följd av förekomsten av farliga ämnen i sådana produkter, 2. Innebörden av den märkning som avses i 18 §, 3. skyldigheten att sortera avfall som utgörs av sådana produkter enligt avfallsförordningen (2011:927) och hur sorteringen ska gå till, 4. de insamlingsssystem som hushållen har tillgång till och 5. det återvinningsresultat som sorteringen bidrar till. 35 § En producent skall se till att andra än hushåll får information om 1. syftet med att elavfall hanteras skilt från annat avfall och 2. hur elavfall kan lämnas till producenten eller till ett insamlingsystem. Informationen skall utformas och lämnas på ett sådant sätt att den når dem som kan antas vilja lämna elektriska eller elektroniska produkter till producenten eller till ett insamlingsystem.
14.3	3. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder så att konsumenterna bidrar till insamling och återanvändning av WEEE och för att uppmuntra dem att underlätta återanvändning, behandling och återvinning.	25 § AF	25 § 1 st AF Den som innehar avfall som utgörs av elektriska och elektroniska produkter ska 1. sortera ut det samt hantera det skilt från annat avfall och på ett sätt som underlättar återvinning eller annan hantering som är godtagbar från miljösynpunkt, och

			2. lämna det till ett insamlingssystem som en producent, en kommun eller någon annan tillhandahåller för det ändamålet. Bestämmelsen måste anses omfatta såväl verksamhetsutövare som konsumenter, eftersom den riktar sig till <i>den som innehar</i> elavfall.
14.4	4. För att minimera bortskaffandet av WEEE som osorterat kommunalt avfall och för att underlätta att detta insamlas separat ska medlemsstaterna se till att producenterna på ett lämpligt sätt, helst i enlighet med Europastandard EN 50419 (1), märker sådan EEE som släppts ut på marknaden med den symbol som visas i bilaga IX. I undantagsfall ska symbolen, om det behövs på grund av produktens storlek eller funktion, tryckas på EEE:ns förpackning, bruksanvisning och garanti.	16 § Bil 5 FPE	<i>16 § En producent som säljer elektriska och elektroniska produkter i Sverige eller på distans till ett annat land i Europeiska unionen ska se till att produkterna är märkta med</i> <i>1. den symbol som visas i bilaga 5 till denna förordning och</i> <i>2. uppgift som visar att produkterna har släppts ut på den gemensamma marknaden efter den 12 augusti 2005</i> <i>I undantagsfall, om det är nödvändigt på grund av produktens storlek eller funktion, ska den symbol som avses i första stycket istället finnas på produktens förpackning, i skriftlig bruksanvisning eller garantiinformation som följer med produkten.</i>
14.5	Medlemsstaterna får kräva att producenter och/eller distributörer tillhandahåller en del av eller all den information som det hänvisas till i punkterna 2, 3 och 4, t.ex. i bruksanvisningen, vid försäljningsstället och genom informationskampanjer för allmänheten.	36 § FPE	<i>36 § En återförsäljare av konsumentprodukter ska i samband med försäljning informera om möjligheten att lämna in elavfall från sådana produkter hos återförsäljaren</i>
15	Information till behandlingsanläggningarna		
15.1	I syfte att underlätta förberedelsen för återanvändning samt korrekt och miljövänlig behandling av WEEE, inbegripet underhåll, uppgradering, reparation och materialåtervinning, ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som är nödvändiga för att se till att producenterna tillhandahåller kostnadsfri information om förberedelse för återanvändning och behandling för varje typ	37 § FPE	<i>37 § En producent ska, för de elprodukter som producenten säljer i Sverige eller på distans till ett annat land i Europeiska unionen, kostnadsfritt lämna de upplysningar om var i produkterna det kan finnas farliga ämnen eller preparat samt om produkternas innehåll och sammansättning i övrigt som från miljö- eller hälsosynpunkt behövs för att underlätta underhåll, uppgradering, reparation, förberedelse för återanvändning, förbehandling, materialåtervinning, energiåtervinning och bortskaffande av hela eller delar av dem. Producenten ska fullgöra sin upplys-</i>

	av ny EEE som för första gången släppts ut på unionsmarknaden inom ett år efter det att produkten släppts ut på marknaden. Av denna information ska det framgå, i den utsträckning det är nödvändigt för de verksamheter som förbereder för återanvändning samt anläggningarna för behandling och materialåtervinning för att bestämmelserna i detta direktiv ska kunna uppfyllas, vilka olika komponenter och material som ingår i EEE, och var i dessa produkter det kan finnas farliga ämnen och blandningar. Producenterna av EEE ska göra informationen tillgänglig för centra som förbereder för återanvändning samt anläggningarna för behandling och materialåteranvändning i form av handböcker eller genom elektroniska media (t.ex. cd-rom eller internetjänster).		<i>ningssskyldighet genom att se till att upplysningarna senast ett år efter försäljningen finns tillgängliga för dem som yrkesmässigt hanterar elavfall samt andra som kan antas vilja återanvända elprodukter.</i> Kommentar: Det enda som tillkommit jämfört med tidigare bestämmelser är ett förtydligande i art 14 om att den information som är riktad till behandlingsanläggningarna ska tillhandahållas kostnadsfritt av producenterna.
15.2	För att göra det möjligt att entydigt avgöra när en EEE släppts ut på marknaden ska medlemsstaterna se till att det av märkningen på denna utrustning framgår att den släppts ut på marknaden efter den 13 augusti 2005. Företrädesvis ska Europastandard EN 50419 tillämpas för detta ändamål.	16 § FPE	Genomförs i 16 § PFE. Se ovan under 14.4
16	Registrering, information och rapportering 1. Medlemsstaterna ska i enlighet med punkt 2 skapa ett register över producenter, inbegripet producenter som tillhandahåller EEE genom distansförsäljning. Registret ska användas för att kontrollera efterlevnaden av kraven i detta direktiv. Producenter som enligt definitionen i artikel 3.1 f iv tillhandahåller EEE genom distansförsäljning ska regi-	13-15, 41, 42 §§ FPE	Den information som avses i 16.4 samlas in genom producenternas och förbehandlarnas rapportering enligt 13-15 §§, se ovan under art 7 och 11. <i>13 § Innan en producent säljer elprodukter som ingår i en produktkategori enligt 5 § i denna förordning ska producenten se till att den försäljningsverksamheten omfattas av en anmälan till Naturvårdsverket.</i> <i>En anmälan enligt första stycket ska innehålla följande information.</i> <i>1. Producentens namn och adress, person- eller</i>

streras i den medlemsstat till vilken deras försäljning sker. Om sådana producenter inte är registrerade i den medlemsstat till vilken deras försäljning sker ska de registreras genom sina behöriga ombud i enlighet med artikel 17.2. 2. Medlemsstaterna ska se till att a) varje producent, eller varje behörigt ombud som utsetts enligt artikel 17, är registrerade i enlighet med kraven och har möjlighet att via internet föra in all relevant information i det nationella registret avseende den producentens verksamhet i den medlemsstaten, b) varje producent, eller varje behörigt ombud som utsetts enligt artikel 17, vid registreringen lämnar den information som anges i bilaga X del A och vid behov uppdaterar den, c) varje producent, eller varje behörigt ombud som utsetts enligt artikel 17, lämnar den information som anges i bilaga X del B, d) nationella register tillhandahåller länkar till andra nationella register på sina webbplatser för att i alla medlemsstater underlätta registreringen av producenter, eller behöriga ombud som utsetts enligt artikel 17. 3. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna artikel ska kommissionen anta genomförandeakter som fastställer hur registreringen och rapporteringen ska gå till och hur ofta rapporteringen till registret ska göras. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 21.2.	<i>organisationsnummer eller nationell identifieringskod samt nationellt eller europeiskt skattnummer, telefonnummer, e-post och kontaktperson.</i> <i>2. Uppgifter om behörigt ombud, enligt punkt 1, som utsetts att i enlighet med 32 § företräda en producent som inte är etablerad i Sverige,</i> <i>3. Kategori av elprodukter i enlighet med bilaga 1 eller 2, beroende på vilken som är tillämplig.</i> <i>4 Typ av elprodukt (konsumentprodukt eller professionell produkt).</i> <i>5. Varumärket på elprodukten.</i> <i>6. Information om hur producenten uppfyller sina skyldigheter: individuellt eller kollektivt system, inklusive information om finansiell garanti.</i> <i>7. Försäljningsmetod som använts (t.ex. distansförsäljning).</i> <i>8. Sanningsförsäkran</i> <i>41 § Naturvårdsverket ska i ett register sammanställa de uppgifter som lämnats enligt 13-15 §§.</i> <i>42 § Naturvårdsverket skall</i> <i>1. fullgöra de uppgifter i fråga om rapportering till Europeiska kommissionen som framgår av artikel 16 i direktiv 2012/19/EG, och</i> <i>2. organisera det samarbete för utbyte av information med andra länder i Europeiska unionen som följer av denna förordning och framgår av artikel 18 i direktiv 2012/19/EG.</i>

	4. Medlemsstaterna ska årsvis samla in information, inklusive dokumenterade bedömningar, om vilka kvantiteter och kategorier av EEE som släppts ut på deras marknader, samlats in genom alla kanaler, återvunnits, förberetts för återanvändning, och materialåtervunnits inom medlemsstaten samt om separat insamlat exporterat WEEE, uttryckt i vikt. 5. Vart tredje år ska medlemsstaterna till kommissionen sända en rapport om genomförandet av detta direktiv och om den information som avses i punkt 4. Rapporten om genomförandet ska utarbetas på grundval av ett frågeformulär i enlighet med kommissionens beslut 2004/249/BG (1) och 2005/369/BG (2). Rapporten ska vara kommissionen tillhanda inom nio månader efter det att den treårsperiod som den omfattar har löpt ut. Den första rapporten ska omfatta perioden från och med den 14 februari 2014 till och med den 31 december 2015. Kommissionen ska inom nio månader efter det att den mottagit rapporterna från medlemsstaterna offentliggöra en rapport om genomförandet av detta direktiv.		
17	Behörigt ombud		
17.1	Varje medlemsstat ska se till att en producent enligt definitionen i artikel 3.1 f i-iii och som är etablerad i en annan medlemsstat, genom undantag från artikel 3.1 f i-iii, har rätt att utse en juridisk eller fysisk person som är etablerad på dess territorium till behörigt ombud som ska ansvara för att producentens		Genomförs ej. Kommentar: Den som är producent i en annan medlemsstat och säljer till en importör i Sverige blir inte producent i Sverige. Normalt finns en importör som är etablerad i Sverige som ska betraktas som producent. Mot den bakgrunden ser vi inget behov av att genomföra denna bestämmelse.

	skyldigheter enligt detta direktiv uppfylls på dess territorium.		
17. 2-3	2. Varje medlemsstat ska se till att en producent enligt definitionen i artikel 3.1 f iv som är etablerad på dess territorium och som säljer BEE till en annan medlemsstat i vilken den inte är etablerad utser ett behörigt ombud i den medlemsstaten som den person som ska ansvara för att producentens skyldigheter enligt detta direktiv uppfylls på den medlemsstatens territorium. 3. Utseendet av ett behörigt ombud ska ske genom en skriftlig fullmakt.	32-34 §§ FPE	<i>31 § En producent som är etablerad i Sverige, och som säljer elprodukter direkt till hushåll eller andra slutanvändare i en annan medlemsstat i vilken producenten inte är etablerad, ska utse ett behörigt ombud i den medlemsstaten.</i> <i>32 § Ett behörigt ombud som utsetts att i Sverige företräda en producent som är etablerad i en annan medlemsstat ska se till att producentens samtliga skyldigheter enligt denna förordning fullgörs.</i> <i>Producentens skyldigheter enligt denna förordning och enligt direktiv 2012/19/EU påverkas inte av att ett behörigt ombud utsetts enligt 32 och 33 §§.</i> <i>33 § Behörigt ombud utses genom skriftlig fullmakt. Till behörigt ombud får utses fysisk eller juridisk person som är etablerad i Sverige.</i> Kommentar: Skyldigheten för en producent som är etablerad i en annan medlemsstat att utse behörigt ombud i Sverige kan inte regleras i svensk författning.
18	Administrativt samarbete och informationsutbyte Medlemsstaterna ska se till att de myndigheter som är ansvariga för genomförandet av detta direktiv samarbetar med varandra, i synnerhet för att upprätta ett ändamålsenligt informationsflöde för att säkerställa att producenterna följer bestämmelserna i detta direktiv, och vid behov ger varandra och kommissionen information för att underlätta ett korrekt genomförande av detta direktiv. Det administrativa samarbetet och informationsutbytet, särskilt mellan nationella register, ska inbegripa elektroniska kommu-		Genomförs ej.

	nikationsmedel. Samarbetet ska bland annat innebära att tillgång ges till relevanta dokument och information inklusive resultat från eventuella inspektioner, med förbehåll för bestämmelserna i den gällande uppgiftsskyddslagstiftningen i den medlemsstat där den myndighet som ombeds att samarbeta finns.		
19	Anpassning till vetenskaplig och teknisk utveckling Kommissionen ska ges befogenhet att anta delegerade akter i enlighet med artikel 20 med avseende på de ändringar som behövs för att anpassa artikel 16.5 och bilagorna IV, VII, VIII och IX till den vetenskapliga och tekniska utvecklingen. När bilaga VII ändras ska de undantag som beviljats i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/65/EU av den 8 juni 2011 om begränsning av användningen av vissa farliga ämnen i elektrisk och elektronisk utrustning (3) tas i beaktande. Innan bilagorna ändras ska kommissionen bland annat samråda med producenter av EEE, materialåtervinningsföretag, behandlingsaktörer och miljöorganisationer samt fackliga organisationer och konsumentorganisationer.		Genomförs ej.
20	Utövande av delegering 1. Befogenheten att anta delegerade akter ges till kommissionen med förbehåll för de villkor som anges i denna artikel. 2. Den befogenhet att anta delegerade akter som avses i artiklarna 7.4, 8.4, 10.3 och 19 ska ges till kommissionen för en period av fem		Genomförs ej.

	år från den 13 augusti 2012. Kommissionen ska utarbeta en rapport om delegeringen av befogenhet senast nio månader före utgången av perioden av fem år. Delegeringen av befogenhet ska genom tyst medgivande förlängas med perioder av samma längd, såvida inte Europaparlamentet eller rådet motsätter sig en sådan förlängning senast tre månader före utgången av perioden i fråga. 3. Den delegering av befogenhet som avses i artiklarna 7.4, 8.4, 10.3 och 19 får när som helst återkallas av Europaparlamentet eller rådet. Ett beslut om återkallelse innebär att delegeringen av den befogenhet som anges i beslutet upphör att gälla. Beslutet får verkan dagen efter det att det offentliggörs i <i>Europelska unionens officiella tidning</i>, eller vid ett senare i beslutet angivet datum. Det påverkar inte giltigheten av delegerade akter som redan har trätt i kraft. 4. Så snart kommissionen antar en delegerad akt ska den samtidigt delge Europaparlamentet och rådet denna. 5. En delegerad akt som antas enligt artiklarna 7.4, 8.4, 10.3 och 19 ska träda i kraft endast om varken Europaparlamentet eller rådet har gjort invändningar mot den delegerade akten inom en period av två månader från den dag då akten delgavs Europaparlamentet och rådet, eller om både Europaparlamentet och rådet, före utgången av den perioden, har underrättat kommissionen om att de inte kommer att invända. Denna period ska förlängas med två månader på Europaparlamentets eller rådets initiativ.		
21	Kommittéförfarande		Genomförs ej.

	1. Kommissionen ska biträdas av den kommitté som inrättats enligt artikel 39 i direktiv 2008/98/EG. Denna kommitté ska vara en kommitté i den mening som avses i förordning (EU) nr 182/2011. 2. När det hänvisas till denna punkt ska artikel 5 i förordning (EU) nr 182/2011 tillämpas. Om kommittén inte avger något yttrande, ska kommissionen inte anta utkastet till genomförandeakt och artikel 5.4 tredje stycket i förordning (EU) nr 182/2011 ska tillämpas.		
22	Sanktioner Medlemsstaterna ska fastställa regler om sanktioner för överträdelser av nationella bestämmelser som antas till följd av detta direktiv och ska vidta alla nödvändiga åtgärder för att se till att de tillämpas. Sanktionerna ska vara effektiva, proportionella och avskräckande. Medlemsstaterna ska anmäla dessa bestämmelser till kommissionen senast den 14 februari 2014 och därefter utan dröjsmål alla ändringar som gäller dem.	46, 47 §§ FPE 11 kap. 14 § FMA	<i>46 § Till böter döms den som med uppsåt eller av oaktsamhet inte fullgör sina skyldigheter att</i> <i>1. se till att elprodukter är märkta enligt vad som följer av 16 §,</i> <i>2. ta hand om elprodukter enligt vad som följer av 19-20 §§,</i> <i>3. säkerställa finansiering enligt vad som följer av 18 §, eller</i> <i>4. lämna upplysningar enligt vad som följer av 38 §.</i> <i>5. utse behörigt ombud enligt 32 §</i> <i>Den som har överträtt ett vitesföreläggande eller ett vitesförbud enligt 26 kap. miljöbalken får inte dömas till straff enligt denna förordning för gärning som omfattas av föreläggandet eller förbudet.</i> <i>Till ansvar enligt denna förordning döms inte om gärningen är belagd med straff enligt 29 kap. miljöbalken.</i> <i>47 § Bestämmelser om miljöstraffavgifter finns i förordningen (2012:259) om miljöstraffavgifter.</i> <i>11 kap. 14 § FMA</i> <i>För en överträdelse av 15 § i förordning (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall genom att vara försenad med att lämna in föreskrivna uppgifter till naturvårverket ska en miljöstraffavgift betalas med 10 000 kr.</i>

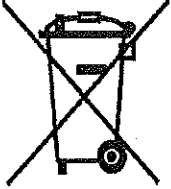
			Kommentar: Det som tillkommer jämfört med gällande bestämmelser är att underlåtenhet att utse behörigt ombud enligt 32 § ska sanktioneras i 47 § och att även förbehandlare ska påföras miljöskattionsavgift om de inte rapporterar inom föreskriven tid, enligt 15 §. Vissa följändringar behöver också göras i FMA.
23	Inspektion och övervakning 1. Medlemsstaterna ska sörja för lämpliga inspektions- och övervakningsåtgärder för att kontrollera att detta direktiv genomförs på lämpligt sätt. Inspektionsåtgärderna ska minst omfatta a) information som rapporterats inom ramen för producentregistret, b) transporter, särskilt export utanför unionen av WEEE i överensstämmelse med förordning (EG) nr 1013/2006 och förordning (EG) nr 1418/2007 och c) verksamheten vid behandlingsanläggningar i enlighet med direktiv 2008/98/EG och bilaga VII till detta direktiv. 2. Medlemsstaterna ska se till att transporter av begagnad EEE som misstänks vara WEEE genomförs i enlighet med de minimikrav som anges i bilaga VI och ska övervaka sådana transporter i enlighet med detta. 3. Kostnaderna för tillämpliga analyser och inspektioner, inklusive lagringskostnader avseende begagnad EEE som misstänks vara WEEE får läggas på producenterna, tredje parter som agerar för deras	43, 44 §§ FPE 2 kap. 24 § MTF	<i>43 § Bestämmelser om tillsyn finns i 26 kap. miljöbalken och i miljötillsynsförordningen (2011:13). Bestämmelser om det operativa tillsynsansvar som hör samman med denna förordning finns i 26 kap. 3 § tredje stycket miljöbalken samt 2 kap. 4, 24, 29 och 30 §§ miljötillsynsförordningen.</i> <i>Bestämmelser om avgifter finns i förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken.</i> <i>44 § Gränsöverskridande transporter av begagnade elprodukter som misstänks vara elavfall ska genomföras i enlighet med de krav som anges i bilaga 5.</i> 2 kap. 24 § MTF Naturvårdsverket har ansvar för tillsynen i fråga om 1. producentansvaret och annat ansvar enligt förordningen (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall, med undantag för frågor om hur insamlingen av sådana produkter lokalt uppfyller kraven i m och n §§ samma förordning,

	räkning eller andra personer som organiserar transporter av begagnad EEE som misstänks vara WEEE. 4. För att säkerställa enhetliga villkor för genomförandet av denna artikel och av bilaga VI får kommissionen anta genomförandeakter för att fastställa kompletterande regler för inspektion och övervakning och i synnerhet enhetliga villkor för genomförandet av bilaga VI punkt 2. Dessa genomförandeakter ska antas i enlighet med det granskningsförfarande som avses i artikel 21.2.		
24	Införlivande 1. Medlemsstaterna ska sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv senast den 14 februari 2014. De ska genast överlämna texterna till dessa bestämmelser till kommissionen. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. De ska även innehålla en uppgift om att hänvisningar i befintliga lagar och andra författningar till de direktiv som upphävts genom detta direktiv ska anses som hänvisningar till detta direktiv. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras och hur den ska formuleras ska varje medlemsstat själv utfärda. 2. Medlemsstaterna ska till kommissionen överlämna texterna till de centrala bestämmelser i nationell lagstiftning som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv. 3. Under förutsättning att de mål		

	som ställs upp i detta direktiv uppnås får medlemsstaterna införliva bestämmelserna i artiklarna 8.6, 14.2 och 15 genom avtal mellan de behöriga myndigheterna och de berörda ekonomiska sektorerna. Sådana avtal ska uppfylla följande krav: a) Avtalen ska vara verkställbara. b) I avtalen ska målen med tillhörande tidsfrister anges. c) Avtalen ska offentliggöras i medlemsstatens officiella tidning eller i någon annan officiell handling som allmänheten har likvärdig tillgång till och ska överlämnas till kommissionen. d) De resultat som uppnås ska på de villkor som anges i avtalet övervakas regelbundet, rapporteras till de behöriga myndigheterna och kommissionen samt göras tillgängliga för allmänheten. SV 24.7.2012 Europeiska unionens officiella tidning L 197/51 e) De behöriga myndigheterna ska se till att framstegen enligt avtalet granskas. f) Om avtalet inte följs ska medlemsstaterna genomföra de relevanta bestämmelserna i detta direktiv genom att anta lagar eller andra författningar.		
25	Upphävande Direktiv 2002/96/EG, ändrat genom de direktiv som anges i bilaga XI del A, ska upphöra att gälla från och med den 15 februari 2014, dock utan att detta påverkar medlemsstaternas skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande med nationell lagstiftning och för tillämpning av de direktiv som anges i		Genomförs ej.

	bilaga XI del B. Hänvisningar till de upphävda direktiven ska anses som hänvisningar till det här direktivet och ska läsas i enlighet med jämförelsetabellen i bilaga XII		
26	Ikraftträdande Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i <i>Europiska unionens officiella tidning</i> .		Genomförs ej.
27	Adressater Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna.		Genomförs ej.
Bil I	Kategorier av EEE som omfattas av detta direktiv under den övergångsperiod som avses i artikel 2.1 a	Bil 1	Bilaga I och II i direktivet läggs, liksom i dagens förordning, samman till en gemensam bilaga i förordningen, bilaga 1, med rubriken <i>Förteckning över elprodukter som till och med den 14 augusti 2018 ingår i produktkategorier som avses i förordningen (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall</i> . Se vidare ovan under art. 2, Tillämpningsområde.
Bil II	Vägledande förteckning över EEE som omfattas av kategorierna i bilaga 1.	Bil 1	Se ovan under Bil I.
Bil III	Kategorier av EEE som omfattas av detta direktiv	Bil 2	Bilaga III och IV i direktivet läggs, samman till en gemensam bilaga i förordningen, bilaga 2, med rubriken <i>Icke uttömmande förteckning över elprodukter som från och med den 15 augusti 2018 ingår i produktkategorier som avses i förordningen (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall</i> . Se vidare ovan under art 2, Tillämpningsområde.
Bil IV	Icke uttömmande förteckning över EEE som omfattas av de kategorier som förtecknas i bilaga III	Bil 2	Se ovan under Bil III.
Bil V	Minimimål för återvinning som avses i artikel 11	Bil 4	Direktivets bilaga införs som en bilaga 4 i förordningen.

			Se vidare ovan under art 11, Återvinningsmål.
Bil VI	Minimikrav för transporter	Bil 5	Direktivets bilaga införs som en bilaga 5 till förordningen, med rubriken <i>Minimikrav för gränsöverskridande transporter av elprodukter.</i> Se vidare ovan under art 23, Inspektion och övervakning.
Bil VII	Selektiv behandling av material och komponenter i avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning som avses i artikel 8.2	NFS 2005:10	Genomförd i Naturvårdsverkets föreskrifter om yrkesmässig insamling, förbehandling och återvinning av elektriska och elektroniska produkter, NFS 2005:10. 9 § Vid förbehandling ska åtminstone de ämnen, beredningar och komponenter som nämns i bilaga två avlägsnas från el-avfallet och hanteras i separata fraktioner. Även ämnen, beredningar och komponenter som inte omfattas av första stycket men i utsorterad fraktion klassificeras som farligt avfall enligt avfallsförordningen (2011:927) ska avlägsnas från el-avfallet och hanteras i separata fraktioner om det inte är uppenbart oskäligt.
Bil VIII	Tekniska krav enligt artikel 8.3	NFS 2005:10	Genomförd i Naturvårdsverkets föreskrifter om yrkesmässig insamling, förbehandling och återvinning av elektriska och elektroniska produkter, NFS 2005:10. 10 § Den som bedriver insamlings- eller förbehandlingsverksamhet ska lagra elavfallet - skyddat mot nederbörd, - på en plats som är försedd med tät ytbeläggning, - så att spill och förorenat dagvatten kan samlas upp och kan kontrolleras, och - på en plats som vid behov är försedd med anordning för omhändertagande av oljespill genom oljeavskiljning. 11 § Den som bedriver förbehandlingsverksamhet skall förbehandla el-avfallet - skyddat mot nederbörd, - på en plats som är försedd med tät ytbeläggning, - så att spill och förorenat dagvatten samlas upp och kan kontrolleras, och - på en plats som vid behov är försedd med anordning

			för omhändertagande av oljespill genom oljeavskiljning. Vid anläggningen skall det även finnas - vågar för att väga det förbehandlade avfallet, - lämpliga utrymmen för lagring av nedmonterade, lösa delar, och - lämpliga behållare för lagring av batterier, kondensatorer som innehåller polyklorerade bifenyler (PCB) eller polyklorerade terfenyler (PCT), radioaktivt avfall och annat farligt avfall som förekommer i verksamheten.
Bil IX	Symbol för märkning av EEE	Bil 6	Genomförd i bilaga 6 till förordningen. Rubrik <i>Symbolen för elprodukter som ska samlas in separat består av en överkryssad sopfunna på hjul, enligt nedan. Symbolen ska tryckas på ett synligt ställe, vara tydligt läsbar och outplåntig.</i>
Bil X	Information för registrering och rapportering som avses i artikel 16	13, 14 §§ PFE	Se ovan under art 16.
Bil XI	Del A Upphävt direktiv och ändringar av det Del B Tidsfrister för införlivande i nationell lagstiftning		Genomförs ej.
Bil XII	Jämförelsetabell		Genomförs ej

Författningstabell

Förkortningar som används i tabellen avser följande.

MB	Miljöbalken
FP	Förordning (2005:209) om producentansvar för elektriska och elektroniska produkter
FPE	Förordningen om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall
FMA	Förordningen om miljöstraffavgifter
AF	Avfallsförordningen
MTF	Miljötillsynsförordningen
FMH	Förordningen om miljöfarlig verksamhet och hälsoskydd
NFS 2005:10	Naturvårdsverkets föreskrifter om yrkesmässig insamling, förbehandling och återvinning av elektriska och elektroniska produkter

Artikel	Genomfört i nuvarande lagstiftning	Förslag till genomförande
1	1 § FP	1 § FPE
2	6, 7 §§ FP	5-9 §§ FPE
3	2-4 §§ FP	2-3 §§ FPE
4	1, 8 §§ FP	11, 12 §§ FPE
5.1	25 § AF	25 § AF
5.2a	16 § FP	19, 21, 22 §§ FPE
5.2b	-	27 § FPE
5.2c	-	28 § FPE
5.2d	16 § FP	19 § FPE
5.2e	-	30 § FPE
5.3	-	22-26 §§ FPE
5.4	-	29 § FPE
5.5	14, 16 §§ FP	19, 21 §§ FPE
6.1	28 § AF	28 § AF
6.2 1 st	15 kap. 5a § MB, 25 § AF	Samma
6.2 2 st	-	-
7.1	-	1 §, bilaga 3 FPE
7.2	20 § FP	14, 15 §§ FPE
7.3-7	-	-
8.1-3	15 kap. 5a § MB, 27 § AF, NFS 2005:10	Samma
8.4-6	-	-
9	9 kap. MB, FMH	Samma.
10	-	-
11	-	1, 14, 15 §§, bilaga 4 FPE
12.1-4	15, 18 §§ FP	17 § FPE
12.5	-	23 § 1 st 2 FPE
13	-	17 § FPE

14.1	-	-
14.2-3	21, 22 §§ FP	34, 35 §§ FPE
14.3	25 § AF	Samma
14.4	11 § FP	16 §, bilaga 5 FPE
14.5	-	36 § FPE
15.1	19 § FP	37 § FPE
15.2	11 § FP	16 § FPE
16.1	10 § FP	41 § FPE
16.2,4	9, 20 §§ FP	13-15 §§ FPE
16.5	28 § FP	42 § FPE
17.1	-	-
17.2	-	31-33 §§ FPE
18-21	-	-
22	31 § FP	46, 47 §§ FPE, 11 kap. 13.14 §§ FMA
23	29 § FP, 2 kap. 24 § MTF	43, 44 §§ FPE, 2 kap. 24 § MTF
24-27	-	-
Bil I	Bil 1 FP	Bil 1 FPE
Bil II	Bil 1 Fp	Bil 1 FPE
Bil III	-	Bil 2 FPE
Bil IV	-	Bil 2 FPE
Bil V	Bil 3 FP	Bil 4 FPE
Bil VI	-	Bil 5 FPE
Bil VII	NFS 2005:10	NFS 2005:10
Bil VIII	NFS 2005:10	NFS 2005.10
Bil IX	Bil 2 FP	Bil 6 FPE
Bil X	8a, 9 och 20 §§ FP	13, 14 §§ FPE
Bil XI	-	-
Bil XII	-	-

**Förslag -
Förordning om ändring i miljötillsynsförordningen
(2011:13);**

utfärdad den dd mm 2014.

Med stöd av 26 kap. 3 § miljöbalken (1998:808) föreskriver regeringen att 2 kap. 24 § miljötillsynsförordningen (2011:13) ska ha följande lydelse.

2 kap. 24 §

Naturvårdsverket har ansvar för tillsynen i fråga om

1. producentansvaret och annat ansvar enligt förordningen (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall, med undantag för frågor om hur insamlingen av sådana produkter lokalt uppfyller kraven i nn och nn §§ samma förordning,
2. producentansvaret enligt förordningen (2008:834) om producentansvar för batterier, med undantag för frågor om hur insamlingen av batterier lokalt uppfyller kraven i 10 och 20 §§ samma förordning, och
3. förordning (EG) nr 1013/2006 när det gäller frågor som verket är behörig myndighet för.

Denna förordning träder i kraft den dd mm 2014.

**Förslag -
Förordning om ändring i förordning (2012:259) om miljö-
sanktionsavgifter;**

utfärdad den dd mm 2014.

Med stöd av 30 kap. 1 § miljöbalken föreskriver regeringen
i fråga om förordning (2012:259) om miljö-sanktionsavgifter
dels att 11 kap. 13 § ska ha följande lydelse,
dels att 11 kap 14 § upphävs och ersätts av en ny 14 § med följande lydelse,
dels att rubriken till 11 kap. 13 och 14 §§ ska ha följande lydelse.

**Förordningen om producentansvar och annat ansvar för elprodukter
och elavfall**

11 kap. 13 §

För en överträdelse av 14 § i förordning (2014:xx) om producentansvar och annat
ansvar för elprodukter och elavfall genom att vara försenad med att lämna in före-
skrivna uppgifter till Naturvårdsverket ska en miljö-sanktionsavgift betalas med 10
000 kr.

11 kap. 14 a §

För en överträdelse av 15 § i förordning (2014:xx) om producentansvar och annat
ansvar för elprodukter och elavfall genom att vara försenad med att lämna in före-
skrivna uppgifter till Naturvårdsverket ska en miljö-sanktionsavgift betalas med 10
000 kr.

Denna förordning träder i kraft den dd mm 2014.

Förslag till ny förordning

Förordning om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

utfärdad den dd mm 2014.

Syften och mål

1§ Syftet med denna förordning är att bidra till en hållbar utveckling genom att elprodukter utformas och framställs på sådant sätt att uppkomsten av avfall förebyggs och, i fråga om det avfall som ändå uppkommer, att

7. producenter ska tillhandahålla system för insamling av elavfallet,
8. elavfallet kan återvinnas, varvid förberedelse för återanvändning och materialåtervinning ska prioriteras,
9. de mål för insamling och återvinning som anges i bilaga 3 och 4 till denna förordning nås.

Denna förordning är meddelad

1. med stöd av 15 kap. 6 § miljöbalken i fråga om 10, 13, 14, 17, 18, 20, 21, 35 §§,
2. med stöd av 15 kap. 7 § miljöbalken i fråga om 11, 12, 16, 36 §§,
3. med stöd av 15 kap. 7 a § miljöbalken i fråga om 19, 22-26 §§,
4. med stöd av 15 kap. 7 b § miljöbalken i fråga om 31-33 §§,
5. med stöd av 15 kap. 9 § miljöbalken i fråga om 34 §,
6. med stöd av 15 kap. 16 § miljöbalken i fråga om 38-40 §§,
7. med stöd av 15 kap. 28 § miljöbalken i fråga om 5-7, 10-12, 15, 27-30, 37, 41, 42, 44, 46-47 §§, och
8. i övrigt med stöd av 8 kap. 7 § regeringsformen.

Definitioner

2 § I denna förordning avses med:

elprodukt: produkt eller utrustning som behöver elektrisk ström eller elektromagnetiska fält för att åtminstone en av produktens avsedda funktioner ska fungera korrekt samt produkter för generering, överföring och mätning av sådan ström och sådana fält, om produkten är avsedd att användas med en spänning på högst 1 000 volt växelström eller 1 500 volt likström.

elavfall: elprodukter som blivit avfall, inklusive alla komponenter, utrustningsdelar och förbrukningsvaror som utgör del av produkten då den blir avfall.

producent: Varje fysisk eller juridisk person som, oberoende av försäljningsmetod, inklusive distansförsäljning,

1. är etablerad i Sverige och tillverkar och under eget namn eller varumärke eller låter utforma eller tillverka elprodukter och säljer den i Sverige under eget namn eller varumärke,
2. är etablerad i Sverige och i Sverige under eget varumärke säljer produkter som tillverkats av andra leverantörer, varvid säljaren inte ska betraktas vara producent om producentens varumärke förekommer på produkten i enlighet med 1,
3. är etablerad i Sverige och yrkesmässigt i Sverige släpper ut elprodukter från tredjeland eller annan medlemsstat, eller
4. säljer elprodukter genom distanskommunikation direkt tillprivathushåll eller andra användare än privathushåll i en medlemsstat och är etablerad i en annan medlemsstat eller i ett tredjeland

Med producent avses inte den som endast tillhandahåller finansiering enligt överenskommelse om lån, leasing, hyrning eller avbetalningsköp som hänför sig till en produkt, oavsett om överenskommelsen innebär att äganderätten till produkten kommer eller kan komma att överföras.

3 § I denna förordning avses med:

direktiv 2012/19/EU: Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/19/EU av den 4 juli 2012 om avfall som utgörs av eller innehåller elektrisk eller elektronisk utrustning (WEEE)¹,

konsumentprodukt: elprodukt som typiskt sett kan förekomma i hushåll. Elprodukter som sannolikt kommer att användas av både hushåll och andra användare, ska anses vara konsumentprodukter.

professionell produkt: elprodukt som inte är en konsumentprodukt

återförsäljare: varje fysisk eller juridisk person som säljer elprodukter direkt till slutanvändare

tillhandahållande på marknaden: varje leverans av en produkt för distribution, konsumtion eller användning i Sverige i samband med kommersiell verksamhet, mot betalning eller gratis.

utsläppande på marknaden: yrkesmässigt tillhandahållande för första gången av en produkt i Sverige.

finansieringsavtal: avtal eller arrangemang beträffande lån, leasing, hyra eller avbetalningsköp som hänför sig till en elprodukt, oavsett om det följer

av villkoren i det avtalet eller arrangemanget eller i ett parallellavtal eller -arrangemang att äganderätten till elprodukten kommer eller kan komma att överföras.

godkänt insamlingsystem: insamlingsystem som godkänts enligt denna förordning och som inrättats för insamling och hantering av konsumentprodukter som blivit elavfall.

avlägsnande: varje manuell, mekanisk, kemisk eller metallurgisk behandling som resulterar i att farliga ämnen, blandningar och komponenter begränsas till ett identifierbart flöde eller till en identifierbar del i behandlingsprocessen. Ett ämne, en blandning eller en komponent ska anses identifierbar om det eller den kan kontrolleras för att fastställa om behandlingen har skett på ett miljövänligt sätt

farliga ämnen: ämne som klassificerats eller som kommer att klassificerats som farligt enligt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1272/2008 av den 16 december 2008 om klassificering, märkning och förpackning av ämnen och blandningar, ändring och upphävande av direktiven 67/548/EEG och 1999/45/EG samt ändring av förordning (EG) nr 1907/2006²

förbehandling: sådan behandling som avses i 27 § avfallsförordningen (2011:927),

storskaliga stationära industriverktyg: storskalig kombination av flera slags maskiner och, där så är tillämpligt, av andra anordningar, som

- sätts samman, installeras och nedmonteras av yrkesmän,
- är avsedda att användas permanent som en del av en byggnad eller en struktur på en på förhand bestämd och särskilt avsedd plats, och
- endast kan ersättas av samma särskilt utformade produkt.

storskalig fast installation: en grupp storskaliga maskiner, produkter och/eller komponenter, som fungerar tillsammans för en viss tillämpning, som installeras permanent och monteras ned av yrkesmän på en viss plats samt används och underhålls av yrkesmän i en industriell produktionsanläggning eller anläggning för forskning och utveckling.

mobil maskin som inte är avsedd att användas på väg: maskin, med en inbyggd källa för kraftgenerering, vars funktion kräver endera mobilitet eller kontinuerlig eller halvkontinuerlig förflyttning mellan en följd av fasta arbetsstationer under arbetet.

medicinska produkter: medicinteknisk produkt eller tillbehör i den mening som avses i artikel 1.2 a respektive b i rådets direktiv 93/42/EEG av den 14 juni 1993 om medicintekniska produkter³ och som är en elprodukt.

medicinsk produkt avsedd för in vitro-diagnostik: medicinteknisk produkt avsedd för in vitrodiagnostik eller tillbehör i den mening som avses i artikel 1.2 b respektive c i Europaparlamentets och rådets direktiv 98/79/EG av den 27 oktober 1998 om medicintekniska produkter för in vitro-diagnostik⁴ och som är en elprodukt.

aktiv medicinteknisk produkt för implantation: Aktiv medicinteknisk produkt för implantation i den mening som avses i artikel 1.2 c i rådets direktiv 90/385/EEG av den 20 juni 1990 om tillnärmning av medlemsstaternas lagstiftning om aktiva medicintekniska produkter för implantation⁵ som är en elprodukt

4 § Termer och uttryck som i övrigt används i denna förordning har samma betydelse som i miljöbalken och avfallsförordningen (2011:927).

Tillämpningsområde

5 § Denna förordning ska till och med den 14 augusti 2018 tillämpas på de produktkategorier och produkter som anges i bilaga 1.

Från och med den 15 augusti 2018 ska förordningen tillämpas på de produktkategorier och produkter som anges i bilaga 2 och i dess icke uttömmande förteckning över elprodukter som ska omfattas av produktkategorier i bilaga 2.

6 § Denna förordning ska inte tillämpas på följande typer av elprodukter:

1. Produkter som är nödvändiga för att skydda medlemsstaternas väsentliga säkerhetsintressen, inbegripet vapen, ammunition och krigsmateriel avsedda för specifika militära ändamål.
2. Produkter som är särskilt utformade och installerade som en del av en annan utrustningstyp som undantas från eller inte omfattas av förordningens tillämpningsområde och som endast fungerar som en del av den utrustningen.
3. Glödlampor.

7 § Utöver de produkter som anges i 6 § ska denna förordning, från och med den 15 augusti 2018, inte tillämpas på följande elprodukter:

1. Produkter som är utformade för att sändas ut i rymden.
2. Storskaliga stationära industriverktyg.
3. Storskaliga fasta installationer, med undantag för produkter som finns i sådana installationer, men som inte är särskilt utformad och installerad som en del av sådana installationer.
4. Transportmedel för personer eller varor, med undantag för elektriska tvåhjuliga fordon som inte är typgodkända.
5. Mobila maskiner som inte är avsedda att användas för transporter på väg och som uteslutande görs tillgängliga för yrkesmässig användning.

6. Produkter som särskilt utformats uteslutande för forsknings- och utvecklingssyften och som endast görs tillgängliga mellan företag.

7. Medicintekniska produkter och medicintekniska produkter för in vitro-diagnostik, när sådana produkter förväntas bli smittosamma innan deras livslängd är slut, och aktiva medicintekniska produkter för implantation.

8 § Om en bestämmelse som meddelats med stöd av strålskyddslagen (1988:220) avviker från denna förordning, gäller den bestämmelsen.

9 § Denna förordning ska inte påverka tillämpningen av Europaparlamentets och rådets förordning (EG) 1907/2006 av den 18 december 2006 om registrering, utvärdering, godkännande och begränsning av kemikalier (Reach) och inrättande av en europeisk kemikaliemyndighet⁶ eller av annan unionslagstiftning om kemikalier, avfallshantering, produktutformning och säkerhet och hälsa.

10 § Bestämmelser om att kommuner ska svara för transport samt återvinning eller bortskaffande av hushållsavfall finns i 15 kap. 8 § miljöbalken. Detta ansvar inskränks av bestämmelserna i denna förordning endast i fråga om avfall som med stöd av förordningen lämnas till en producent eller till ett godkänt insamlingsystem som har rätt att hantera det aktuella avfallet.

Kommunens ansvar för transport av hushållsavfall inskränks också av bestämmelserna i denna förordning i fråga om sådant elavfall som lämnats till återförsäljare enligt 27 och 28 §§.

Utformning av produkter

11 § Om en producent sätter elprodukter på den svenska marknaden som innehåller sådana batterier som omfattas av förordningen (2008:834) om producentansvar för batterier, ska producenten se till att produkterna är sammansatta på ett sådant sätt att batterierna lätt kan avlägsnas.

Första stycket gäller inte produkter som på grund av säkerhet, prestanda, medicinska hänsyn eller dataintegritet behöver kontinuerlig strömförsörjning och detta förutsätter en fast koppling mellan batteriet och produkten.

12 § En producent ska se till att elprodukter som sätts på den svenska marknaden inte genom särskilda konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser försvårar förberedelse för återanvändning av elavfall, såvida dessa konstruktionsegenskaper eller tillverkningsprocesser inte har avgörande fördelar till exempel med hänsyn till skyddet av miljön eller säkerhetskrav.

Anmälning- och rapporteringsplikt

13 § Innan en producent säljer elprodukter som ingår i en produktkategori enligt 5 § i denna förordning ska producenten se till att försäljningsverksamheten omfattas av en anmälan till Naturvårdsverket.

En anmälan enligt första stycket ska innehålla följande information.

1. Producentens namn och adress, person- eller organisationsnummer eller nationell identifieringskod samt nationellt eller europeiskt skattenummer, telefonnummer, e-post och kontaktperson.
2. Uppgifter om behörigt ombud, i enlighet med punkt 1, som utsetts att i enlighet med 32 § företräda en producent som inte är etablerad i Sverige,
3. Kategori av elprodukter i enlighet med bilaga 1 eller 2, beroende på vilken som är tillämplig.
- 4 Typ av elprodukt (konsumentprodukt eller professionell produkt).
5. Varumärket på elprodukten.
6. Information om hur producenten uppfyller sina skyldigheter: individuellt eller kollektivt system, inklusive information om finansiell garanti.
7. Försäljningsmetod som använts (t.ex. distansförsäljning).
8. Sanningsförsäkran

14 § En producent ska årligen lämna uppgifter om sina produkter till Naturvårdsverket. Uppgifterna ska avse produkter i varje produktkategori enligt 5 § till denna förordning, specificerat i de produkttyper och på det sätt som för tillämpningen av förordningen är lämpligt. Följande uppgifter ska lämnas.

1. Producentens person- eller organisationsnummer eller annan nationell identifieringskod
2. Tidsperiod för vilken rapporten gäller
3. Kategori av elprodukter som rapporten avser.
4. Kvantitet av elprodukter, uttryckt i vikt, som under föregående kalenderår släppts ut på den nationella marknaden,
5. Kvantitet av elavfall, uttryckt i vikt, som under föregående kalenderår insamlats separat, materialåtervunnits, förberetts för återanvändning, återvunnits respektive bortskaffats i Sverige eller som har transporterats till annat land inom eller utanför Europeiska unionen för behandling eller bortskaffande.

Den information som avses i andra stycket 4 och 5 ska lämnas uppdelad per kategori.

För uppgifter om förfaranden som avses i andra stycket 5 och som skett utanför Europeiska unionen ska producenten kunna visa att produkterna har hanterats på ett sätt som motsvarar kraven i direktiv 2012/19/EU.

Uppgifterna ska ha kommit in till Naturvårdsverket senast den 31 mars året efter det kalenderår då försäljningen respektive insamlingen skett.

Uppgifterna ska lämnas på det sätt och i den omfattning som Naturvårdsverket föreskriver.

15 § Den som förbehandlar uppkommit elavfall på annat sätt än enbart genom sortering ska årligen lämna uppgifter till Naturvårdsverket om

1. mottagna mängder elavfall under föregående kalenderår, uppdelat på produktkategori enligt 5 §, och
2. de kvantiteter, uttryckt i vikt, av det mottagna elavfallet enligt 1 som materialåtervunnits, förberetts för återanvändning, återvunnits och bortskaffats inom medlemsstaten eller som transporterats till annat land inom eller utanför unionen för behandling eller bortskaffande.

Uppgifterna i första stycket ska endast omfatta elavfall som har uppkommit i Sverige, som har mottagits från annan än producent eller insamlingssystem som företräder producent och som tidigare inte har genomgått annan förbehandling än sortering.

För uppgifter om förfaranden som avses i andra stycket punkt 5 och som skett utanför Europeiska unionen ska producenten kunna visa att produkterna har hanterats på ett sätt som motsvarar kraven i direktiv 2012/19/EU.

Uppgifterna ska ha inkommit till Naturvårdsverket senast den 31 mars året efter det kalenderår då elavfallet togs emot för behandling.

Märkning av produkter

16 § En producent som säljer elektriska och elektroniska produkter i Sverige eller på distans till ett annat land i Europeiska unionen ska se till att produkterna är märkta med

1. den symbol som visas i bilaga 5 till denna förordning och
2. uppgift som visar att produkterna har släppts ut på den gemensamma marknaden efter den 12 augusti 2005

I undantagsfall, om det är nödvändigt på grund av produktens storlek eller funktion, ska den symbol som avses i första stycket istället finnas på produktens förpackning, i skriftlig bruksanvisning eller garantiinformation som följer med produkten.

Finansiering

17 § Producenterna ska finansiera hanteringen av elavfall som lämnats till producenter, återförsäljare eller godkända insamlingssystem.

Återförsäljare och slutanvändare ska avgiftsfritt kunna lämna elavfall till en producent eller ett godkänt insamlingssystem.

För elavfall från professionella produkter får producenten ingå avtal med användaren om andra finansieringsmetoder

I fråga om elavfall från professionella produkter som släppts på marknaden före den 13 augusti 2005 (historiskt avfall) får producenten kräva att användaren bekostar de åtgärder som avses i första och andra stycket. Detta gäller dock inte om historiskt avfall lämnas till producenten i samband med att producenten säljer motsvarande mängd nya produkter som är av samma typ eller fyller väsentligen samma funktion.

18 § En producent av konsumentprodukter ska, när den släpper produkter på marknaden, lämna en garanti för att säkerställa att allt elavfall tas om hand enligt kraven i denna förordning. Garantin kan bestå i att producenten deltar i godkända insamlingssystem eller av en materialåtervinningsförsäkring, ett spärrat konto eller en bankgaranti.

Skyldighet att ta hand om elavfall

19 § En producent ska upprätta eller delta i individuella eller kollektiva insamlingssystem för elavfall som gör det möjligt för slutanvändare och distributörer att återlämna elavfall.

20 § Elavfall som lämnas till en producent eller ett insamlingssystem ska transporteras bort, förbehandlas och återvinnas eller bortskaffas på ett sätt som är godtagbart ur miljösynpunkt, med beaktande av vad som bedöms lämpligt med hänsyn till avfallets art.

Insamling av elavfall

21 § Ett insamlingssystem för elavfall ska

1. ge god service till den som kan antas vilja lämna elavfall till systemet,
2. ha en lämplig geografisk spridning med hänsyn till de sålda produkternas förväntade användning, livslängd och övriga omständigheter,
3. underlätta utsorteringen av elavfall från annat avfall,
4. främja återanvändning och förberedelse för återanvändning av hela eller delar av produkten, och

5. vara utformat så att de som hanterar avfallet inte på grund av produkternas beskaffenhet utsätts för säkerhets- eller hälsorisk:

22 § Ett insamlingssystem för konsumentprodukter som blivit elavfall får inte tas i bruk utan Naturvårdsverkets godkännande.

För att bli godkänt ska ett sådant system som avses i första stycket, förutom kraven i 21 §, också

1. drivas av en fysisk eller juridisk person som är etablerad i Sverige,
2. ställa finansiell garanti enligt 18 § för samtliga producenter som ingår i systemet,
3. ta emot alla typer av konsumentprodukter som blivit elavfall,
4. ha insamlingsplatser i alla kommuner, om det inte finns alternativa lösningar som kan anses uppfylla kraven på service och tillgänglighet,
5. redovisa för Naturvårdsverket vad som framkommit vid samråd med berörda kommuner enligt 38-40 §§,
6. uppfylla de krav som ställs på insamling, behandling och bortskaffande av avfall enligt andra föreskrifter om avfallshantering,
7. ge service åt kommuner genom att elavfall kan lämnas till insamlingssystemet, eller hämtas av någon som företräder insamlingssystemet, på åtminstone den plats eller en av de platser som den berörda kommunen har anordnat för sin hantering av elavfall. Kommunen och företrädare för insamlingssystemet får komma överens om avvikelser från detta krav.

Naturvårdsverket får meddela närmare föreskrifter om krav för godkännande av ett insamlingssystem.

23 § Den som driver ett godkänt insamlingssystem ska

1. samverka med övriga godkända insamlingssystem för att på lämpligt sätt fördela ansvaret för insamlade och behandlade mängder elavfall,
2. ha rutiner för återbetalning av avgifter som erlagts till systemet för elprodukter som släppts ut på marknaden utanför Sverige
3. underrätta Naturvårdsverket om alla sådana förändringar i verksamheten som kan medföra att kraven för godkännande enligt 23 och 24 §§ eller föreskrifter som meddelats med stöd av 24 § inte längre uppfylls,
4. ge Naturvårdsverket möjlighet att ta del av anteckningar om insamlade och behandlade mängder elavfall och om var och på vilket sätt elavfallet behandlats, som förts i enlighet med bestämmelser i avfallsförordningen och föreskrifter meddelade med stöd av avfallsförordningen.

24 § En ansökan om godkännande av ett insamlingssystem ska vara skriftlig och lämnas in till Naturvårdsverket. Ansökan ska innehålla de uppgifter som möjliggör en bedömning av om kraven i 21 och 22 §§ och i föreskrifter meddelade med stöd 22 § uppfylls.

25 § Ett insamlingssystem ska godkännas om det uppfyller kraven i 21 och 22 §§ och i föreskrifter meddelade med stöd av 22 §.

26 § Ett godkännande av ett insamlingssystem får återkallas av tillståndsmyndigheten om insamlingssystemet inte längre uppfyller kraven för godkännande enligt 21 och 22 §§ eller föreskrifter meddelade med stöd av 22 §.

27 § Återförsäljare ska avgiftsfritt ta emot konsumentprodukter som blivit elavfall som lämnas till återförsäljaren på försäljningsstället i samband med försäljning av en ny produkt som är av samma typ eller har fyllt samma funktion som det återlämnade elavfallet

28 § Återförsäljare med en butiksyta avsedd för försäljning av elprodukter som överstiger 400 m² ska avgiftsfritt tillhandahålla insamling av konsumentprodukter som blivit elavfall, vars yttermått inte i något avseende överstiger 25 cm. Insamlingspunkten ska finnas i butiken eller i dess omedelbara närhet.

29 § Återförsäljare ska lämna insamlade konsumentprodukter som blivit elavfall till en producent eller till ett godkänt insamlingssystem som har rätt att hantera det aktuella avfallet.

30 § Godkända insamlingssystem och återförsäljare får vägra att ta emot elavfall som på grund av kontaminering kan innebära hälso- eller säkerhetsrisk för personal som ska hantera avfallet.

Behörigt ombud

31 § En producent som är etablerad i Sverige, och som säljer elprodukter direkt till hushåll eller andra slutanvändare i en annan medlemsstat i Europeiska unionen i vilken producenten inte är etablerad, ska utse ett behörigt ombud i den medlemsstaten.

32 § Ett behörigt ombud som utsetts att i Sverige företräda en producent som är etablerad i en annan medlemsstat i Europeiska unionen ska se till att producentens samtliga skyldigheter enligt denna förordning fullgörs.

Producentens skyldigheter enligt denna förordning och enligt direktiv 2012/19/EU påverkas inte av att ett behörigt ombud utsetts enligt 31 och 32 §§.

33 § Behörigt ombud utses genom skriftlig fullmakt. Till behörigt ombud får utses fysisk eller juridisk person som är etablerad i Sverige.

Informationsplikt

34 § När en kommun informerar hushållen om avfallshanteringen inom kommunen ska informationen i fråga om elavfall innehålla upplysningar om

1. de potentiella effekterna på människors hälsa och miljön till följd av förekomsten av farliga ämnen i sådana produkter,
2. innebörden av den märkning som avses i 16 §,
3. skyldigheten att sortera ut elavfall enligt avfallsförordningen (2011:927) och hur sorteringen ska gå till,
4. de insamlingssystem som hushållen har tillgång till och
5. det återvinningsresultat som sorteringen bidrar till.

35 § En producent ska se till att andra än hushåll får information om

1. syftet med att elavfall hanteras skilt från annat avfall och
2. hur elavfall kan lämnas till producenten eller till ett insamlingssystem.

Informationen ska utformas och lämnas på ett sådant sätt att den når dem som kan antas vilja lämna elprodukter till producenten eller till ett insamlingssystem.

36 § En återförsäljare av konsumentprodukter ska i samband med försäljning informera om möjligheten att återlämna elavfall från sådana produkter till återförsäljaren

37 § En producent ska, för de elprodukter som producenten säljer i Sverige eller på distans till ett annat land i Europeiska unionen, kostnadsfritt lämna de upplysningar om var i produkterna det kan finnas farliga ämnen eller preparat samt om produkternas innehåll och sammansättning i övrigt som behövs från miljö- eller hälsosynpunkt för att underlätta underhåll, uppgradering, reparation, förberedelse för återanvändning, förbehandling, materialåtervinning, energiåtervinning och bortskaffande av hela eller delar av dem. Producenten ska fullgöra sin upplysningsskyldighet genom att se till att upplysningarna senast ett år efter försäljningen finns tillgängliga för dem som yrkesmässigt hanterar elavfall samt andra som kan antas vilja återanvända elprodukter.

Samråd

38 § Företrädare för ett insamlingssystem som godkänts eller för vilket ansökan om godkännande har getts in till Naturvårdsverket ska samråda med berörda kommuner i frågor som rör insamlingssystemet. Samrådet ska syfta till att med hänsyn till de lokala förhållandena i kommunen samordna producentens ansvar med kommunens renhållningsskyldighet.

39 § Samråd enligt 38 § ska genomföras innan ett insamlingssystem godkänns och annars när kommunen eller det godkända insamlingssystemet

begär det, genom att företrädare för insamlingssystemet

1. lämnar en utförlig redogörelse till kommunen för hur insamlingssystemet fullgör eller avser att fullgöra de skyldigheter som följer av 21 och 22 §§,
2. lämnar de uppgifter till kommunen som kommunen behöver för att kunna informera hushållen enligt 34 § samt de övriga uppgifter om hanteringen av elavfall som behövs för kommunens renhållningsordning,
3. ges tillfälle att överlägga med kommunen om de förändringar eller den samordning som behövs.

40 § Kommunen ska vid samrådet ge företrädare för insamlingssystemet möjlighet att lämna synpunkter på utformningen av den information till hushållen som avses i 34 §.

Rapportering och tillsyn

41 § Naturvårdsverket ska i ett register sammanställa de uppgifter som lämnats enligt 13-15 §§.

42 § Naturvårdsverket ska

1. fullgöra de uppgifter i fråga om rapportering till Europeiska kommissionen som framgår av artikel 16 i direktiv 2012/19/EG, och
2. organisera det samarbete för utbyte av information med andra länder i Europeiska unionen som följer av denna förordning och framgår av artikel 18 i direktiv 2012/19/EU

43 § Bestämmelser om tillsyn finns i 26 kap. miljöbalken och i miljötillsynsförordningen (2011:13). Bestämmelser om det operativa tillsynsansvar som hör samman med denna förordning finns i 26 kap. 3 § tredje stycket miljöbalken samt 2 kap. 4, 24, 29 och 30 §§ miljötillsynsförordningen.

Bestämmelser om avgifter finns i förordningen (1998:940) om avgifter för prövning och tillsyn enligt miljöbalken.

Gränsöverskridande transporter

44 § Gränsöverskridande transporter av begagnade elprodukter som misstänks vara elavfall ska genomföras i enlighet med de krav som anges i bilaga 5.

Bemyndigande

45 § Naturvårdsverket får meddela de föreskrifter som behövs för tillämpningen av 14, 15, 21-30, 33 och 36 §§.

Sanktioner

46 § Till böter döms den som med uppsåt eller av oaktsamhet inte fullgör sina skyldigheter att

1. se till att elprodukter är märkta enligt vad som följer av 16 §,
2. ta hand om elprodukter enligt vad som följer av 19-20 §§,
3. säkerställa finansiering enligt vad som följer av 18 §, eller
4. lämna upplysningar enligt vad som följer av 37 §.
5. utse behörigt ombud enligt 31 §

Den som har överträtt ett vitesföreläggande eller ett vitesförbud enligt 26 kap. miljöbalken får inte dömas till straff enligt denna förordning för gärning som omfattas av föreläggandet eller förbudet.

Till ansvar enligt denna förordning döms inte om gärningen är belagd med straff enligt 29 kap. miljöbalken.

47 § Bestämmelser om miljöstraffsavgifter finns i förordningen (2012:259) om miljöstraffsavgifter.

Bilaga 1

Förteckning över elprodukter som till och med den 14 augusti 2018 ingår i produktkategorier som avses i förordningen (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

Produktkategori 1 - Stora hushållsapparater

Stora apparater som tillverkats för att normalt användas i hushåll, oavsett om apparaterna används i annan verksamhet, och som normalt används för

- matlagning eller annan bearbetning av livsmedel,
- varmhållning, kylhållning, bevarande eller annan förvaring av livsmedel,
- öppning eller försegling av kärl eller förpackningar,
- diskning, tvättning, torkning, städning eller annan rengöring,
- uppvärmning av rum, säng, sittmöbel eller motsvarande,
- fläktning, utsugning av luft eller annan luftkonditionering,
- strykning, mangling eller annan vård av kläder eller textilier,
- pumpning av luft eller vätska, eller
- skötsel, vård eller annan behandling av apparater som avses ovan.

Produktkategori 2 - Små hushållsapparater

Små apparater som tillverkats för att normalt användas i hushåll, oavsett om apparaterna används i annan verksamhet, och som normalt används för

- matlagning eller annan bearbetning av livsmedel,
- varmhållning, kylhållning, bevarande eller annan förvaring av livsmedel,
- öppning eller försegling av kärl eller förpackningar,
- diskning, tvättning, torkning, städning eller annan rengöring,

- fläktning, utsugning av luft eller annan luftkonditionering,
- strykning, mangling eller annan vård av kläder eller textilier,
- sömnad, stickning, vävning eller annan bearbetning av textila eller andra jämförliga material,
- hårklippning, hårtorkning, tandborstning, massage eller annan kroppsvård,
- pumpning av luft eller vätska,
- mätning, vägning eller reglering,
- mätning, redovisning eller återgivande av tid, eller
- skötsel, vård eller annan behandling av apparater som avses ovan.

Produktkategori 3 - IT-, telekommunikations- och kontorsutrustning

Varor eller utrustning som tillverkats för att samla in, lagra, bearbeta, presentera eller kommunicera information (IT- utrustning) eller för att normalt användas i kontorsverksamhet (kontorsutrustning). Med kontorsverksamhet avses verksamhet som normalt utförs på kontor oavsett var verksamheten äger rum. I produktkategorin ingår även varor eller utrustning som tillverkats för att normalt användas för att via telekommunikation överföra ljud, bild eller annan information (telekomutrustning).

I produktkategorin ingår sådan IT-utrustning och kontorsutrustning som normalt används för

- ord-, text-, siffer-, bild- eller ljudbehandling eller annan behandling av information,
- lagring eller överföring av information,
- framställning eller presentation av text eller bild,
- kopiering,
- häftning, hålstansning, vikning, kuvertering, klistring, klippning, skärning, förstöring eller annan bearbetning av papper eller motsvarande,
- mätning, vägning, räkning, sortering, stämpling eller frankering, eller
- skötsel eller annan behandling av kontorsmaterial.

I produktkategorin ingår telekomutrustning som normalt används för att

- sända eller ta emot ljud, bild eller annan information som överförs via ett telekommunikationsnät (t.ex. telefonapparater, telefaxapparater, telefonsvarare och apparater för nummeridentifikation),
- inom ett telekommunikationsnät befordra ljud, bild eller annan information (t.ex. telefonväxlar), eller
- i anslutning till ett telekommunikationsnät kalla på uppmärksamhet om att ljud, bild eller annan information förmedlas via nätet (t.ex. apparater för att med ljud eller ljus förstärka ringsignaler).

Produktkategori 4 - Hemutrustning (TV-, audio- och videoutrustning)

Varor eller utrustning som tillverkats för att normalt användas för att ta upp eller återge ljud eller bild och som inte är telekomutrustning enligt denna bilaga. Med ljud eller bild avses även de signaler eller den annan teknik varigenom ljud eller bild förmedlas.

I produktkategorin ingår TV-, audio- och videoutrustning samt musikinstrument som normalt används för

- sändning, mottagning, dekodning eller förstärkning av ljud- eller bildsig-

naler som förmedlas via radio eller television,

- upptagning, inspelning, lagring, uppspelning eller återgivning av ljud eller bild,

- förstärkning av ljud eller bild, eller

- mixning eller skapande av ljud eller bild.

I produktkategorin ingår varor eller utrustning som tillverkats för framställning av fotografisk bild eller som hjälpmedel vid framställning av fotografisk bild.

Produktkategori 5 - Belysningsutrustning

Varor eller utrustning som tillverkats för att normalt användas

- som ljuskälla,

- för spridning eller styrning av ljus, eller

- som hjälpmedel för spridning eller styrning av ljus.

I produktkategorin ingår inte belysningsarmaturer som tillverkats för att användas i hushåll och glödlampor.

Produktkategori 6 - Elektriska och elektroniska verktyg

Varor eller utrustning som tillverkats för att normalt användas för

- svarvning, fräsning, slipning, polering, sågning, kapning, hyvling, skärning, klippning, borrar, håltagning, stansning, falsning, böjning eller annan liknande bearbetning av trä, metall eller andra material,

- nitning, spikning, skruvning eller borttagning av nitar, spikar, skruvar eller annan liknande användning,

- svetsning, lödning eller annan liknande användning,

- sprutning, sprejning, spridning eller annan behandling av flytande eller gasformiga ämnen,

- gräsklippning eller annan trädgårdsskötsel,

- sömnad, eller

- skötsel, vård eller annan behandling av varor som avses ovan.

I produktkategorin ingår inte storskaliga, fasta industriverktyg.

Produktkategori 7 - Leksaker samt fritids- och sportutrustning

Varor eller utrustning som tillverkats för att normalt användas för spel, lek, fritid och sport.

Produktkategori 8 - Medicinteknisk utrustning

Varor eller utrustning som tillverkats för att normalt användas för att hos människor eller djur

- påvisa, förebygga, övervaka, behandla eller lindra en sjukdom,

- påvisa, förebygga, övervaka, behandla, lindra eller kompensera en skada eller ett funktionshinder, eller

- kontrollera befruktning.

I produktkategorin ingår inte implantat och infekterade produkter.

Produktkategori 9 - Övervaknings- och kontrollutrustning

Varor eller utrustning som tillverkats för att normalt användas för

- varning för eller mätning av rök eller värme,
- mätning, vägning eller justering av hushålls- eller laboratorieutrustning, eller
- övervakning eller kontroll i industrianläggningar.

Produktkategori 10 - Automater

Varor, utrustning och automater som tillverkats för uttag eller för att automatiskt leverera alla slags produkter.

Bilaga 2

Icke uttömmande förteckning över elprodukter som från och med den 15 augusti 2018 ingår i produktkategorier som avses i förordningen (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

Produktkategori 1 - Temperaturregleringsutrustning

Kylskåp, frysar, utrustning som automatiskt levererar kalla produkter, luftkonditioneringsutrustning, avfuktningssystem, värmepumpar, värmeelement som innehåller olja och annan temperaturregleringsutrustning där man använder annan vätska än vatten för temperaturregleringen.

Produktkategori 2 - Skärmar, monitorer och produkter med skärmar vars yta överstiger 100 cm²

Skärmar, televisioner, LCD-fotoramar, monitorer, bärbara datorer, notebook-datorer.

Produktkategori 3 - Lampor

Raka lysrör, lågenergilampor, lysrörslampor, urladdningslampor med hög intensitet inklusive högtrycksnatriumlampor och metallhalogenlampor, lågtrycksnatriumlampor, LED.

Produktkategori 4 - Stor utrustning

Tvättmaskiner, torktumlare, diskmaskiner, matlagningsapparater, elspisar, elektriska värmeplattor, belysningsarmaturer, utrustning för återgivning av ljud och bild, musikutrustning (undantaget piporglar installerade i kyrkor), stick- och vävmaskiner, stordatorer, stora skrivare, kopieringsutrustning, stora spelautomater, stora medicintekniska produkter, stora övervaknings- och kontrollinstrument, stora apparater som automatiskt levererar produkter och pengar, solcellspaneler.

Produktkategori 5 - Liten utrustning

Dammsugare, mattsopare, apparater för sömna, belysningsarmaturer, mikrovågsugnar, ventilationsutrustning, strykjärn, brödrostar, elektriska knivar, elektriska vattenkokare, klockor och armbandsur, elektriska rakapparater, vågar, apparater för hår- och kroppsvård, fickräknare, radioapparater, videokameror, videobandspelare, hifi-utrustning, musikinstrument, utrustning för återgivning av ljud och bild, elektriska och elektroniska leksaker, sportutrustning, datorer för cykling, dykning, löpning, rodd osv., rökdetektorer, värmeregulatorer, termostater, små elektriska och elektroniska verktyg, små medicintekniska produkter, små övervaknings- och kontrollinstrument, små apparater som automatiskt levererar produkter, liten utrustning med inbyggda solcellspaneler.

Produktkategori 6 - Liten IT- och telekommunikationsutrustning (ingen yttre dimension överstiger 50 cm)

Mobiltelefoner, GPS, fickräknare, routrar, persondatorer, skrivare, telefoner.

Bilaga 3

Mål för insamling av elavfall enligt förordning (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

Del 1: Till och med den 31 december 2015 ska mängden insamlat elavfall från konsumentprodukter uppgå till minst 15 kg per invånare och år.

Del 2: Från och med den 1 januari 2016 ska den mängd elavfall som samlats in under ett visst kalenderår uppgå till minst 65 % av den totala vikten av elprodukter som har släppts ut i Sverige under de tre föregående åren.

Bilaga 4

Mål för återvinning av elavfall enligt förordning (2014:xx) om producentansvar och annat ansvar för elprodukter och elavfall

Del 1: Mål tillämpliga per kategori till och med den 14 augusti 2015 med avseende på de kategorier som förtecknas i bilaga 1:

- a) Av det elavfall som omfattas av kategori 1 eller 10 i bilaga 1 ska
 - 80 % återvinnas och
 - 75 % materialåtervinnas.

- b) Av det elavfall som omfattas av kategori 3 eller 4 i bilaga 1 ska
 - 75 % återvinnas och
 - 65 % materialåtervinnas.
- c) Av det elavfall som omfattas av kategori 2, 5, 6, 7, 8 eller 9 i bilaga 1 ska
 - 70 % återvinnas och
 - 50 % materialåtervinnas.
- d) Avseende gasurladdningslampor ska 80 % materialåtervinnas.

Del 2: Mål tillämpliga per kategori från och med den 15 augusti 2015 till och med den 14 augusti 2018 med avseende på de kategorier som förtecknas i bilaga 1:

- a) Av det elavfall som omfattas av kategori 1 eller 10 i bilaga 1 ska
 - 85 % återvinnas och
 - 80 % förberedas för återanvändning och materialåtervinnas.
- b) Av det elavfall som omfattas av kategori 3 eller 4 i bilaga 1 ska
 - 80 % återvinnas och
 - 70 % förberedas för återanvändning och materialåtervinnas.
- c) Av det elavfall som omfattas av kategori 2, 5, 6, 7, 8 eller 9 i bilaga 1 ska
 - 75 % återvinnas och
 - 55 % förberedas för återanvändning och materialåtervinnas.
- d) Avseende gasurladdningslampor ska 80 % materialåtervinnas.

Del 3: Minimimål tillämpliga per kategori från och med den 15 augusti 2018 med avseende på de kategorier som förtecknas i bilaga 2:

- a) Av det elavfall som omfattas av kategori 1 eller 4 i bilaga 2 ska
 - 85 % återvinnas och
 - 80 % förberedas för återanvändning och materialåtervinnas.
- b) Av det elavfall som omfattas av kategori 2 i bilaga 2 ska
 - 80 % återvinnas och
 - 70 % förberedas för återanvändning och materialåtervinnas.
- c) Av det elavfall som omfattas av kategori 5 eller 6 i bilaga 2 ska
 - 75 % återvinnas och
 - 55 % förberedas för återanvändning och materialåtervinnas.
- d) Av det elavfall som omfattas av kategori 3 i bilaga 2 ska 80 % materialåtervinnas.

Bilaga 5

Minimikrav för gränsöverskridande transporter av begagnade elprodukter

1. För att kunna göra åtskillnad mellan en transport av elprodukter och en transport av elavfall, i de fall då innehavaren påstår att han har för avsikt att transportera eller att han transporterar begagnade elprodukter och inte elavfall, ska medlemsstaterna begära att innehavaren till stöd för sitt påstående kan uppvisa följande:

- a) En kopia av fakturan och köpeavtalet/avtalet om försäljning/överföring av äganderätten för elprodukterna, i vilket det ska anges att produkterna är avsedda för direkt återanvändning och att de är fullt fungerande.
- b) Bevis för den bedömning eller testning som har gjorts, i form av en kopia av resultaten (testningsintyg, funktionsbevis) för varje produkt som ingår i sändningen och ett protokoll som innehåller den dokumentation som avses i punkt 3.
- c) Ett intygande från den som har organiserat transporten av elprodukter om att inte något av det material eller den utrustning som ingår i sändningen är avfall i enlighet med definitionen i artikel 3.1 i direktiv 2008/98/EG.
- d) Adekvat skydd mot skador under transport, lastning och lossning, i synnerhet genom att förpackningen är tillräcklig och att lasten är staplad på lämpligt sätt.

2. Genom undantag ska punkt 1 a och b samt punkt 3 inte tillämpas när det dokumenteras genom otvetydiga bevis att transporten äger rum inom ramen för ett granskat överföringsavtal mellan olika företag och att

- a) elprodukter skickas tillbaka till tillverkaren eller en tredje part som agerar för dennes räkning, som defekt för reparation enligt garantin med avsikten att använda dem på nytt,
- b) elprodukter för yrkesmässig användning skickas för renovering eller reparation enligt gällande avtal med avsikten att använda den på nytt, till producenten eller en tredje part som agerar för dennes räkning eller tredjepartsanläggningar, i länder som omfattas av OECD-rådets beslut C(2001)107/slutligt rörande revidering av beslut C(92)39/slutligt om kontroll av gränsöverskridande transporter av avfall avsett för återvinning, eller
- c) den defekta, begagnade elprodukten för yrkesmässig användning, som medicintekniska produkter eller delar till sådana, skickas till producenten eller en tredje part som agerar för dennes räkning för analys av de grundläggande problemen enligt gällande avtal, när en sådan analys endast kan utföras av producenten eller tredje part som agerar för dennes räkning.

3. För att kunna visa att de transporterade produkterna utgör begagnade elprodukter och inte elavfall, ska medlemsstaterna kräva att det genomförs test och förs register enligt följande:

Steg 1: Test

a) Det ska utföras funktionstest och förekomsten av farliga ämnen ska utvärderas. Vilka test som ska utföras beror på vilken typ av elprodukt det är fråga om. För de flesta typerna av elprodukter är det tillräckligt med ett funktionstest som inriktas på de viktigaste funktionerna.

b) Resultaten av utvärderingen och testningen ska dokumenteras.

Steg 2: Dokumentation

a) Dokumentationen ska fästas på ett säkert men inte permanent sätt på elprodukten ifråga (om denna är oförpackad), eller på förpackningen på ett sådant sätt att dokumentationen kan läsas utan att förpackningen behöver öppnas.

b) Dokumentationen ska innehålla följande uppgifter:

— Typ av produkt (om möjligt produktnamn enligt bilaga 1 eller bilaga 2, beroende på vilken som är lämplig

— Identifieringsnummer för produkten (typnummer) i tillämpliga fall.

— Tillverkningsår (om känt).

— Namn och adress till det företag som har kontrollerat funktionsdugligheten.

— Resultat av de test som beskrivs i steg 1 (däribland datum för funktionstestet).

— Typ av test som har utförts.

4. Utöver den dokumentation som krävs enligt punkterna 1, 2 och 3 ska varje sändning (dvs. varje container eller lastbil etc.) av begagnade elprodukter åtföljas av följande:

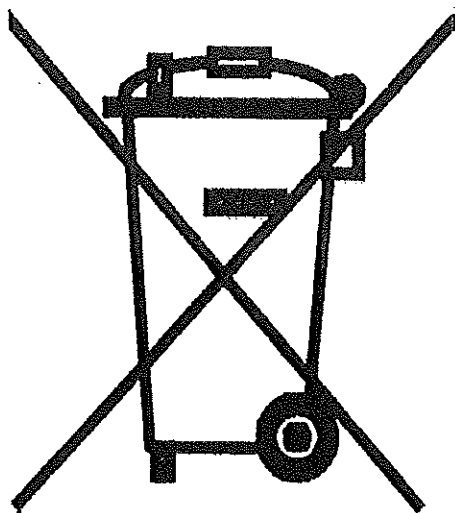
a) Tillämpligt transportdokument, t.ex. CMR-dokument eller fraktsedel.

b) En ansvarsförklaring från den som är ansvarig för sändningen.

5. I avsaknad av bevis på att ett föremål är begagnad elprodukt och inte elavfall, i form av den dokumentation som krävs enligt punkterna 1, 2, 3 och 4 och av lämpligt skydd mot skador under transport, lastning och lossning, i synnerhet genom att förpackningen är tillräcklig och att lasten är staplad på lämpligt sätt, vilket den som har organiserat transporten är skyldig att göra, ska medlemsstaternas myndigheter anse att det är fråga om elavfall och förutsätta att sändningen är olaglig. I sådana fall ska sändningen hanteras i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 1013/2006 av den 14 juni 2006 om transport av avfall (EUT L 190, 12.7.2006, s. 1 (Celex 32006R1013)).

Bilaga 6

Symbolen för elprodukter som ska samlas in separat består av en överkryssad soptunna på hjul, enligt nedan. Symbolen ska tryckas på ett synligt ställe, vara tydligt läsbar och outplånlig.

Ikraftträdande- och övergångsbestämmelser

2014:xx

1. Denna förordning träder i kraft den 2014.
2. Trots 22 § får ett insamlingssystem för hushållsavfall som inrättats före denna förordnings ikraftträdande fortsätta att bedriva verksamhet till och med den 2015 utan att ha godkänts enligt denna förordning.

Fotnoter

- ¹ EUT L 197, 24.7.2012, s. 38-71. (Celex 32012L0019)
- ² EUT L 353, 31.12.2008, s. 1 (Celex 32008R1272)
- ³ EGT L 169, 12.7.1993 s.1. (Celex 31993 L 0042)
- ⁴ EGT L 331, 7.12.1998, s.1. (Celex 31998 L 0079)
- ⁵ EGT L 189, 20.7.1990, s. 17. (Celex 31990 L 0385)
- ⁶ EUT L 396, 30.12.2006, s. 1. (Celex 32006R1907)